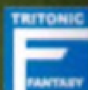
Oana Mujea

Șarama

vol. 2

Oana Mujea Șarama vol. 2

Oana Mujea
Șarama

Colecția Tritonic Junior

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUJEA, OANA
Șarama / Oana Mujea; Tritonic, 2012
ISBN: 978-606-8320-59-5

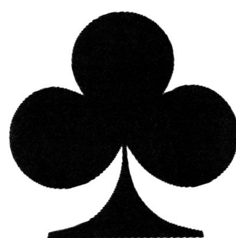
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: DORINA IVAȘCU
Tehnoredactor: DAN MUȘA
Comanda nr. 42/noiembrie 2012
Bun de tipar: noiembrie 2012
Tipărit în România

Oana Mujea
Șarama

II
ÎNTUNERICUL

PARTEA I
PE URMELE DESTINULUI

CAPITOLUL I
ÎNTÂLNIREA

Norii erau de plumb. Nici o luminiță nu mai trecea dincolo de ei. Erau ca o fortăreață ce își ținea deținutul departe de pământ. Nici vântul nu mai adia. Nici frunzele nu se mai mișcau. Doar bezna domnea peste întreg ținutul străpunsă uneori de lumina vreunui felinar sau a unei ferestre îndepărtate.

Ținutul Morții se întindea dincolo de pădurile pitice ce îl despărțeau de Şiar. Niciodată nu pătrunsese prea multă lumină aici și nici noroc. Căci norocul și-l făcuse Furlamir cu mâna lui încă dinainte ca Şiarul să fie îngenuncheat. Poate chiar dinainte ca Șiarul să se fi născut pe acest pământ. Se povestea, și nu era o simplă legendă, că Furlamir trăia dinainte ca toate cele văzute să se fi arătat. Poate că nu era întocmai dar cu siguranță că acest rege nutrea un secret mai veșnic decât veșnicia. Chiar numele îi dăinuia din timpuri mult prea îndepărtate, de pe vremea când regii aveau nume ce alergau prin vânt. Iar numele lui era purtat de vânt și suna ca o șoaptă abia uzită, dar atât de îndrăgită de adiere și ploaie.

Furlamir, regele Ținutului Morții. Nu, nu se referea la acea moarte numele ținutului. Era mort din multe puncte de vedere. Un ținut pustiu peste care dăinuia un rege singur nu putea fi altfel decât mort. Căci atunci, în vremuri îndepărtate Furlamir a făcut o greșeală ce l-a costat regatul. Acum trăia singur și conducea peste o țară ce nu avea nici măcar un locuitor. Singurii tovarăși îi erau vântul, ploaia, iarba, pomii și uneori păsările migratoare ce se opreau la fereastra lui pentru o noapte de odihnă.

Trăia singur de atât de mult timp încât își uitase și propriul nume, chiar și glasul și-l uitase. Vag își amintea de acele vremuri poate bune sau nu. Cine avea să mai știe? Era bătrân și riduri adânci îi împânzeau obrazul, dar și memoria. Uneori nu voia să-și amintească, iar atunci când ținea cu tot dinadinsul, nu reușea. Acum, în vremuri atât de grele, își amintea. Era ca într-o poveste din care el nu făcuse parte. Totul i se plimba prin minte ca și cum cineva i-ar fi povestit toate acele grozăvii. De când trăia? De prea mult timp. Fusese înțelept, i se spunea: „Cel

înțelept” și uneori – își amintea – i se spunea: Vlasios (Înțeleptul), dar asta s-a întâmplat demult. Acum abia dacă își mai amintea cum îl cheamă și cu toate astea știa că pentru el va fi o zi specială. Simțea!

Dacă ar mai fi avut servitori i-ar fi pus să gătească cele mai minunate mâncăruri, dar nu îi mai avea. Nu se mai avea decât pe sine. Singur! Într-un palat părăsit din piatră. Cu mirosuri de mucegai. Aerul era umed și rece, iar frigul pătrundea prin toate crăpăturile. Era beznă, multă beznă. Un întuneric aprig prin care nu trecea decât o pală de lumină venită de la un felinar îndepărtat. Doar tronul mai arăta ca altădată; înalt, cu mânere aurite și spătar mare. Doar el mai spunea povestea vechiului palat Varr'hasal, cel mai vechi palat al întregului pământ.

Întunericul se lăsase tot mai mult în ultimele ore, toată atmosfera era rece și încărcată. Furlamir privea pe fereastra mare și ovală. Doar copacii mai arătau falnici și de neîngenuncheat, în rest totul era pustiu; nici un sunet, nici o adiere doar beznă.

Privea de câteva ore pe fereastra mare. De mult nu se mai mișcase din tronul său, dar azi era altceva. Astăzi avea să aibă oaspeți și dintre cei mai de seamă.

Liniștea s-a lăsat și mai mult, iar cerul s-a întunecat de tot. Orice urmă a soarelui dispăruse în urmă cu ore. Știa ce se întâmplase chiar dacă nimeni nu îl anunțase. Acum nici timpul nu mai era important, de parcă toate stăteau în loc. Nimic nu mai era important, poate doar moartea.

Un pocnet scurt și-o luminiță străvezie a luminat încăperea pentru o clipă. Apoi a dispărut lăsând în urmă o umbră ce se compunea și se descompunea. I-a simțit răceala pentru o clipă apoi a dispărut. O altă pocnitură, de data asta mult mai zgomotoasă și-a făcut apariția. O altă umbră, de data aceasta palpabilă a apărut lângă cealaltă.

Furlamir nu s-a mișcat. Mai aveau să vină, iar el știa.

Și poc! O lumină albă ca de gheață le-a tăiat privirile și ea, Doamna Albă a apărut acolo ca o stană de piatră cu privirea rece și întunecată.

Un cântec. Suav. O melodie tristă și fără de înțeles s-a ridicat deasupra norilor rupând întunericul în zeci de bucățele și unindu-l la loc. Apoi glasul a început a se

stinge și să coboare tot mai aproape de urechile lor. Fereastra din sud s-a deschis și Fawrr a aterizat lin ca o pană purtată de vânt.

Nimeni nu s-a mișcat. Nici un gest. Nici o clintire. Pe urmă două lumini s-au ivit deodată. Una gălbuie, iar cealaltă roșie ca licăritul flăcărilor. Cele două lumini s-au prelins pe podea urcând pe pereți și abia pe urmă au prins contur. Cea gălbuie s-a transformat în Alfsigr, iar cea roșiatică a luat forma unui bătrân cu ochii duși în fundul capului și cu o barbă albă ce-i acoperea întreaga față.

Nici de data aceasta nu s-a produs nici o reacție în jur. Totul a rămas neclintit, întunericul a pătruns din nou, iar Furlamir încă cerceta pătura norilor. S-a scurs ceva timp până când regele și-a făcut loc printre ei și s-a îndreptat spre tron.

Era rece. Mai rece ca oricând. Poate că moartea îl învăluise în brațele ei de gheață.

De cum s-a așezat zece făclii, ce străjuiau pe pereții umezi, s-au aprins deconspirând poziția oaspeților. Erau șase. Așa cum se așteptase. I-a cercetat pe fiecare. Elpidius, cel ce pășise primul în casa sa, stătea lângă perete afundat în beznă. „Umbra" din Turnul Morții, cel de-al doilea oaspete stătea lângă cel dintâi de parcă s-ar fi contopit întru întunecime. Zeița albă, ca spuma laptelui, părea acum de ceară; stătea în mijlocul încăperii fără să clipească sau să miște. Figura îi era inexpresivă și rece așa cum nu o mai văzuse niciodată. Ea era mereu blândă și înțelegătoare. Fawrr. Rămăsese pe polița ferestrei gata să-și ia zborul în orice moment. Nici el nu se clintea, iar cântul părea să fi murit în sine. Alfsigr era singura ce se foia de colo-colo, privind nedumerită la celelalte personaje. De parcă s-ar fi așteptat să fie singură în acea încăpere; apoi, bătrânul arkadios, ai cărui ochi trădau suferința și durerea.

Furlamir i-a mai privit o dată. Acum își amintea mult mai bine începutul său. Acum știa că el e Vlasios (Înțeleptul). Știa de ce avea oaspeți și ce anume doreau de la el. Câtă fericire! În cele din urmă își amintea ca și cum ar fi fost ieri. Și, da! El era cel pe care și-l amintea ca într-o poveste. El era cel ce cunoștea tainele facerii, ale începutului. Și tot el dăduse atâtea sfaturi înțelepte celor ce aveau nevoie. Dar va ști oare să răspundă acestor întrebări?

Îi făcu semn elpidiusului să vorbească.

Umbra se mișcă greoi căci nu era material, ceea ce dădea de înțeles că este gol, fără o haină. Păru că se pleacă în fața regelui apoi glasul răsună în întreaga încăpere lovindu-se de fiecare piatră în parte, ca o melodie vioaie:

— Mărit fie-ți cuvântul și bunătatea ta. Căci tu și numai tu mai știi secretul vieții. Mă-nchin în fața celui mai mare Rege. Numele îmi e dur ca nația din care mă trag, iar sufletul îmi e uscat asemeni celor mie și astfel mă prezint în numele poporului meu și rogu-vă a nu îmi uita numele și a-l purta în suflet atât cât veți dăinui. Mă numesc Har-dûr și sunt cel înțelept printre elpizi.

Furlamir zâmbi, ca și cum acest nume i-ar fi amintit de cineva anume sau de ceva. Apoi privirea îi redeveni serioasă și îi făcu semn celeilalte umbre să vorbească:

— Mărit fie-ți numele și cuvântul cel drept. Căci doar vorba ta ne mai alină durerea și ne mai luminează sufletele. Eu nu am nume pentru urechile voastre și nici formă pentru ochii voștri sunt doar Umbra din Turn, și făcu o plecăciune adâncă până în pământ.

Regele aprobă din cap apoi îi dădu cuvântul zeiței albe. Celei pe care el o admira și o iubea în taină de atunci, de când ea a fost creată și dată pământului:

— Mă-nchin și mă supun înțelepciunii Voastre. Vlasios, bunul meu Rege și Stăpân. Venit-am de departe pentru a-ți cere sfat și-acum că te-am găsit știu că nu-i totul pierdut. Privi în jur la fețele mirate, apoi vocea îi răsună din nou lină și caldă:

— Pentru cei de față eu sunt Doamna Albă, dar numele îmi e Alnwë. Asemenea durerii și tunetului zbuciumat. Căci așa am fost numită încă de când lumea era doar o formă.

Furlamir păru mulțumit, iar ochii îi sclipeau în întuneric de o dorință ascunsă. Mult timp privirea i-a rămas pe ea, căci chipul îi era frumos, mult mai suav decât și-l amintea. Apoi cu-n gest fugar i-a făcut semn lui Fawrr.

Pasărea și-a întins penele colorate și glasul i-a sunat melodios, la fel și vorba:

— Și iată, orele coboară și bezna ne-nconjoară. Căci sunt născut din beznă și bezna e în mine. Mă-nchin acu' Stăpâne în fața-ți neclintită. Și sunetul din glasu-mi iubire să tresară și viața ce-o să vină destinul mi-l doboară. Vorbesc asemeni vouă căci sunt la fel de vechi. Vorbesc

asemeni vouă pentru că vă cunosc. Durerea voastră amară în sufletu-mi e închisă, căci muritor ori ba eu vă cunosc secretul, iar inima mi-e tristă.

Cu toții au amuțit. Căci toți înțelegeau tâlcul vorbelor sale și toți simțeau durerea apăsătoare. Doar Alfsigr era altfel decât ei. Ea nu era nici veche și nici educată asemenea lor. Era doar o vrăjitoare ce avusese ghinionul să prevestească nașterea unui Imperiu și, în același timp cu el, moartea Destinului, chiar dacă ea nu își dăduse seama de aceasta. Și-acum era rândul ei să vorbească și nu știa nici graiul lor și nici în fața cui se aflã. Era mult mai bătrână decât mulți oameni, dar nu atât de veche precum ei. Vorbele i se înecau în gât. Roșise toată și nu știa ce să spună. Toate privirile o ațînteau, iar ea se făcuse tot mai mică. După mult timp a reușit să deschidă gura și primele silabe au ieșit pierzându-se prin încăpere.

— Mărite! Eu sunt Alfsigr, și dacă e să fiu sinceră, nu știu de ce mă aflu aici și nici prin ce putere am ajuns.

Furlamir își plecă privirea apoi se îndreptă spre ultimul oaspete. Îl cunoștea destul de bine, căci drumurile lor se mai intersectaseră cu ceva timp în urmă. Nu prea mult. Poate doar șaisprezece ani să fi trecut de-atunci sau puțin mai mult. Bătrânul rege arkud, căci cei vechi așa îi numeau: arkudios. Furlamir i-a făcut semn să vorbească:

— Mă-nchin în fața vorbei Tale și-n fața înțelepciunii. Pentru cei ce nu mă cunosc eu sunt Honoratus, bătrânul rege arkud. Asemenea vouă sunt aici pentru a cere sfatul.

Liniștea s-a lăsat pătrunzătoare. Furlamir a rămas pe gânduri, iar timpul părea să rămână în loc doar pentru el, iar ceilalți erau prinși în mantia veacurilor. Rămaseră tăcuți până când Regele s-a ridicat. I-a cercetat pe fiecare, încă o dată, iar privirea i-a rămas ațintită asupra lui Fawrr. Vocea. Și-a auzit-o după mult timp. Era asemeni numelui, o șoaptă.

— Nu vă-nchinați!… Durerea ne apasă pe toți și-acum suntem egali în fața sorții căci nu o mai avem. Nici unul nu am dat atenție soarelui care se oglindea în firul ierbii și nici întunericului ce ne înconjura cu lumina stelelor. Am crezut în speranță. Și iată! Speranța uitatu-nea și noi am uitat-o pe dânsa. Ne-am adunat ca să decidem ceea ce mai poate fi decis. Căci nu de sfaturi avem nevoie și nici de înțelepciune. Doar credința ne mai

poate ajuta. De-aceea eu vă-ntreb acu': Oprim timpul sau îl lăsăm să curgă?

Suspine se-auziră în beznă, dar nici un chip prea răvășit. Doar Alfsigr nu înțelegea tâlcul vorbelor sau poate nu voia să creadă că ceea ce aude se poate realiza.

Alnwë s-a apropiat de Rege. Mâna ei albă părea gălbuie în lumina transparentă a făcliilor.

— Putem să-nchidem oare eternitatea într-o clipă? Putem să schimbăm răul uitând de bine? Și dacă… timpul l-am opri, când am renaște iar, nu am fi tot aici?

— Aici?! se auzi Furlamir. Poate că da. Poate că n-are sens să-l mai oprim deloc, căci timpul e tot timp și-atunci când va renaște el tot aici va fi. Sau poate că… sensul nu trebuie să-l știm. Lumea poate nu va mai renaște… sau noi ne vom sfârși.

— Și crezi că-i drept? cântă slab Fawrr. Creatorii noștrii ce vorbesc despre cele patru ere ale beznei și patru ale luminii… Ce-ar spune ei?

Furlamir se mișcă spre el.

— Ei au apus. Nu ne mai vor. Dar, da: aceasta le-a fost vrerea. Dar știm noi oare a câta beznă este aceasta?

Zeița albă îl opri cu-n gest al mâinii.

— Tu știi. Căci ești aidoma lor. Trebuie să-ți amintești.

— Eu?! Nu mai pot să fiu la fel. Sunt doar un suflet damnat, la fel ca voi.

Iar liniștea se lăsă iarăși. Căci multe tâlcuri se aflau în vorbele lor și mult trebuiau analizate.

După un timp Umbra din Turn rupse tăcerea tunând în încăpere:

— Eu știu doar bezna. În ea trăiesc. Dar, da. Fawrr gândește just. Nu ne e dat să rupem timpul de ceea ce-i e dat. Nu îi cunoaștem taina.

Har-dûr se apropie și el lăsând lumina să-i treacă prin trup ca printr-o perdea.

— Așa-i! Și dacă nu-i momentul ca lumea să sfârșească?

Bătrânul arkud încă îi mai privea. Privirea îi era tristă, fără de viață. Pricepea ce vrea Furlamir și îi înțelegea și pe ceilalți. Și într-un fel cu toții aveau dreptate. Căci cei care-i creaseră pe ei și-ntreaga lume nu mai erau, iar oamenii îi uitaseră. Doar el, Furlamir, mai știa secretul, dacă și-l mai amintea. Sau poate că și-l amintea și tocmai de aceea dorea să oprească timpul.

— Să-i lăsăm pe „sironis” (gemeni) să-și urmeze calea…

— Da, țipă Alfsigr. Doar ei nu au destin și ei îl pot învinge.

— Greșești, spuse Har-dûr. Ei sunt destinul însuși. Șarama nu-i a noastră, dar sigur e a lor. Șarama e chiar sufletul lor, iar ei sunt născuți aidoma.

Furlamir a rămas pe gânduri, iar gândul în vorbe i s-a transformat.

— E drept. Șarama s-a născut târziu. Destinul nu exista pe vremea vechilor. Șarama s-a născut pentru ei, nu pentru restul. Poate că ăsta-i drumul lui Pioris, iar noi nu avem dreptul să-l contestăm. Atunci?… ar fi mai just să ne oprim în loc?

— Nu, grăi Alnwë. Șarama nu-i a lor și nici va fi vreodată. E cartea tuturor, doar că ei își pot schimba soarta.

— Ceea ce-nseamnă, desigur, grăi Fawrr, că doar ei pot să-ndrepte răul. Bezna nu ne-a cuprins cu totul. Încă se mai simt florile, copacii încă mai cântă și își mai arată coroanele, vântul mai șuieră, iar viața mai mișună. Atâta timp cât toate aceasta vor exista întunericul nu ne va fi învins. Eu zic să îi lăsăm să își urmeze soarta. Poate că sunt tot una cu Șarama sau poate nu. Dar știu cu siguranță că ori și ce ar fi, doar ei mai pot acuma destinul a-l opri.

— Și tu, îl întrebă Alfsigr? Știi că ești următorul Salvator?

Tăcerea se lăsă. Se dezgropau prea multe. Secrete apuse de multă vreme și secrete ce abia se clădeau. Alfsigr nu înțelegea, dar știa cu siguranță că Furlamir nu e un simplu rege născut din alți doi regi. Era ceva cu el. Ceva ce doar aceia ce ar fi clădit lumea ar fi putut avea. Dar nu îndrăzni să-ntrebe.

Fawrr își deschise aripile și capul și-l plecă:

— Da, știu. Eu trebuie să-i însoțesc în această călătorie. Doar eu le-am mai rămas în astă bezna groasă.

Furlamir se îndreptă spre fereastra deschisă.

— Secretul li-l voi spune atunci când vor sosi. E dreptul lor să știe. Acuma sunt decis să nu mă las pradă morții până când ăst din urmă gând nu îl voi împlini.

Doamna Albă se-nchină.

— Tu ești nemuritor. Doar cei ce te-au uitat au murit în sufletul lor. Dar elfii, cei apuși, în veci nu au uitat și nici acei vrăjitori ce mult te-au căutat. Nici cei dintâi

copii, dwarfii cei viteji, nu au uitat de chipu-ți cel veșnic înțelept. Ești ultimul rămas pe-acest pământ pustiu. Doar tu nu ne-ai lăsat. Nu poți să pleci, să mori… rămâi veșnic aici căci își vor aminti.

— Nemurirea mea nu înseamnă veșnicie. Eu sunt asemeni lor, iar ei sunt sus de tot, acolo vreau și eu să mă târăsc la loc. E locul meu acolo și mulți m-așteaptă acu'. Căci eu mi-am amintit. Acum nu mă mai simt pustiu.

Făcliile s-au stins. Întunericul s-a lăsat ușor peste chipurile oaspeților. Doar liniștea și bezna mai tronau în încăpere. Doar din când în când se mai puteau auzi șoaptele frunzelor ce duceau o taină dincolo de întuneric.

Nimeni nu s-a mișcat din loc. Scrutau întunericul în căutarea unui răspuns. Unii îl știau, alții îl bănuiau în schimb, Alfsigr nu înțelegea și nu știa nimic. Doamna Albă a privit spre cer. Era ca de plumb și părea că o să cadă peste ei. Un vânticel fugar îi trecu prin păr lăsându-i un miros tare și greu.

Furlamir s-a ridicat de pe tron. Parcă nu mai avea vlagă în trup. Abia își mai mișca mâinile iar picioarele i-au pornit mecanic. Din hainele ponosite a scos o batistă cu fir de aur. Și-a șters cu grijă broboanele reci ce-i curgeau pe frunte până sub bărbie.

— Atâta timp cât vântul mai adie speranța mai există, șopti ca o adiere lină și caldă.

Pașii i se îndreptară spre Alfsigr. Vrăjitoarea era albă de-acum, iar mâinile îi tremurau în mod vizibil. Cu siguranță că nu trăise o altă experiență mai bizară. Încă credea că totul e un vis din care se va trezi pe dată. Dar nu era un vis, era aievea iar asta o înspăimânta de două ori mai mult. Regele s-a oprit la câțiva pași de ea privind-o cald.

— Ești temătoare. Văd. Trebuie să te-ncrezi. Tu ai prezis sfârșitul, dar nu e vina ta. Privește vrăjitoareo la acești demni oaspeți. Ești unul dintre ei. Chiar dacă nu ești veche… ești tot una cu noi. Noi toți suntem legați prin lanțuri nevăzute. Șarama ne-a legat într-un anume fel. Suntem datori acum să-i urmărim pe gemeni și să-i călăuzim. Eu știu, toți cei de-aicea știu, că tu le-ai fost aproape și fară să ți-o cer. Dar astăzi… totul s-a schimbat iar ei au nevoie ca noi să fim acolo, în sufletele lor. Nu

vom opri timpul căci mai există viață. Și până cel din urmă suflet nu va dispărea de pe acest pământ există o speranță.

Alfsigr se plecă.

— Mărite! Eu nu știu nici cum de am ajuns aici și nici nu am idee în fața cui mă aflu. Știu că vorba vă e ciudată și comportamentul demn, ceea ce mă duce cu gândul la basmele cele vechi. Dar de o fi să-i călăuzesc pe gemeni… nu trebuie să-mi cereți asta, o fac cu dragă inimă și am făcut-o mereu.

Furlamir zâmbi amar. În sufletul său știa care va fi sfârșitul, dar asta era o poveste ce nu avea de gând s-o rostească.

Se-ndepărtă agale. Avea pasul legănat și ușor târșâit. Era bătrân, de-acum îi era tot mai greu să lupte împotriva anilor. Aici, pe pământ, pentru el era greu căci îmbătrânea ca orice om și simțea durerea ca orice muritor. Acesta era blestemul pe care îl căpătase în urma unei fapte bune. Atunci îl alungaseră, departe de ei. Însă știa că au nevoie de el, și ei, zeii cei mari. Știa că regretă decizia luată.

Dispăru în spatele tronului și pentru câteva clipe nu se auzi nimic. Apoi, ieși triumfător. În palme ținea un glob de cristal. Nu mai mare decât un bol de apă. Aprinse, din nou, făcliile doar cu puterea gândului și așeză globul pe podea.

— Privi-vom spre trecut, pe urmă spre prezent.

Globul căpătă culori translucide ce se schimbau cu rapiditate. Câteva forme începură să capete contur într-o ceață ca de lapte ce se ridica greoi. O voce groasă ce părea să tune se auzi de dincolo de glob. Cu toții se îngrămădiră să vadă mai bine.

„Și lumea vă aparține. Și voi o s-o clădiți din gândul vostru sincer. Iar voi avea-veți câte-un nume și-un trup eu vă voi da. Și astfel o să înceapă Creația.”

Mâna regelui se plimbă peste glob, iar glasul dispăru cu tot cu ceață.

— Acesta fost-a glasul începutului. Iar începutul se numește Pioris (Tatăl Creator). Că a fost drept, ori ba el a făcut lumea cu tot ceea ce este în ea și tot el m-a plămădit pe mine din gândul său cel înțelept. Astfel veți înțelege cu toții cine e Vlasios, cel alungat de misivi.

Furlamir vorbea întortocheat iar gândurile celor de față începeau să se răvășească. Doar Fawrr înțelegea

secretul căci el știa tot de la început și până în prezent ca și cum în el ar fi dăinuit însăși Cartea începutului.

— Cei ce își amintesc, continuă regele, știu despre ce vorbesc. Căci legenda noastră a dispărut în cel de-al treilea ev al întunericul și doar câțiva o mai întrevăd ca într-un vis.

Tăcerea se lăsă din nou. Mai apăsătoare ca niciodată. Furlamir își privea globul ca pe ultima bucățică de lumină din univers. Nimeni nu mai conta în acel moment în afara acelui obiect lipsit de viață. Și-a plimbat mâinile ridate peste el rostind o incantație fără înțeles. O lumină colorată în zeci de nuanțe roșiatice apăru și dispăru lăsând să se observe trei chipuri înfometate și înfrigurate. Sirona, Sior și Tio trăgeau de caii lor așteptându-se să vadă cât mai repede Ținutul Morții. Mergeau în liniște căci oboseala pusese stăpânire pe ei și abia se mai puteau mișca. Același întuneric îi pândea și pe ei în spatele unor cețuri groase. Pomi strâmbi și îndoiți le apăreau prin abur ca niște gheare moi. Iar vântul îi împingea de la spate părând că dă o mână de ajutor.

Furlamir zâmbi și șterse imaginea cu o simplă mângâiere.

Oaspeții priviră îndelung. Chipurile reci păreau să se fi destins. Cu toții îi așteptau. Dar regele vorbi:

— Doar eu am să-i aștept.

Alnwë îl privi cu ochii triști.

— Stăpâne! Decizia ți-e justă. Doar tu ai acest drept. Doar tu știi să le spui secretul. Iar ei de tine au nevoie în astă clipă grea.

Furlamir îi mângâie fruntea apoi se îndreptă către ceilalți.

— Încă o dată ne vom mai vedea și-atunci fi-va pentru a lua cea din urmă hotărâre. Doar Alnwë îmi va fi aproape în fiece zi și fiece noapte. Alfsigr mă va mai vizita o dată înainte de cea din urmă întâlnire. Vei ști, i se adresă în mod expres vrăjitoarei, când trebuie să vii.

Cu toții se-nchinară în fața lui Furlamir. Pentru încă un timp totul a rămas neschimbat apoi au început să plece unul câte unul în ordinea venirii, doar Doamna Alba a mai rămas pentru un timp.

Furlamir tăcu, parcă nici nu își dădea seama că Doamna sa mai era încă acolo. În cele din urmă își luă globul și-l acoperi în haina ponosită de un gri murdar. Cu

grijă se urcă pe tron iar globul îl puse pe o laviță în dreapta acestuia.

— Vorbește, Alnwë!

Moartea își plecă fruntea în semn de încuviințare.

— Mărite Domn. Mă-nchin încă o dată în fața înțelepciunii Voastre. E drept că-n astă seară nu ne-ați prea luminat și nici nu ne-ați deconspirat planul Măriei-Voastre. Aș vrea, dacă se poate, să-mi spuneți ce tăinuiți.

— Dacă este o taină atunci ea va rămâne aici, în sufletul meu. Nu am să ți-o spun nici ție, nici altcuiva până când nu voi ști sigur dacă gândul îmi e just. Și-apoi ar trebui să vedem ce se-ntâmplă înainte de-a trece la fapte și cuvinte.

Doamna Albă rămase pe gânduri căci ea cunoștea înțelesul acestor vorbe. De multe ori vorbise cu Furlamir, atunci când, cei de demult, îl numeau Vlasios. Atunci îl cunoscuse pe bătrânul Furlamir, cel ce ținea pe propriile brațe înțelepciunea lumii, dar mult trecuse de atunci și multe se întâmplaseră. Iar acum era ca și cum l-ar vedea pentru prima oară și mâine va fi la fel și tot așa pentru eternitate. Căci, într-un fel, Furlamir rămăsese prins în propria-i taină ce nu avea înțeles și nici căutare. Doar el putea să o descifreze și s-o închidă, doar el putea să de-a cheia sau să spună secretul. Iar acest secret nu era pentru orice ureche cum nici soarele nu apărea pentru orice demon.

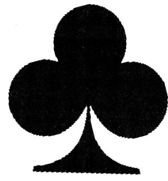
Alnwë îl cunoștea și îi știa și taina, dar el oare o mai știa pe ea? Îi mai știa taina sufletului? Nu îndrăzni să-întrebe. Furlamir era, aici printre muritori, doar un om. Doar acolo printre misivi era un zeu. Din pricina blestemului își pierduse multe din amintiri dar și puterile ce încă mai trăiau în el doar că nu își mai amintea.

Zeița albă îi luă mâna într-a sa privindu-l cu jind.

— Am să plec acum. Dar mâine voi reveni și-n fiecare zi până când cea din urmă întâlnire ne va despărți poate că pentru totdeauna.

— Du-te, copilă a morții! Du-te pe drumul tău.

Doamna Albă dispăru lăsând în urma-i doar beznă și tristețe. Fawrr încă își mai înălța cântul dincolo de beznă iar ferestrele se deschiseră toate deodată. Furlamir rămase pe gânduri. De-acum avea la ce să se gândească. În cele din urmă cu toții aveau să-și amintească.

CAPITOLUL II
PLANURI DE RĂZBOI

Sar'alabul era liniștit. Vântul nu mai sufla de când soarele dispăruse iar cântecul păsărilor se stinsese cu totul. Cerul era semiîntunecat, dar fără nici o urmă a soarelui, doar o dungă albicioasă mai întretăia bezna rece.

Imperiul era mort. De câteva luni arăta ca un mare cimitir ale cărui morminte nu mai fuseseră îngrijite. Nimeni nu se îngrijise să dea din drum casele dărăpănate sau sufletele căzute. În aer plutea mirosul de mortăciune și putregai. Acum, nici vântul nu mai era pentru a împrăștia putoarea în cele patru zări. Sub cupola întunericului totul părea și mai sinistru, iar atunci când boarea mai îndrăznea să sufle părea că oasele celor morți prind viață și întreg Imperiul se împletește cu moartea.

În schimb, Sar'alabul părea liniștit. Ferestrele mari, ovale, erau deschise larg, iar dincolo de ele ardeau felinare a căror lumină se vedea până în zare, aproape de pădurile pitice. Nu exista fereastră să nu fie luminată, dar liniștea dăinuia și aici.

Pe culoarele strâmte cu pardoseală de piatră se auzeau uneori zgomotele unor pași tărăgănați. Dar dispăreau repede lăsând în urma lor un ecou funebru.

Undeva, în adâncurile palatului, acum se ridicase o sală de consiliu. Acolo nu intrau decât cei mai de seamă războinici și doi sau trei servitori. Sorian se retrăsese în marea sală de mai bine de-o săptămână și nu își arătase chipul nici pentru fiica sa ce dorea cu ardoare să-i vorbească.

Acum era singur și nici o făclie nu era aprinsă. Doar o lumânare cu bărbi lungi de ceară închegată, stătea pe un birou micuț. Mâna bărbatului tremura în fața unei foi vechi. Părea s-o citească cu interes dar și ușor speriat. Cu toate astea pe hârtie nu se zărea nici o literă, iar la lumina lumânării nu i se vedeau decât petele galbene ce semnalau trecerea timpului. Chipul bărbatului se lumină și sublinie ceva anume în josul paginii. Apoi se ridică greoi întinzându-și spatele.

O ușă scârțâi ușor ca plânsul înfundat al unui copil. Pentru o clipă o pată de lumină îi însenină chipul.

— Stăpâne, se auzi vocea tremurândă a servitorului ce tocmai intrase. Fiica Domniei Voastre ar vrea să vă vorbească.

Bărbatul tăcu de parcă nici nu l-ar fi auzit sau zărit. Trecură câteva clipe până când vocea sa gravă zguduii pereții încăperii.

— Voi urca în camerele ei. Să mă aștepte.

— Prea bine, rosti servitorul și se făcu nevăzut în spatele ușii.

Bărbatul rămase mult timp pe loc privind coala galbenă a cărei însemnătate o cunoștea doar el. O împături cu grijă și o băgă în buzunarul interior al tunicii albe.

Camera încă își mai spunea povestea. Încă o mai zărea pe Fioriniana stând pe scaunul din pânză albă lângă fereastră. Îi plăcea în mod deosebit să simtă mângâierea soarelui ce se împletea în părul ei bălai și-i dădea o strălucire misterioasă. Photine stătea asemeni ei și pentru o clipă, o nălucă, îi trecu prin fața ochilor iar propria copilă se transformă în măreața Regină cu plete de aur.

Vedenia dispăru. Doar Photine îl privea acum cu ochii ei mari și misterioși. Nu mai privea nici la soare și nici la stele ci doar spre „mormântul” ce altă dată se numea Șiar. Fata se afundă în brațele bărbatului, dar el o respinse cu răceală.

— Nu așa se poartă fiica mea, îi tună glasul.

Fata se retrase rușinată. Aproape că îi venea să izbucnească în lacrimi, dar și-a ascuns durerea și un zâmbet rece i se întipări pe chip.

— Nu știu dacă e drept, tată. Privește ce-a rămas din lumea noastră. Nimic! Vom ajunge la fel de pustii ca și Turnul Morții. Vom ajunge să trăim în Nimic.

Sorian își mângâie bărbia nervos.

— Șarama va fi liberă imediat ce îi vom îngenunchea pe toți și atunci totul va reveni la normal. Doar asta vrem. Nu-i așa? Să-i îngenunchem.

Copila nu răspunse. Pentru un timp fu doar tăcere. Doar făclia din perete mai desena umbre pe pereți dând viață încăperii.

— L-am văzut, rosti fata după un timp fără să dea altă explicație.

Chipul lui Sorian se întunecă. Furia îi mișuna prin trup iar ochii i-au ieșit din orbite. S-a abținut cu greu să nu tune și fulgere. Și-a dres glasul și a încercat să pară calm:

— Ți-am spus să nu te duci la el. Acum nu ne mai e de ajutor. Nu e vina nimănui că și-a vândut copii.

— Dar suferă…

— Trebuia să se gândească la asta atunci. Acum e prea târziu. Nu îmi mai trebuie decât pentru a-i atrage pe gemeni aici și cât mai repede. Cei pe care i-am adus nu sunt credibili. Îmi e teamă că oamenii vor încerca să se răscoale dacă află că nu sunt cei sortiți.

— Și ce crezi? Că Sior și Sirona vor fi de acord să îți cânte în strună?

Sorian râse zguduind întreaga încăpere.

— Dacă își vor tatăl în viață…

— Și dacă nu îl mai vor? Dacă au aflat deja?

— Chiar dacă au aflat inima nu îi va lăsa. Încrede-te în mine.

Fata simțea furia. Era pentru prima oară când nu îl cunoștea pe bărbatul din fața ei. Într-un fel îi era milă de gemeni și nu i se părea drept. Pe de altă parte nu putea să n-o urască pe Sirona. Din pricina ei Ingvarr nu o luase de soție și mai apoi i-a murit în brațe. Fără să se gândească deloc la ea, Photine. Cu siguranță că ultimul lui gând i se adresase Sironei și inima avea să-i aparțină și după moarte. Și cu toate astea nu putea să accepte întocmai planul mârșav al tatălui. Ea încă mai avea suflet iar ceea ce vedea și auzea nu îi plăcea.

— Tată…, încercă să spună dar își înghiți vorbele. Nu putea să-i zică ce are pe suflet. Ar fi renegat-o. Poate chiar ar fi ucis-o. A schițat un zâmbet și a continuat:

— Tu știi cum e cel mai bine.

Sorian o sărută pe frunte și dispăru în spatele ușii.

Camera părea goală acum. Și, undeva, în luciul ferestrei chipul Fiorinianei se contură nemulțumit.

Trecuseră multe ore de când soarele fusese înghițit de beznă. Sorian aștepta în sala cea nouă ca generalii săi să se întoarcă. Nu a fost nevoie de prea multă răbdare căci ușa s-a deschis lăsând să intre o pală de aer mort.

Patru bărbați îmbrăcați în uniforme negre cu tunici de lână și cizme de piele, au intrat făcând o plecăciune respectoasă. Sorian le-a făcut semn să se așeze în jurul mesei ovale luminată de o lampă chioară.

— Câți oameni avem, întrebă suveranul?

Un bărbat matur pe al cărui obraz cădeau umbrele anilor se ridică și vorbi cu un glas calm și grav:

— În jur de patru mii, Stăpâne. Mulți au fugit. Se pare că s-au alăturat lui Noriat. Femei și copii nu prea mai avem. Cei ce nu au murit de foame sau de boală au reușit să scape.

Sorian rămase o clipă îngândurat.

— Câți oameni sunt de partea cealaltă?

Un al doilea bărbat, mult mai tânăr decât primul, cu o privire galeșă și vioaie rosti:

— Din câte ne putem da seama, nu mai mult de cinci sute. Mulți din cei care au fugit au murit pe drum sau au fost prinși de gărzile noastre. Am găsit în jur de patru sute de trupuri pe drumul ce ducea spre Õriat, cine știe câți or mai fi murit prin sălbăticie.

— De câți oameni mai putem face rost? Ce e cu oamenii din Gildaman?

Același bărbat dădu răspunsul.

— Avem în jur de două mii de bărbați în Gildaman, gata de luptă. Vor nu vor, vor fi de partea noastră. Tot în Gildaman mai sunt în jur de o mie de tineri pe care îi putem folosi în cucerirea Õriatului. Pe urmă îi avem pe grumi și pe sperieni, iar aceștia sunt în jur de șase mii. Cred că suntem suficienți pentru a cuceri toate teritoriile învecinate.

Sorian îi aruncă o privire de gheață.

— Nu mai gândi tu. Habar nu ai ce spui. Dacă arkadios se vor hotărî să lupte, și crede-mă că în cele din urmă o vor face, putem să adunăm toți grumii și sperienii din lume. Arkadios sunt mai puternici decât zece armate. Trebuie să mă gândesc…

Și liniștea se lăsă pentru foarte mult timp. Apoi le vorbi:

— Ce se mai știe de gemeni?

Bărbații se priviră îngrijorați. Nici unul nu îndrăzni să vorbească.

— Șleahtă de nimicuri, tună suveranul. Nu sunteți în stare să găsiți doi copii iar eu am pretenții să cuceresc lumea cu voi.

Bărbații tăcură, dar sudori reci le treceau pe șira spinării și glasul lui Sorian li se-nfigea direct în inimă.

— Bine! O să-i găsim, se liniști aparent suveranul. Până una-alta nu ei sunt cei mai importanți. Trebuie să facem în așa fel încât să-i atragem pe elpidius de partea noastră. Trebuie să trimitem iscoade, pe urmă, să-i găsească pe arkadios. Cred că de acum încolo vor încerca să iasă din ascunzătoare. Am nevoie de un om suficient de înțelept pentru a trata cu elpidius și de un căutător îndemânatic. Liniștea se lăsă din nou. Sorian îi cercetă pe fiecare în parte apoi continuă:

— Aflați-mi doi astfel de oameni și veți fi răsplătiți așa cum se cuvine.

Bărbații murmurară un: „Da, Stăpâne" fără să-și ridice capetele din pământ.

Sorian le mai aruncă câteva priviri tăioase și vorbi din nou:

— Mai doresc să mi-l trimiteți pe generalul grum și pe cel sperian. Doresc le vorbesc. Acum dispăreți din fața mea.

Bărbații se îmbulziră pe ușă uitând să mai salute și bucuroși că scăpaseră cu viață.

Photine stătea gânditoare pe scaunul ce altădată îi aparținuse reginei arkudă. Adesea o visa, iar vocea o mustra. Visul continua să îi rămână în minte și atunci când era trează iar asta îi provoca adevărate mustrări de conștiință. Ea nu își cunoscuse mama, dar înțelegea cam ce-ar putea să simtă o femele atunci când își vede copii amenințați.

O înțelegea. Ea fusese singura care luptase până la ultimul suflu pentru ei. Dar acum era moartă. Și își tot repeta asta încercând să alunge visul. Nu putea. Chipul palid al femeii îi rămăsese întipărit în fața ochilor iar vorbele ei o urmăreau: „Cei vechi te vor pedepsi", așa îi spunea de fiecare dată. Ea nu știa cine sunt vechii, poate că nici nu existau, dar cu siguranță că îi era teamă de vorbele ei și conștiința i se deschidea de fiecare dată când o visa.

Și acum, parcă îi auzea glasul metalic străbătând bezna și oprindu-se în urechile ei. Ar fi vrut să scape de această durere. Vroia să fie aidoma părintelui său: cu

sânge rece, fără de remușcare. Nu putea. Poate că nu asta îi era firea. Până la urmă pângăreau un palat ce nu le aparținea iar ea ocupa camera suveranei fără să aibă acest drept.

Se ridică speriată trântind scaunul ce produse un zgomot infernal. Pentru o clipă păru că-i vede chipul în beznă conturat într-o lumină translucidă. Scrută întunericul. Nu era nimeni acolo. Doar osemintele celor morți și mirosul de putregai. Închise fereastra încercând să se apere de furia fantasmei, dar nu mai putea să stea în încăpere. Avea să se ducă chiar atunci la Sorian să-i ceară o altă cameră. Acolo Fioriniana o urmărea.

Trecu repede prin coridoarele strâmte și coborî în pivnițe acolo unde Sorian își construise sala de consiliu. În beznă, în fața ei, pășeau greoi un grum și-un sperian. Ambii păreau sobri și uniformele gri-închis trădau rangul de generali.

Photine se opri pentru o clipă și în momentul în care auzi ușa trântindu-se se strecură ca o felină. Din izbitură ușa rămase întredeschisă. Fata se strecură și se lipi de perete suficient de aproape pentru a vedea și-a auzi tot ceea ce se vorbește.

Sorian se plimba nervos prin încăpere aruncând priviri fulgerătoare către cei doi generali. Grumul părea ușor intimidat, în schimb sperianul avea un chip impenetrabil și un semn rotund în frunte ce reprezenta un balaur de foc.

Suveranul își drese glasul și li se adresă.

— Ați aflat ceva?

Sperianul, cu chip bălai și ochii duri, făcu un pas în față.

— Stăpâne! Am găsit urme a trei călători și trei cai ce duc dincolo de pădurile pitice. Una din urme e ciudată, de parcă ar fi fost făcută de un animal uriaș. Nu aș ști să spun ce fel de animal. Dar suntem aproape siguri că ei sunt. Și, dacă este așa, până acum au și ajuns în Ținutul Morții.

Sorian făcu ochii cât cepele, iar figura i se făcu roșie de mânie.

— Varr'hasal! Ce caută acolo?

Grumul vru să vorbească dar suveranul îi făcu semn să tacă. Se îndreptă spre o făclie ce atârna în perete și o aprinse greoi. Lumina se revărsă pe fața grumului scoțându-i în evidență colții ce-i străpungeau buza de sus.

— Cei vechi i-au chemat, șopti Sorian parcă de teamă să nu fie auzit. Apoi aprinse o altă făclie și o alta, până când un număr de zece luminară complet încăperea ce acum părea mare și goală.

Photine avea impresia că se ferește de întuneric. Ca și cum numele vechilor i-ar fi trezit spaime. Și-n trupul ei câteva furnicături de teamă se plimbau. Cuvintele reginei o urmăreau. Așa dar, cei vechi există.

Sorian se întoarse spre cei doi interlocutori.

— Vreau să-i luați viața lui Furlamir, tună glasul său atât de tare încât Photine simți teama.

Grumul plecă fruntea dar sperianul făcu un pas în spate înspăimântat.

— Nu se poate Stăpâne. El este unul din cei vechi.

Suveranul bătu din picior pe lespedea rece.

— Și zeii mor. Vreau ca gâtul lui să atârne la picioarele mele. Și nu accept altceva.

— Lăsa-ți pe mine, Stăpâne, rosti grumul supus. Am să duc la îndeplinire această sarcină.

— Asta este cea mai mare crimă, sări în sus sperianul. Nu puteți să omorâți un vechi. Așa ceva este inadmisibil. Este ca și cum ați arde Șarama. Blestemul va fi cumplit.

Sorian își trase spada dintr-o mișcare și-o înfipse în semnul sperianului. Acesta nu mai apucă să se ferească că trupul îi căzu pe lespede.

— Poate că am să ard și Șarama, urlă ca un nebun. Atâta timp cât am puterea am s-o folosesc și cu siguranță că nu îmi vor sta în cale doi mucoși și un rege ce se conduce doar peste sine. Se îndreptă spre grum cu spada ațintită-i la gât.

— Dacă nu îl ucizi să nu te mai întorci.

Grumul plecă fruntea în semn de respect, dar se vedea pe chipul său teama.

— Stăpâne! Al dumneavoastră sclav.

— Să nu mă dezamăgești. Acum… Vreau să-mi strângi toți grumii și să-i aduci aici. Mâine vreau să vă vorbesc. Ai grijă să se prezinte și sperienii, cu toții. Am o misiune pentru voi.

— Da, Stăpâne, îngână grumul.

Sorian mai făcu câțiva pași privind spre pereții de piatră.

— Acum du-te și ia și leșul cu tine. Lasă-mă să-mi pun gândurile în ordine.

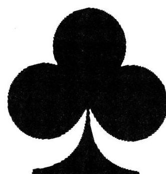
Grumul nu mai scoase nici un sunet. Apucă trupul mort de picioare și îl târî dincolo de ușă.

Photine se retrase în întuneric și își ținu răsuflarea. Oare ce avea să se mai întâmple? Rămase acolo mult timp pândindu-și părintele dar nu reuși să mai afle nimic folositor.

Acum inima îi era tot mai grea. De-atâta timp o chinuia visul acela și să afle așa că cei vechi există. Oare ce erau ei? Cine erau? Se retrase în camere și se gândi îndelung.

Șarama stătea pe masa ei sărăcăcioasă. Nimic nu mai aducea a vechea carte a destinului. Nu mai avea viață. Era doar o carte veche ferecată cu lanțuri nevăzute. Pe copertă se mai puteau vedea doar patru litere aurii „Șara” când și ce-a din urmă literă avea să dispară, destinul avea să devină inutil. Acum doar bezna se mai hrănea din sufletul ei.

CAPITOLUL III
ȚINUTUL MORȚII

Dealuri. Văi și dealuri se zăreau dincolo de pădurea pitică. Nimic altceva. Oare ce avea să mai urmeze?

Sirona se lăsă pe vine. Avea nevoie să-și odihnească picioarele. Drumul prin pădure fusese lung și greu. Urcaseră și coborâseră. Și tot așa la nesfârșit. Crengile le rupseseră hainele și le zgâriaseră mâinile. Caii obosiseră. T și Liort obosiseră. Toți erau frânți.

Sior simțea gustul sărat al aerului. Nu mâncase de două zile, dar nici că-i mai păsa. Alergaseră ca niște deținuți evadați pe urmele cărora se aflau toate armatele pământului. Dar nimeni nu-i urmărise. Și cu toate astea ei alergaseră și alergaseră, simțind fiecare adiere rece. Nu mai văzuseră lumina de două zile, dar nici prea întuneric nu era. Ca și cum ziua și noaptea ar fi rămas undeva la mijloc într-un gri banal și trist.

Cei trei se așezară unul lângă celălalt. Agape necheză mulțumită. Picioarele îi erau tăiate de crengile subțiri și sângerau. Dar nu prea rău, însă suficient cât orice adiere să-i provoace usturime. Nici ceilalți cai nu arătau mai bine. Până și T avea blana încâlcită cu muguri abia răsăriți sau cu cioturi de vreascuri. Doar Liort își păstra strălucirea și calmul.

— După dealul acela, îi anunță Tio, se află Varr'hasalul. Nu mai avem mult. Putem să ne odihnim și să mâncăm înainte de-a porni din nou.

Tinerii nu-i răspunseră. Ambii rămaseră cu privirile ațintite spre dealul ce li se ridica în față. Părea a fi cioplit de mâna unui om. Avea forme neregulate ce-l făceau să se asemuiască unui uriaș cu cap turtit și brațele deschise. „Doar un deal”, gândi Sirona. „Doar un deal” și somnul o prinse în mreje misterioase.

Când se treziră cerul era la fel de gri. Nimic nu se mișcase. Părea că timpul rămăsese în loc iar ei erau singurele ființe ce-l puteau străbate. Un tunet se auzi din depărtare. Descrise câteva curbe fulgerătoare, ce arătau ca o flacără pâlpâitoare albă. Cerul se albi dintr-o dată

lăsând o lumină lăptoasă să invadeze orizontul. Pic. Pic. Începu să plouă încet ca o atingere catifelată.

Tio aprinse focul și puse câteva felii de carne pe un proțap improvizat. De îndată ce terminară de mâncat îi anunță că e timpul să meargă. Fiecare urcă pe calul lui. Acum puteau să-i folosească. Erau în câmp deschis iar caii nu aveau să întâmpine dificultăți. Cu toate astea se mișcau leneși fără nici un fel de elan.

Sirona o împunse cu piciorul pe Agape ce o luă la trap.

Ploaia deveni din ce în ce mai deasă, iar stropii le băteau în direcția feței. Doar gri și ploaie. Atât rămăsese din lumea de altădată. Câteva fire de iarbă mai încercau să își păstreze verdele puternic, celelalte cedaseră și se ofiliseră înainte de vreme. Acum totul părea a fi o oază galben-verzuie, ca un covor cu model nedeslușit.

Pe măsură ce înaintau întunericul se lăsa și mai mult. Oare de ce? Ce se întâmpla în ținutul ăsta? De ce aici nu se simțea vântul? Unde era toată lumea?

Sirona o îndreptă pe Agape spre Tio.

— Ce este aici?

Bătrânul trase de căpăstrul calului și-l opri în loc.

— Ținutul Morții.

— Ah, asta știam deja. Dar de ce este atât de trist, de pustiu?

Sior privi în depărtare. Într-adevăr nici o casă nu se zărea, nici o ființă nu cutreiera acel loc. Vocea lui Tio îl făcu atent:

— Așa a fost de când m-am născut. Se spune că Furlamir, regele ar fi un vechi. Se mai spune și că ar fi făcut ceva de neiertat și a fost aruncat aici. Unii vorbesc despre un regat, cu oameni și case mari, dar a dispărut atunci când Furlamir a încălcat o nouă lege. De-atunci veghează de unul singur acest ținut. Acesta îi e blestemul. De aceea se și numește: Ținutul Morții. Pentru că e pustiu. Fără viață.

— Ce e acela un vechi? se interesă Sior.

— Lasă vorbăria băiete. Trebuie să ajungem la Varr'hasal.

Gemenii tăcură. Liniștea le zdrobea auzul. Doar ploaia fremăta lăsându-și stropii să le cadă pe chipuri asemenea unor lacrimi.

Pe măsură ce înaintau semiîntunericul se transforma în beznă și nici o luminiță nu le deschidea calea. Sirona

vru să facă unul dintre trucurile ei, dar era prea deprimată pentru a se mai gândi la asta. De când cristalul roșu îi amenințase cariera vrăjitorească se simțea tot mai tristă. Accesele acelea de nebunie nu îi trecuseră cu totul. Uneori simțea acea fericire nebănuită ce i se ascundea în suflet și dădea naștere monștrilor. Încerca să își înfunde acea bucurie demonică și în ultimul timp chiar reușise. Liort, în schimb, o privea suspicios. De parcă ar fi știut ce se petrece înlăuntrul ei. Ei, și sigur că știa. Doar o avertizase că îi poate citi gândurile. Ea nu îi mai dădea voie să intre în mintea ei. Nu mai dorea să îi vorbească, ceva se schimba. Nu îi era neapărat teamă de schimbare, ci mai degrabă îi era teamă de ea. De ce ea? Sior era mult mai sensibil și cu toate astea trecuse peste toate încercările ce i le scosese în cale destinul. Și… deodată își dădu seama. Oare mai exista destin? Oare începea să se schimbe din pricina Şaramei?

Poate că da. Probabil că toate se schimbau. Atunci Tio și Sior de ce nu se schimbau? De ce erau mereu la fel? Doar ea. Doar ea își pierdea destinul. De ce?

Liort se apropie anormal de mult. Niciodată nu sărise de pe spatele câinelui în ultimele două zile. Iar acum era pe șa, lângă ea. Încerca să îi invadeze mintea cu glasul său miorlăit, pisicit. Nu. Nu avea să-i dea voie. Nu îi dădea voie și gata. Liort nu avea să-i spună niciodată nimic interesant. Doar făcea pe importantul. Marele Păstrător. Cui îi pasă?

Fata îi făcu vânt cu dosul palmei. Atunci simți cum mintea i se deschise iar Liort, într-un moment de neatenție, îi țipă drept în creier, zdruncinând-o:

„Ascultă-măăăă!!!!!!”

Sirona opri calul și își duse mâinile la tâmple. O durere înfiorătoare îi cuprinsese tot capul. Simțea că ia foc. Era pe punctul de-a arde. Voia să țipe dar nu o putea face. Doar înlăuntrul ei se auzeau scâncete. Ochii i se înroșiseră. De furie. De durere.

„Pentru numele Şaramei. Pisică nebună.”

„Copil răsfățat.”

„Ce vrei, Liort? Ce vrei de la mine?”

Își recăpătă echilibrul și-i dădu bice calului. Liort sări lângă ea.

„Te schimbi.”

„Cred că am mai vorbit despre asta. Nu vreau s-o luăm de la capăt. Am încheiat discuția. Gata. Nu mai

vreau să aud nimic. Mai ales de la tine. Nu mai vreau.”

Liort sări de pe șa și se duse acolo unde stătea de obicei, pe spatele lui T. Tăcerea se lăsă din nou ca și întunericul. În depărtare se zăreau luminițe. Urcau într-un joc amețitor până în turn. Marele turn al palatului. În rest… doar liniște.

Ploaia se oprise de ceva vreme. Nimic nu mai tulbura acel ținut. Chiar și un gând s-ar fi putut auzi.

Sior era înspăimântat de acea tăcere. Fiecare gând îi zbura și i se lovea de propria-i minte. Era ceva… ce nu mai pățise până atunci. Cântecul lui Fawrr îi veni acum în urechi. Nu. El nu era acolo, sigur că nu era. Doar urechile lui puteau auzi versuri, suspine, melodie.

„Ce lină-i durerea

Și-amară ca moartea

Ce lin îmi e gândul

Și negru ca zarea

Și Turnul se-nalță

Tot în durere

Și oameni se duc

În lumi mult mai grele

Căci inima-mi bate

Aici și acolo

Sunt Gardianul
Durerilor tale”

Astfel sunau versurile pe care le auzea Sior. Și erau mult mai multe, dar el le pierdu șirul cuprins de aceea durere pe care o mai simțise cu ceva timp în urmă. Durerea lui Fawrr. Când și-a revenit și-a dat seama că totul se petrecuse ca într-un vis. Lucruri bizare îi aducea acest ținut. Gânduri vii ce se petreceau aievea. Și dureri ce le simțea până în străfundul inimii.

Nici Tio nu a scăpat de gândurile ținutului ce i se înfiripau în minte. Îi părea că din depărtare se aude o melodie grea, cu versuri scrise din foc și mânie. Părea că

vrăjitoarele se nasc. Acum. Sub pașii și gândurile lui. Era bizar și totodată fermecător. Părea că plutea pe cântecul vrăjitoarelor. Și acesta era chiar glasul lor. Glasul vrăjitoarelor de la începutul timpului. Glasul celei dintâi arkude. Suna puternic ca bubuitul unei tobe, ca o incantație spusă în cor de-o tobă, un flaut și un greiere.

„Se-adună un vânt cu coame de aur
Vârtejuri de gânduri și idei
Turnul de fildeș din cer se destramă
Sub stele ce cad din condei

Se nasc vrăjitoare sub mantia nopții
Cu plete roșcate și blonde
Și-și cântă dureri și-ngână în șoapte
Vrăji făcătoare de moarte”

Tio tresări sub imperiul propriului gând. Ce bizar. Cântecul celor dintâi născuți nu fusese auzit de nimeni altcineva până atunci. Oare gemenii l-au auzi? A fost doar pentru el? Și ce însemnau toate astea? Trase de căpăstrul calului și se opri în mijlocul câmpiei.

— De aici mai avem doar câțiva pași. Trebuie să vă pun în temă. Furlamir, așa cum v-am mai spus, e un vechi. Vorba lui e ciudată. E veche precum gândul. Trebuie să vă purtați cu luare aminte. Este un personaj altfel decât cele pe care le-ați cunoscut vreodată. Este înțelept, calm, ascultător și tot ceea ce face, face cu inima, nu cu gândul.

— Altfel, murmură Sior.

În fața se înălța Varr'hasalul pictat în umbre închise ce păreau a cuprinde întreaga construcție cu gheare proeminente și colți pământii. Lumânările se zăreau dincolo de ferestre. Fiecare încăpere îi aștepta. Îi chema. Asemeni Turnului Morții se ridica palatul cu secretele sale întunecate și triste.

Pășeau cu reținere. Chiar și caii simțeau tensiunea. Tot ținutul avea un mister ce plutea în aer. Greu, cuprinzător, dureros.

Sirona își trase spada și intră pe ușa de lemn ce abia se mai ținea într-o balama. Îi era teamă. Totul era sinistru. Gol. Ca un gând aruncat în neant. Nimicul îi cuprinsese

sufletul. Sior nu îndrăznea să o urmeze. Stătea în spatele ei așteptându-se ca în orice moment să se întâmple ceva. Simțea că un zgomot îi va surzi urechile.

Nimic din toate asta nu se întâmplă. Sirona păși cu reținere avându-l lângă ea pe Liort ce părea calm și stăpân pe situație. O luminiță caldă o întâmpină. Camera era goală. Rece. Un suflu de aer îi trecu pe lângă ureche ca o respirație rece și înviorătoare. Un singur tron se afla în încăperea de piatră. Părea vechi, trecut prin ani. Însă era îngrijit iar mânerele aurite încă îi mai străluceau. Totul părea desprins dintr-o poveste tristă. Încă se mai putea citi suferința pe pietrele mari, pe tron, în aer.

Tio, Sior și T o urmară. Era plăcut. O liniște deplină și satisfăcătoare.

O umbră gârbovită se ivi din spatele tronului. Sior suspină. Îl știa. Cunoștea umbra. O văzuse în vis. Chiar dacă nu-i văzuse chipul îl recunoștea. Avu un imbold inexplicabil de-a se arunca la picioarele bătrânului a cărui față, acum, se zărea în lumina lumânării, dar se stăpâni. Avea lacrimi în ochi. Îi simțea… bătăile inimii. Îl simțea ca și cum ar fi unul și același.

Tio îngenunche. Sirona rămase mută.

— Slăvit fie-vă numele și înțelepciunea, spuse Tio dintr-o suflare.

Gemenii nu mișcară, iar Regele surâse. Avea un zâmbet cald ca o adiere de vară. Se așeză pe tron și-și lăsă capul să-i cadă în palme. Când și-a ridicat privirea două lacrimi trecură fugar.

— Vă aștept de-un veac. Poate mai mult. Aici timpul îmi aparține, dar eu nu-i aparțin lui. Sunt departe și aproape. Sunt om și zeu. Sunt tot și nimic.

Gemenii se priviră încremeniți. Pentru o clipă crezură că bătrânul nu mai era în toate mințile, dar glasul lui, ca o șoaptă purtată de vânt, le spulberă gândul cel negru.

— Copii ai destinului. Bine-ați venit! Numele voastre sunt scrise în stele, dar și în Nimic. Sunteți ai luminii, dar și ai beznei. Deopotrivă buni și răi, iar privirea i se opri cercetătoare pe Sirona. Destinul și-l face omul cu mâna lui și, totuși, Șarama îl impune. Nu-i drept, copilă?

Sirona tăcu. Nu înțelegea ce spune și nu ar fi știut să-i răspundă. Dar el continuă fără să dea importanță tăcerii.

— Privirea-ți e tristă, i se adresă numai Sironei. Gândul păgân. În tine e forța. O simt. Tu ești răul…, nu, nu te opune și ascultă-mi vorba căci nu spun prostii. Sunteți un tot. Tu și-al tău frate. În orice om există bine și rău, căci astfel se poate completa pe sine ci nu în alt fel. Toți avem o doză de nebunie și una de realitate. Dar voi… sunteți unul și totuși doi. În fiecare dintre voi e altceva. Băiatul e cel bun. El e curat și chiar dacă gândul i se îndreaptă mișel nu l-ar pune în veci în aplicare. E asemenea lui Fawrr. O pasăre cu sufletul trist. Dar tu. Cu tine e altă poveste…

Regele se ridică și îi făcu semn lui Tio să se ridice. Nu își luă ochii de la Sirona de parcă i-ar fi fost teamă. Pentru el era ca o umbră a morții ce avea să atace în orice moment. Apoi continuă cu aceiași convingere fără să o scape din priviri.

— Tu ești puternică, fără teamă (doar prea puțină), fără regrete. Tot ceea ce gândești pui în aplicare. Nu îți e teamă să înfigi lama în trupul cald și nici nu îți e teamă să îți folosești furia. Dar gândul, în ultimul timp, ți s-a schimbat. E drept?

Fata afirmă din cap ceea ce aduse pe chipul suveranului un surâs trist.

— Așa-i. Te schimbi în același timp cu ea. Dacă ea cade în beznă cazi și tu. Iar asta nici Alfsigr nu a știut să prezică. Căci cântecu-i astfel:

„Și gându-i păgân în Ea se afundă
Durerea din trup în Ea se scufundă
Și-odată cu Ea, Sirona apune
Și-odată cu Ea bezna rămâne”

— Știi tu oare ce-nseamnă toate astea?

Sirona tăcu. Era un cântec ce se referea la ea. În mod explicit. Oarecum înțelegea dar îi era teamă să dea glas rațiunii. Teama era cruntă, dureroasă: „Și el spune că nu am teamă”, gândi speriată. Da, era speriată cu adevărat și ar fi vrut s-o rupă la fugă, să nu mai întoarcă privirea. Dar picioarele nu-i răspundeau. Era paralizată. Și-apoi își auzi propria-i voce sunând inuman și lovindu-se de piatră ca un strigăt de ajutor:

— Da, știu. Bănuiesc.

— Da, și bănuiești bine, se grăbi Furlamir să-i răspundă. Tu vezi în tine chiar dacă nu îți dorești să

cunoști. Ești mai presus de rău, dar și de bine. Cântecul spune că tu ești Șarama…, să nu înțelegi greșit (încercă să repare după ce văzu în privirile surprinse ale tuturor). Lasă-mă să mă fac înțeles. Încerc să vorbesc cât mai aproape de urechile voastre fără ca vorba să-mi ascundă vreun tâlc.

Îi făcu semn Sironei să-l urmeze lângă fereastra deschisă. Întinse arătătorul spre cer și-o întrebă:

— Ce vezi?

Fata cercetă cu atenție. Bineînțeles că nu vedea nimic. Oare ce ar fi trebuit să vadă? Era o întrebare cu tâlc?

— Nimic, spuse ea după o lungă tăcere.

— Exact. Și știi de ce anume nu vezi nimic?

— Pentru că nu există nimic.

— Corect. Dar de ce nu există nimic?

— Pentru că Șarama nu mai e a oamenilor?

Furlamir zâmbi.

— Nu, nu de asta. Pentru că Șarama nu mai e a ta și tu nu mai ești a ei. Șarama nu a fost niciodată a oamenilor și nici nu va fi vreodată. Șarama, doar, leagă destinele oamenilor. Le construiește. Voi ați fost unii dintre puținii ce au avut dreptul să-și clădească destinul. Și se spune că cei ce vă însoțesc și-l pot schimba și ei. Așa precum speră și Fawrr. Dar dacă nu e nimic de schimbat? Dacă totul ar fi fost așa oricum? Fără Șarama și alte destine? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Nimic. Nimic, se entuziasmă suveranul la propriul gând. Cum să îți spun? se foi bătrânul. Nu găsesc acea explicație care să fie pe înțelesul tău. Dă-mi un răgaz să-mi pun gândurile în ordine. Până atunci urcați în camerele de sus. Acolo veți avea de-ale gurii și veți putea să vă odihniți, iar mâine vom vorbi din nou.

Cei trei făcură câte-o reverență și urcară în camerele de deasupra unde într-adevăr îi aștepta masa caldă și trei paturi moi.

Mâncară în liniște și mult timp rămaseră tăcuți. Până când Sior rupse tăcerea.

— Ce vrea să spună?

Ochii lui Tio erau împăienjeniți de lacrimi. Nu îndrăzni să ridice privirea și nici să dea vreun răspuns. Dar Sirona intră în vorbă:

— Cred că vrea să-mi spună că înnebunesc pe parcurs ce Șarama moare. Doar că nu știe cum să mi-o spună mai frumos.

Un râs nebun i se întipări în minte. Ar fi vrut să-i dea glas dar nu îndrăzni. Liort o privea dezaprobator pe când Sior o cerceta cu milă.

— E-n regulă, spuse fata. Cred, că pe parcursul acestei aventuri am învățat să accept orice. Serios, Sior. Nu e nevoie să îți bați capul. Va fi bine. Pe cuvânt.

— Nu îmi place ce îmi spui, se îmbufnă Sior. Nu îmi place.

Fata își ascunse râsul demonic în palme. Apoi, ca și cum nimic nu ar fi tulburat-o l-a privit serios.

— Ți-amintești ce ne-a spus la început: „Sunt totul și nimic”. Ei bine, se pare că așa sunt și eu. De ceva timp știu că destinul nostru nu este cel prevestit de Alfsigr. Nu mă întreba de unde știu. E ca o muzică misterioasă ce mi se-nvârte în cap și-mi spune tot felul de lucruri. E ca atunci când treci prin Valea Spiritelor. Știi pur și simplu. Eu sunt cea ce trebuie să te oprească din drum… Taci, îl amenință pe Sior atunci când acesta încercă să protesteze. Taci. Ceea ce spun este purul adevăr și știu că nu mă înșel pentru că inima mea știe. Ceea ce-a încercat să ne spună a sunat frumos din glasul lui. Tu ești îngerul, iar eu demonul. Ceea ce e mai rău e că știu de mult lucrul ăsta. Atâta timp cât Șarama este prizonieră eu nu mă pot opune. Asta încerca să-mi spună.

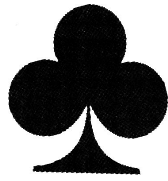
— Nu poți fi sigură de asta, plânse Sior. Pur și simplu nu poți.

Sirona își plecă privirea. De data asta simțea cum lacrimile o năpădesc. Liort se puse în mijlocul lor și începu să-i vorbească lui Sior.

— Din păcate este adevărat. Atâta timp cât Șarama este prizonieră, ea nu se poate opune. Acesta este unul din secretele pe care vi le păstrez eu. Alfsigr nu a știut să interpreteze toate semnele. Iar nebunia Sironei a interpretat-o a fi vitejie. Nimeni nu s-a așteptat ca Șarama să fie furată. De aceea a fost ascunsă în Nimic. Iar Nimicul a trădat-o. Lucrurile astea se întâmplă chiar dacă nu au fost povestite. Dar da, știam că așa se va întâmpla în cazul în care Șarama va fi încătușată. De-acum încolo Sirona va trebui să fie supravegheată cu atenție.

— Ce alte secrete ne mai ascunzi, se auzi Sior țipând? Ce altceva mai tăinuiești?

Liort se întoarse deranjat și nu mai scoase nici un cuvânt. Lumina se stinse pâlpâitor și bezna îi cuprinse.

CAPITOLUL IV
POVEȘTI TULBURĂTOARE

— La început a fost doar lumină, începu Furlamir să le vorbească după aproape o zi în care nu îl văzuseră sau simțiseră. Și această primă lumină s-a numit Nutovi. În Nutovi trăia Pioris, cel ce-a creat totul: pământul, cerul, viața. Din gândul lui Pioris s-au născut ceilalți misivi: Clioris, Kũ, Vlasios… și mulți alții. De fapt au fost doisprezece la număr. Șase misivi și șase misive. Pioris le-a pus pământul la picioare și le-a dat voie să-l clădească, să-i dea viață și formă. Și astfel a fost creat pământul pe vremea în care nici măcar misivii nu auziseră de întuneric. Apoi, din gândul lui Pioris și al Uniei s-au născut doi prunci. Unul a fost Iudarr, iar el a adus atât întunericul cât și răul. Lumea s-a schimbat odată cu nașterea acestui copil ce-și ura semenii și dorea să fie mai presus de toți și toate. Apoi a urmat prima beznă ai cărui supraviețuitori au fost misivii și un elf din care s-a născut un rege: Haos. Doar că nu se știe cu siguranță dacă asta s-a întâmplat în prima eră întunecată sau în cea de-a doua.

Regele se îndreptă spre fereastră. Un fluture de noapte încerca să găsească adăpost lângă candelă bâzâind furios.

— Multe s-au întâmplat atunci. S-au născut rase din gândurile lor, s-au născut pământuri și ape. Povești au fost nenumărate și multe au prins viață odată cu trecerea timpului. Istorisiri ce nu au fost scrise și nu au prins glas. Astfel s-a născut lumea și voi. Cu toții suntem născuți din gândul lui Pioris și din melodia lui.

Părăsi fereastra și s-a îndreptat spre Sirona. Fata îl privea nedumerită. Înțelegea ceea ce-i spunea dar era și destul de bizar. Iar acum ochii lui blânzi o priveau cu intensitate. Știa ce avea să urmeze și aproape că nu dorea să audă.

— Șarama s-a născut din dorința tuturor creaturilor de-a urma un drum. Și astfel a luat naștere o carte ale cărei litere erau scrise de-o mână nevăzută. Doar ea decidea cine ce destin va avea. Și-am devenit dependenți de acest destin. Am crezut că nu putem trăi mânați doar

de gândul nostru. Și iată, Șarama a fost încătușată și-o dată cu ea și sufletul Sironei. Așa a stat scris. Unul din voi avea s-o urmeze. S-o simtă mai mult decât orice altă ființă născută vreodată. Atunci când Fioriniana v-a dat naștere fără să vrea și-a lăsat unul din gemeni pe mâna destinului. Iar Șarama te-a „adoptat" în gândul ei și te-a ținut atât cât a putut de-aproape. De aceea ți se întâmplă toate astea. Odată cu moartea ei te duci și tu.

— Trebuie să putem salva într-un fel Șarama, sări Sior din locul său întunecat. Trebuie.

— Atâta timp cât există viață există și speranță.

Liort părăsi spatele Gardianului și se îndreptă spre Furlamir. Regele îl privea cu coada ochiului încercând să-i urmărească umbra lungă ce se prelingea pe perete.

— Mărite! Oare nu-i drept să o ținem departe pe Sirona pentru un timp?

Regele se aplecă și-l luă în brațe. Se îndepărtară de ceilalți și-i șopti doar pentru urechile lui.

— Nu, nu e drept. Doar împreună sunt un întreg. Trebuie să ai încredere. Știu că tu ești împovărat cu secretele lor. Atunci ar trebui să știi că cel mai aprig secret al fetei este Iubirea. În ciudat faptului că se stinge încă mai poate iubi.

— Da, Cea Mare mi-a spus că trebuie să se îndrăgostească de o ființă ce n-a cunoscut iubirea. Dar nu știu ce-nseamnă asta.

Regele îl mângâie de după urechi și-i șopti:

— Fawrr. El e secretul.

„Din gând mă cobor în gând
Din viață îmi fac loc în viață
Din dragoste aș vrea să mor
Din iubire aș vrea să sorb"

Așa îi șopti regele, iar Liort a înțeles atunci secretul care-l măcina cel mai mult. Șarama era legată într-un fel de Fawrr și în altul de Sirona. Atunci îi era destul de clar. Destinele celor doi erau menite să se lege. Nu Ing fusese destinul ei, dar nu înțelesese atunci. Acum timpul era scurt, dar încă se mai puteau face multe. Trebuia să găsească modalitatea de-al aduce pe Salvator în preajma Sironei. Poate că împreună ar fi reușit ceea ce nu se putea reuși.

Liort se îndepărtă iar Furlamir se duse lângă cei trei reluându-și locul pe torn.

— Alfsigr v-a îndemnat să mergeți în Șiar. Trebuie să-i urmați sfatul. Drumul va fi obositor și greu și ceea ce veți găsi acolo nu vă va aduce bucurie. Cu toate astea trebuie să vă duceți. Multe lucruri se află acolo. Multe secrete ascunde Șiarul. Poate că eu nu voi mai fi când vă veți întoarce. E posibil să mă vedeți chiar mort. Dar să nu vă pierdeți speranța, pentru că eu nu pot muri decât trupește și veșnic voi fi aproape de voi.

Regele citea în liniștea beznei pericolul ce se apropia de el. Știa că Sorian a trimis criminalii să-i ducă capul la picioare. Știa și cum să le țină piept, dar și pentru el exista teamă și neîncredere. Acum avea să se testeze pe sine, dar nu avea de gând să pună viețile oaspeților în pericol.

— Găsi-veți haine groase în camerele de sus. Caii fost-au îngrijiți, iar acum sunt odihniți. Veți porni pe un alt drum pe care am să vi-l dezvălui înainte să plecați. Pădurile Pitice nu mai sunt sigure și bezna ascunde monștri. Acum grăbiți-vă de vă-mbrăcați, apoi veniți să vă luați rămas bun. Un ultim gând am să vă mai spun înainte de-a porni. Un gând ce-mi aparține și pe care trebuie să-l cunoașteți.

Doar gemenii stăteau în sala tronului așteptând ca Furlamir să-și facă apariția. Tio înțelesese încă de la început că ceea ce avea să li se spună nu era decât pentru ei.

Era beznă. De data asta nici o lumânare nu ardea în mijlocul încăperii. Ferestrele erau deschise și un miros rece și înghețat intra printre pietrele ce clădeau pereții și podeaua. Liniștea era la fel de profundă ca de obicei, doar că de data aceasta se simțea tensiunea. Nu era aceeași liniște calmă și caldă ce i-a întâmpinat când au sosit. Mirosul din aer aducea a necazuri.

Gemenii scrutau întunericul în căutarea siluetei bătrâne. Nu apăru. Doar un glob transmitea lumini bizare dintr-un colț al încăperii.

S-au apropiat. Globul nu transmitea numai culori, ci și imagini. Imagini calde. O lumină fără soare. Un chip bătrân cu ochi blânzi. L-au recunoscut. Bătrânul Furlamir

le zâmbea de dincolo de sticlă. Doar că arăta altfel; poate mai fericit, fără gânduri negre, fără dureri și suferințe. Barba îi era mult mai albă decât în realitate, dar îi reflecta mai mult frumusețea sufletului și-a gândului. În jurul lui era doar lumină, albă ca spuma laptelui, rece. Lăptoasă și orbitoare și în același timp, rece și fără suflu. Oarecum știau că aceea este Nutovi, lumina de la început. Sau cea a începuturilor.

Furlamir le zâmbea cu privirea sa galeșă și blândă. Părea că le face semn cu mâna dintr-un abis necunoscut. Gemenii se traseră în spate sprijinindu-se unul de celălalt. Spada Sironei începu să lumineze din teacă și-ntreaga cameră fu cuprinsă de-un văl de lumină translucidă, alb-gălbuie. Încăperea nu mai semăna nici pe departe cu cea veche îmbrăcată în pietre reci și umezi. Acum era cald și frig deopotrivă asemenea sentimentelor ce se învăluie în același timp în mantia binelui și-a răului. Un trup se contură în lumină. Alb. Ca cea dintâi nea căzută peste pământ. Părul îi căzu pe spate iar ochii, la fel de albi, se deschiseră misterioși.

— Doamna Albă, îngânară gemenii într-un glas. Glasul lor fu doar o șoaptă menită să nu rupă vraja.

Doamna Albă își întinse mâinile spre ei. Fereastra se deschise și aceeași lumină din glob pogorî înăuntru.

— Lumea dispare în beznă. Nutovi încă mai dăinuiește printre noi și fi-va mereu în inimile noastre. Atunci când cea din urmă literă se va șterge, amintiți-vă: Turnul Morții, doar locul acesta născut în Nimic va mai aduce alinarea.

Tinerii încercară s-o atingă dar ea se îndepărta lăsând în urmă doar un văl de ceață. Lumina dispăru. Întunericul își reluă locul. Fusese un vis?

Și-atunci silueta gârbovită a lui Furlamir se apropie de-o lumânare. O rază slabă îi lumină chipul bătrân și obosit.

— Secretul e în voi așa cum este și-n mine. Eu sunt Vlasios, cunoscut și ca Esioinn (Bătrânul) și Elionar (Cunoscătorul). Mulți spus-au despre mine că sunt vechi și n-au greșit. Dar numai voi cunoașteți adevărul. Copii mei. Orice greutate vi s-ar ivi în cale voi trebuie s-o îndepărtați. Împreună… Binele și Răul, veți izbândi. Acum trebui-va să porniți pe drumul ce v-a fost destinat. Căci grumii sunt aproape… sttt, îi atenționă atunci când voiră să vorbească. Voi sunteți salvarea. Ascultați-mă cu

atenție căci drumul vostru nu va fi fără de pericol. Mergeți spre sud, acolo unde bezna e mai groasă decât moartea. Când veți ajunge la semiîntuneric veți ști că ați ieșit din scumpul meu ținut. Acolo se află Cascada Lacrimilor. Ascultați-i cântecul și povestea și veți ști cum să treceți. Dincolo de ea vi se va arăta Șiarul. De-acolo singuri veți ști ce să faceți căci sufletul vă va spune și vă va îndruma. Să nu lăsați cea din urmă literă să se șteargă până ce nu veți afla drumul spre Turnul Morții. Doar acolo mai găsiți salvarea. E cea din urmă salvare.

Furlamir stinse lumânarea și dispăru în beznă. Liniștea și întunericul se așezară apăsătoare iar cuvintele celor doi încă mai umpleau încăperea în înțelesuri bine tăinuite. Dar acum ei le cunoșteau și cunoașterea era mai presus de orice.

Gemenii se îmbrățișară, apoi părăsiră Varr'hasalul. Și cu toate că în gândul lor promiseseră să se întoarcă nu aveau s-o mai facă vreodată căci Ținutul Morții nu avea să mai existe decât până când ei aveau să-l părăsească. Și nici acest lucru nu aveau să-l afle vreodată, dar aceasta este o altă poveste și va fi povestită în alte cărți.

O rafală de vânt le trecu pe deasupra capetelor. Agape necheză furioasă și-și scutură copitele într-un gest de nervozitate. Sirona o trase de căpăstru în speranța că o va liniști. Iapa continuă să necheze furioasă și să-și fluture copitele din față. Fără să își dea seama, Sirona se trezi trântită la pământ.

În mintea ei se născu o lumină strălucitoare. Venea tot mai aproape de ea. O lumină ce se deschidea precum își deschide o floare petalele. Alungă imaginea din minte și deschise ochii. Încă era pe Agape. Totul fusese doar o nălucă. Nici o pală de vânt nu sufla. Era doar liniște. Tio și Sior erau în fața ei. Își mânau caii tăcuți, scrutând bezna cu privirea. Așa cum se aștepta T și Liort încheiau șirul. Însă motanul o privea pătrunzător. De parcă ea ar fi fost vinovată de ceea ce i se întâmpla. Ar fi vrut să-i spună că se înșeală, că nu înțelege nimic, dar și-a dat seama că nu era așa. Liort nu o privea cu reproș, mai degrabă stătea cu ochii pe ea să nu i se întâmple ceva.

Și totuși, ce-i păsa lui de ce se întâmplă cu ea. În cele din urmă tot avea să se întâmple și probabil că toate

astea se vor sfârși așa cum trebuie să se sfârșească. Victoria nu va aparține nimănui. Sorian își va da seama ce prostie a făcut și atunci când va elibera cartea, va fi prea târziu. Totul va fi pierdut.

Era bizar. Gândul ăsta nu o neliniștea deloc. Era ca și cum ar fi știut că se minte singură sau că, întunericul nu e cel mai rău lucru ce li se poate întâmpla. Ea, Sirona, avea să lupte până în cea din urmă clipă fără să ezite. Știa că așa va face, indiferent de ce sentimente va nutri mai târziu pentru însoțitorii săi. Va lupta până când ultimul suflu îi va fi dăruit Doamnei Albe.

Privi spre Sior. Înfofolit în hainele dăruite de Furlamir semăna cu un animăluț lățos. Haina cu glugă din păr de urs îi atârna spre chip, iar spatele îi arăta bizar în întuneric. Îi dădu bice iepei și se opri lângă el. Părea trist. Îngândurat. Cine știe ce gânduri i se întipăriseră în minte, ce povești. Vru să-l întrebe ceva, dar se răzgândi. Nu avea sens. Nimic nu mai avea sens. Și apoi îi auzi glasul ca șuieratul unei ape:

— Îmi e teamă, Sirona.

Nu se așteptase la asta. Ea nu se gândea la teamă nici atunci când o simțea. Teamă de ce? De cine? Îl privi cercetător. Cum putea să-l ajute înainte de-a se pierde pe ea? Abia dacă își putea explica sieși ceea ce se întâmplă. Cum avea să-i explice lui?

— De ce te temi?

Băiatul își trase gluga de pe chip lăsând ca ochii să-i scapere în întuneric.

— Îmi este teamă că nu vom reuși. Îmi e teamă că tu nu vei reuși și voi rămâne singur în întreaga lume. Poate că întunericul, cel veșnic, mă va înghiți.

Fata se abținu să nu zâmbească.

— Nu trebuie să te temi: „Teama naște monștri”, așa spunea Niara.

Băiatul oftă. Chipul îi era mai întunecat decât întunericul și mai trist decât însăși Doamna Tristețe.

— Din mine ies tot timpul monștri. Aud glasuri, cântece, melodii. Înainte de-a ajunge la Furlamir l-am auzit pe Fawrr. Atât de real. Până și cântecul a prins glas, iar versurile mi s-au întipărit în minte ca niște ace. Crezi că-mi pierd mințile?

Sirona nu-i răspunse. Cum putea să-i răspundă când de fapt ea era cea ce-și pierdea mințile. Toată amărăciunea se strângea în ea, toată nebunia. Gândurile

acelea ce nu-i dădeau pace, ce o învăluiau și-o făceau să uite cine și unde e. Asta era întrebarea ce ar fi trebuit să și-o pună ea. Dar nu știa să-și răspundă nici sieși, cum să-i răspundă lui?

— Probabil că într-o zi toată această aventură o s-o privim cu alți ochi, se auzi spunând.

— Mda, murmură tânărul deloc încrezător.

Poate că Sirona avea dreptate și zilele acestea li se vor părea îndepărtate, asemenea unui vis ce se spulberă sub razele soarelui. Dar mai aveau multe de înfruntat până a se trezi într-un pat moale scăldat în raze luminoase și calde.

De acum frigul începea să se lase tot mai mult. Totul devenea ca o iarnă fără de zăpadă.

Drumul era cât se poate de lin, iar asta le aducea liniștea. Nu aveau mult de străbătut până la cascadă, dar nici nu se grăbeau prea tare. Gemenii aveau inimile strânse. De când femeia aceea, din curtea lui Noriat, le povestise ce se întâmplase atât în Șiar cât și în Gildaman, nu se puteau aștepta la nimic bun. Nici unul nu văzuse Șiarul în perioada lui de glorie, dar nenumăratele povești pe care le auziseră le dăduse șansa să își facă o oarecare idee. Își închipuiseră că Sar'alaba este unul din acele palate ce se ridică maiestuoase peste crestele munților. Peste turnurile sale înalte se ascunde soarele la apus și tot de acolo apare în fiecare dimineață aducând căldură în sufletele locuitorilor. Își închipuiau coridoarele lungi acoperite de mătăsuri fine, poate chiar din cele lucrate de pitici. Ferestrele mari ce dau spre răsărit. Camere aranjate în mod fastuos și multe, multe altele.

Nici nu aveau idee cât de mult se înșelau cu privire la Sar'alaba. Nu aveau idee cât era de rece și înghesuit; câte suflete își dăduseră duhul acolo și câte altele aveau să mai piară. Și nici o șoaptă nu avea cum să le descrie ceea ce urmau să vadă cu proprii ochi.

Sirona se dădu și mai aproape de Sior.

— Ce ți-a cântat glasul lui Fawrr?

Băiatul tresări. Aproape că uitase asta. De fapt nu uitase. Făcuse tot posibilul să-și șteargă asta din memorie. Nu. Nu uitase. Doar că… acea amintire încă îl durea. Și-a șters o lacrimă pribeagă și a încercat să vorbească cât mai normal posibil.

— E atât de important?

— Poate.

— O să încerc să îmi amintesc:

„Ce lină-i durerea
Și-amară ca moartea

Ce lin îmi e gândul
Și negru ca zarea

Și Turnul se-nalță
Tot în durere

Și oameni se duc
În lumi mult mai grele

Căci inima-mi bate
Aici și acolo

Sunt Gardianul
Durerilor tale"

Sirona tăcu mult timp după aceea. Fiecare vers în parte îi suna în urechi mai aprig decât liniștea. Aproape că îi auzea glasul dând naștere versurilor. Își cânta propria-i durere. Oare de ce? El trebuia să cânte durerea celorlalți. S-o simtă. Să și-o însușească. Și cu toate asta el îi șoptise lui Sior ceea ce avea în suflet. Să mai fi rămas oare vreo legătură de când Sior îi luase toate sentimentele și trăirile. Să fi fost încă legați într-un anumit fel? Nu, asta nu era posibil. Era sigură că Fawrr dispăruse din sufletul lui Sior. Sigur că asta s-a întâmplat. Poate că Fawrr dorea să îi transmită un mesaj. Sau poate dorea să le spună ceva amândoura, asta dacă nu cumva era mai trist decât își putea da seama. Poate că în cele din urmă își dorea să se elibereze iar această dorință era mai puternică decât sufletul lui.

— E trist, îngână Sirona. E tot mai trist. Mi-aș dori să-l pot ajuta.

Ochii lui Liort scăpărară în întuneric ca două bile roșii. Oarecum Sirona îi surprinsese privirea sau, poate că doar o simțise. I-a aruncat o privire iscoditoare ce, spera ea, avea să-l țină la distanță un timp. Dar asta nu avea să se întâmple și știa prea bine. Liort avea „prostul" obicei să se implice în viața ei.

Vântul. În sfârşit venise şi vântul. Îi lipsise şi de data asta nu era doar în imaginaţia ei. Era real. Şi nu numai real, dar şi revigorant. Adia uşor. Îi mângâia faţa. În timp ce la orizont începu să se întrevadă semiîntunericul. Nu mai aveau mult până când aveau să părăsească Ţinutul Morţii. Acolo, unde dunga gri se unea cu cea neagră se ascundea Cascada Lacrimilor.

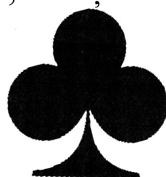
Sior încă se gândea la poveştile ce i le spusese Furlamir. Erau aproape ireale. Iar cel mai grav i se părea că o întreagă omenire uitase de cel ce o crease. Era ca o poveste ce se naşte în altă poveste, şi tot aşa până când o uiţi pe cea dintâi, dar inevitabil revii la ea la un moment dat şi începi să-ţi aminteşti printre picături că ai mai spus-o odată. Cel mai trist i se părea că Furlamir a trebuit să treacă prin atâtea de unul singur. Departe de misivii săi dintre care făcea şi el parte. Trăise aici, în mijlocul lor, şi la un moment dat uitase cine e şi ce e. Poate că şi de-acum încolo va uita, poate că nu. Viaţa lui Furlamir era o enigmă chiar şi pentru el, şi probabil că această enigmă nu se va sfârşi până când nu va fi lângă cei de seama lui. Iar asta putea să nu se întâmple niciodată.

Şi tot ceea ce le spusese. Nu prea multe ce-i drept. Însă în fiecare cuvânt se ascundea câte o poveste. Citise în glasul lui atât furia, durerea cât şi dorinţa de-a se întoarce în timp. Dar timpul nu mai putea să fie dat înapoi. Nu avea cum. Era drept că Furlamir trăise atât cât nimeni altul nu trăise. Ştia că vorbele lui aveau să-i răsune în urechi întreaga sa viaţă. Şi atâta timp cât el va trăi povestea începutului nu va mai fi uitată.

Un susur lin se auzi destul de-aproape. Se trezi din visare.

— Suntem aproape, strigă Tio printre dinţi.

Sirona tresări şi ea. Aproape că simţea cum cascada îşi aruncă stropii spre ea. Privi în zare. Griul semiîntunecat era acolo, în faţa ei.

CAPITOLUL V
ȘARAMA VORBEȘTE

Photine își despleti pletele roșii precum focul mocnit. Privea spre Șiar, dincolo de ferestre, dincolo de întuneric. Simțea durerea. Nu, nu a ei. Durerea unui gând îndepărtat. Poate era regina ce încerca din nou să-i transmită un mesaj. Nu. Nu avea s-o asculte iar. Ori de câte ori o visa sau i se părea că figura i se conturează în lumina plăpândă a lumânărilor, simțea diferit. Nu dorea să mai simtă diferit. Voia să fie aidoma lui, lui Sorian.

Își trase spada de la brâu și-o aruncă pe patul jerpelit. Lama lucea misterios în lumina vagă a încăperii. Era cel mai de preț lucru pe care îl dăruise Sorian vreodată. Atunci îi dovedise că o iubește cu adevărat, în felul acela al lui rece și calm. Când îi murise mama era prea mică pentru a-și aminti. Nu avea nici un sentiment legat de acea moarte poate doar, un gol în suflet. Un gol pe care l-ar simți orice fetiță ce a fost crescută de un părinte ce nu visează altceva decât puterea. Crescuse printre femei; unele docile, altele mult prea iuți la mânie, și în fiecare încercase să-și găsească mama, dar nu reușise niciodată. Însă găsise confortul în fiecare casă în care intrase. Avusese de învățat bune și rele de la multele sale „mame”, și le iubea pe fiecare în felul ei.

Nu se plânsese niciodată că tatăl ei nu stă cu ea. Nu până în acea vară când împlinise zece ani și el nu se deranjase să-i trimită nici măcar un cadou. Atunci „mama” ei de ocazie se înfuriase și-o lovise peste față. Plânsese mult. Nici acum nu a uitat acea palmă, obrazul încă îi mai sfârâia.

În ziua aceea și-a dorit mai mult ca niciodată ca părintele ei să se întoarcă și s-o ia cu el, oriunde în lume. Ca și cum și-ar fi pus o dorință magică, acesta s-a împlinit. Nu imediat. La două zile după acea întâmplare Sorian a apărut acolo. S-a aruncat de pe armăsarul său nărăvaș și-a îmbrățișat-o cu dragoste. I-a spus că de atunci în colo aveau să fie împreună pentru totdeauna, și așa a și fost.

I-a fost greu să crească lângă el. Poate că se putuse obișnui cu „mamele” de ocazie, dar cu fuga zilnică după

adăpost și cu teama, nu prea reușise. Sorian nu știuse să se apropie de ea și s-o înțeleagă ca pe o femeie. El nu reușea să vadă decât planurile alea mărețe de cucerire. Încă de atunci îi vorbise despre cei prevestiți, aproape că simțea uneori că îi cunoaște mai bine decât se cunosc ei. La început Sorian nu era prea convins că ei mai trăiesc și apoi… a avut un vis în care i-a văzut. Din ziua aceea copilăria ei a devenit un calvar. Grumi, sperieni, oameni furioși, îndoctrinați de Sorian. Fiecăruia i-a promis câte ceva. Nu știa sigur ce, nu fusese niciodată curioasă. Și atunci, când își pierduse orice speranță, atunci a venit la ea, a luat-o în brațe și i-a arătat orizontul.

Era mai curat ca oricând și nu prevestea ceea ce se vedea acum pe fereastră. Era azur și se puteau auzi glasurile păsărilor. O zi minunată și prima în care a simțit că lui Sorian îi pasă. A privit-o în ochi și i-a surâs misterios: „Spada aceasta, a spus în timp ce își trăgea propria sabie de la brâu, va fi a ta. De-acum încolo vei învăța asemenea unui bărbat. Vei învăța să lupți, vei fi cea mai bună din regimentul meu. Vei câștiga pentru mine Șiarul, Gildamanul, Õriatul”. Iar ea s-a simțit în cel de-al nouălea cer. A simțit că are încredere în ea. În felul acesta își arăta dragostea față de ea. Era singurul fel pe care-l cunoștea.

De atunci poate doar o singură dată mai avuseseră parte de-o asemenea apropiere. Însă nu fusese la fel de intensă și nu și-o mai amintea cu precizie. Se obișnuise să trăiască în umbra lui. Să îl urmeze orbește, asemenea soldaților, și să-l asculte ca un copil de câțiva ani ce abia aștepta să primească o sarcină de la cel ce-l iubea mai mult pe lume.

Dar totul i se părea atât de îndepărtat acum. De când se mutaseră în Sar'alaba totul devenise cu mult mai trist și mai real. Acum părea că întreaga sa viață trecuse ca un vis. Își iubea tatăl, dar… Uneori îl simțea departe, mult prea departe. Nu mai putea ajunge la inima lui. Nu îl mai putea privi ca pe părintele ce se îngrijise să-i găsească „mame” de ocazie, ca pe tatăl ce-i dăruise spada și o privise cu atâta speranță. Acum era rece. Rece și neîndurător. Visul lui de cucerire devenise de-a dreptul periculos. Îi inundase toate simțurile. Dorea doar puterea și de ea uitase.

Photine plecă de lângă fereastră, își luă spada și porni spre sala de antrenament.

Coridoarele erau reci și neluminate. Aici nu mai exista semiîntuneric. Totul s-a afundat în beznă. Și frigul. Frigul începuse să își facă simțită prezența. Photine traversă repede coridorul îngust de piatră și se avântă în cea ce altădată fusese sala tronului.

Acum vechea sală era doar o altă încăpere ce le folosea soldaților ce doreau să își mai încălzească spada. Tronul dispăruse, la fel și perdelele lungi din mătase fină sau covoarele mult prea vechi și scumpe. Doar câteva spade agățate pe pereți și păpuși din cârpe mai însuflețeau încăperea. Photine și-a tras spada și-a început atacul împotriva unei păpuși. De-acum gândurile îi dispăreau și întreaga furie și-o canaliza spre bucata de cârpă.

Ziua fusese destul de calmă pentru Photine. Liniște. Doar liniște în jurul ei. În cursul acelei presupuse dimineți Sorian se întâlnise cu sperienii și grumii, și cu siguranță le dăduse noi ordine. În rest nimeni nu tulburase acea tăcere cu iz de înmormântare. Mirosul de putregai se simțea tot mai copleșitor. Abia-abia, câțiva soldați s-au încumetat să-ngroape leșurile cât mai adânc în pământ. Acolo unde erau rămășițele caselor acum se lucra. Sorian ridica puncte de luptă din piatră. Erau căsuțe mici cu acoperișuri joase, care dădeau impresia unei „așezări de ciuperci”.

Photine se plimba prin palat scotocind în fiecare colț întunecat. Voia să descopere secretele Sar'alabului. Știa din poveștile pe care i le spusese una din „mamele” de ocazie că fiecare palat ascunde unghere secrete și uneori camere întregi. Bănuia că și în camera pe care o ocupa ar trebui să existe un pasaj ce duce în afară. Știa cu siguranță. Altfel gemenii nu ar fi reușit să scape de furia lui Sorian. Și totuși, ceea ce nu înțelegea era de ce Aratt nu-i dezvăluise secretele ce le deținea palatul lui Sorian.

O cameră o descoperi fără prea multe probleme. Se afla în una din sălile ascunse de sub palat. Acolo unde Aratt își ținuse servitorii și mai târziu prizonierii. Din acea cameră rece găsi un culoar spre o alta. O încăpere plină cu cărți așezate pe rafturi ce urcau și coborau amețitor. Totul era plin de praf și pânze de păienjeni ce-ți prindeau privirea în ițe rotunde. Majoritatea erau tomuri acoperite în coperți groase cu fire de mătase, pe urmă

erau așezate cărți mici fără prea mare importanță și fără o frumusețe deosebită.

Photine le atinse în treacăt murdărindu-și degetele albe de un praf negru și lipicios. Merse printre rafturi, aproape pierzându-se în detalii. Era o bibliotecă. Una minunată. Avea să fie secretul ei și astfel putea să-și alimenteze plictiseala ce-o cuprinsese în ultimul timp. Cercetă cu atenție și se opri asupra unui tom împăturit în coperți de mătase: „SECRETUL OGLINZII”. Astfel se numea volumul ce-i captase atenția. Îl privi și apoi se decise: avea să-l citească. Poate în felul acesta s-ar fi apropiat și ea de magia pe care gemenii și Aratt o dețineau. În felul ăsta ar fi putut să-și ajute tatăl mult mai bine. Dar oare asta dorea?

S-a lăsat pe vine și-a stins lumânarea. Voia să rămână acolo pentru totdeauna pitită de privirile tuturor. Și atunci… durerea. Durerea i s-a întipărit în minte ca un strigăt de ajutor. Ca o bătaie, mult prea rapidă, a inimii. Vocea i-a răsunat în minte, apoi a leșinat.

Când și-a revenit primul lucru pe care l-a făcut a fost să caute lumânarea. A bâjbâit prin beznă și a găsit farfurioara și bucata de ceară cu bărbi crescute haotic. A aprins-o repede și a cercetat camera. Doar un păianjen ce urca grăbit pe o pânză circulară părea să fie în viață, în rest cărțile priveau nemișcate.

A părăsit încăperea încercând să-și amintească. Nu era glasul Fiorinianei cel pe care-l auzise. Pe al ei îl cunoștea destul de bine și apoi, ea nu îi provocase niciodată atâta durere în suflet. Era ca o piatră ce nu putea-i s-o îndepărtezi sub nici o formă. Glasul. Fusese inuman. Poate din pricina tristeții. Poate… că ceea ce-i vorbise… Dar, nu. Alungă gândul și se lipi de-un perete.

Tremura. Tremura din toate încheieturile. Dar nu de frig. Nu, frigul îl uitase. Îl lăsase undeva în biblioteca secretă. Tremura de spaimă. O spaimă aprigă ce i s-a întipărit în inimă. Și… văzu. Un râu se întindea într-un tărâm necunoscut. Soarele își revărsa razele roșii-portocalii în furia apelor, jucându-se cu valurile mici ce coborau și se ridicau. – Oarecum știa că sunt cele din urmă raze –. Apoi s-a transformat într-un cerc roșu ce s-a scufundat în apă ca o clipă îndurerată. Apa s-a liniștit. Vântul a tăcut. Patru litere de sânge s-au conturat pe albia albastră: „ȘARA”; și-apoi una câte una s-au afundat lăsând loc întunericului să se întindă peste pământ.

Vedenia a dispărut și un gând o urmări: „Unde e? Unde o ține ascunsă?”. Nu știa de ce își dorește s-o vadă. Poate că o chema. Îi cerea ajutorul într-un fel. Știa că nu e de acord cu ceea ce se întâmplă. Nu că nu și-ar fi dorit ca Sorian să ajungă regele suprem, doar că știa în adâncul sufletului că astfel condamna întreg pământul la moarte.

Ascunse cartea la piept și porni pe coridoarele dinspre sud, acolo unde nu fusese niciodată. Trebuia s-o găsească. Voia s-o găsească. Chiar dacă nu ar fi strigat-o și-ar fi dorit s-o vadă măcar o dată.

Verifică în spatele fiecărei încăperi ce-i ieșea în cale, fără vreun rezultat. Era obosită și nu mai dorea să facă nici un pas, apoi își aminti. Exista, Turnul Nordului, acolo unde Sorian nu lăsa pe nimeni să urce. Alergă repede în camera sa. De cum intră simți un aer rece și pentru o clipă i se păru că vede chipul reginei, mulțumit, în aburul ce i-a ieșit pe nas. Și-a șters imaginea din minte, nu voia să se gândească. A ascuns cartea sub așternuturi și a pornit spre Turnul Nordului.

Pașii îi răsunau pe pietre. Nu îi era teamă. Nimeni nu era în palat. Nimeni. Două rânduri de trepte i se iviră în cale. Erau vechi, din piatră cu balustradă de marmură ce însă nu se mai deosebea de calcar. Urcă încet. Îi era teamă. Frică de ceea ce va găsi. Poate că nu avea rost să-și facă iluzii. Poate că nu avea să găsească nimic. Și cu toate astea inima îi spunea că o să găsească. Poate nu cartea, dar cu siguranță ceva important.

S-a oprit. Dacă Sorian avea să afle, nu va fi defel mulțumit de comportamentul său. Poate că o va renega. O să-i adreseze vorbe urâte așa cum făcea cu generalii săi. Avea să urle și să-i spună că și-a pierdut toată încrederea în ea. Ea care era lumina ochilor lui. Privi spre etajul inferior. Oare era bine ceea ce făcea?

Șovăi pentru câteva clipe apoi își recăpătă calmul. Urcă. Treaptă cu treaptă încercând să facă cât mai puțin zgomot. Dar inima îi bătea tare. Tare de tot. Era convinsă că poate fi auzită de la câțiva metri depărtare.

O respirație rece îi mângâie obrazul. Semăna cu respirația unui elpidius. Pentru o clipă cercetă cu privirea. Nu era nimic. Doar o altă nălucă.

Ajunse la ultima treaptă. Acolo, în fața ei, se afla ușa mare și mâncată de vreme a Turnului. Doar un pas o despărțea de intrare. Un singur pas. Întinse mâna spre clanța rotundă. Transpirase. Podul palmelor era ca un lac.

O întinse. Tot mai mult până când simți cum forma aceea rotundă i se conturează în palmă. O învârti în sensul acelor de ceasornic. Un mic scrâșnet, și păru să se deschidă. Dar nu. Nu era deschisă. Abia atunci și-a dat seama că din moment ce Sorian a impus o interdicție nu risca să lase ușa descuiată. Poate că înăuntru era chiar un gardian. Căută în jur. O bucată de sârmă se prinsese în balustradă atârnând. A prins-o. Cu mâinile tremurânde a căutat încuietoarea. Da, se pricepea la asta. De multe ori deschisese ușile așa. Poate că era singurul lucru la care se pricepea cu adevărat. A învârtit sârma de câteva ori. Încuietoarea opunea rezistență. Încă o dată și încă o dată, și… pac. Ușa s-a deschis. A împins-o ușor. Doar beznă. A luat lumânarea de jos și a intrat în cameră.

Un divan lung și rupt. Rafturi și un dulap mic. Apoi masa. Masa învelită cu o cuvertură roșie. Era nouă, curată fără pic de praf. Și pe masă… Șarama. S-a repezit spre ea, iar ușa s-a trântit în spatele ei. Se încuiase la loc. Nu mai avea nici sârma. Era pierdută. Dar nu îi mai păsa. S-a apropiat de carte. Era prăfuită. Nu mai avea culoare ca și cum ar fi simțit toate chinurile cărora era supusă. Pe copertă, asemenea visului, se mai vedeau doar patru litere „ȘARA”. Nu mai sclipeau. Erau șterse, normale.

Fata își trecu degetele pe literele întipărite în copertă. Se adânceau ca niște dune, erau plăcute la atingere. Sub ele apăru un titlu. Mic, foarte mic abia lizibil. Își apropie privirea și lumânarea, iar în cele din urmă desluși „SALVATORUL”.

— Ce încerci să-mi spui, o întrebă în șoaptă? Mai scrie. Te rog. Mai scrie.

Nu se întâmplă nimic. Doar pași ce se-ndreptau spre ea.

— Scrie fir-ar să fie. Spune ceva.

Cartea rămânea fără viață. Mută. Abia atunci și-a dat seama că este vorba de pași. Erau două rânduri de zgomote. Unele tari și apăsate, altele calculate și destul de repetate. Ce avea să facă acum? Dulapul era prea mic. Privi disperată. Stinse lumânarea. Scruta întunericul. Dulapul. Îl deschise și se înghesui. Apoi și-a dat seama, a tras lumânarea și-a închis ușile. Acum știa cum se simte o pasăre în colivie. Poate că pasărea se simțea ceva mai bine decât ea.

Ușa s-a deschis. Sonor. Două voci au umplut încăperea. Încercă să vadă ceva, dar nu reușea decât să-și

ţină respiraţia şi să încerce să nu mai tremure. Prima voce răsună ascuţit. Era glasul unei femei.

— Sper că eşti mulţumit. Propriul meu tată s-a sacrificat pentru tine.

Linişte. Doar câţiva paşi apropiindu-se de masă şi de dulap. Inima îi tresări. Cum avea s-o oprească? Glasul lui Sorian o sperie de moarte.

— Îţi vei primi răsplata, dar până atunci trebuie să mai faci ceva pentru mine.

Din nou nici un răspuns. Sorian continuă:

— Te întorci în Turnul Morţii…

— Niciodată, urlă femeia. Şi glasul îi era atât de înspăimântat că până şi Photine părea calmă.

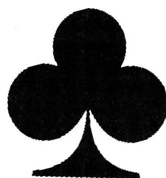
Liniştea s-a lăsat din nou. Doar respiraţia celor doi se mai auzea într-un fundal îndepărtat. Photine îşi dădea seama că Sorian o priveşte acum, cu acea uitătură a lui. Aceea ce te acuza şi te făcea să te simţi cel mai vinovat om de pe pământ.

— Te întorci la Turn, a spus bărbatul pe un glas calm. Şi… ai grijă ca Fawrr…

Nimic. Probabil că-i făcuse vreun semn sau pur şi simplu se oprise. Paşii bărbatului se îndepărtau, iar femeia rămase acolo înecată în disperare.

Trecuseră ore bune până când îndrăznise să iasă. Doar linişte. Aprinse lumânarea şi privi cartea. Sub cele patru litere şi titlul cel nou mai stătea scris un cuvânt: „Fawrr”. Acum înţelegea: „Salvatorul este Fawrr.” Lupta din sufletul ei începuse. Sorian sau Şarama?

CAPITOLUL VI
CÂNTECUL APEI

Semiîntunericul se ivi. Totul era gri. Până și florile căzuseră în dizgrație. Coloritul lor pierise. Iarba, de asemenea, se confunda cu nisipul, chiar și apa avea o culoare tristă și nenaturală.

Picuri-picuri, stropeau în depărtare. Acolo unde vegetația încă mai era înverzită, încă se mai înfrupta din apă. Câteva păsări stăteau gârbovite pe crăci lăsate și triste. Un mărăciniș își arăta florile roșii aproape trecute. Un cărăbuș urca grăbit pe-o moviliță de nisip. Aici, natura părea vie. Atât cât se putea numi viață. Dunga gri ce se unea cu orizontul dădea un aer trist, ca o după-amiază de plumb. Norii erau aidoma, în culorile triste ce se combinau în alb și negru. Culoarea, aproape, dispăruse.

Privind mai sus se observau trei râuri ce se întâlneau și se prăbușeau într-o cascadă uriașă. Nuanțe de alb și gri se îmbinau în coborâre și se pierdeau în marele râu ce curgea repezit spre vest. Valuri învolburate se încolăceau și se zdrobeau de stâncile reci și-nalte. Câteva smocuri de iarbă se zăreau pe malul opus crescute pe o stâncă semeață. De pe buza stâncii cădeau întortocheate câteva plante agățătoare de-o culoare închisă.

Apa pleoscăia. Întreaga zonă era acoperită de sunetul ei. Cădea în rafale de neoprit.

Tio le făcu semn să se oprească. Sunetul apei îi îmbia auzul. Demult nu se mai simțise atât de liniștit, de calm. De parcă vuietul apei l-ar fi purtat pe valuri de vis. Aerul era rece, aproape că îți îngheța sângele în vene. Părea că se-mpletește cu apa și se ridica în văluri fumurii.

Sior încerca să prindă șoapta apei. Curgea prea repede și chiar de-ar fi fost să cânte sau să vorbească nu ar fi avut cum să-o audă. Valuri-valuri se rostogoleau, și se prăbușeau zgomotos.

În mijlocul cascadei, acolo unde cele trei râuri se opreau odată ce se aruncau, se formase un cerc din spumă albă. Imaginea era înfricoșătoare și totodată fascinantă. Apa reușea să se compună și să se descompună cu fiecare strop.

T și Liort priveau de pe buza stâncii cum valurile cădeau în gol. Sirona, de asemenea. Spectacolul era impresionant. Doar razele calde ale soarelui lipseau din acel peisaj.

Rămaseră tăcuți multă vreme, fără să se miște din locurile unde rămăseseră. Sperau să audă cântecul cascadei, dar nu. Se încăpățâna să curgă repede, iar șoaptele și le pierdea în aer. Doar abur. Atât ieșea din sufletul ei. Abur ce se ridica sus, spre cerul trist.

După un timp, Sirona renunță. Nu îi auzea glasul și deja se plictisise de spectacol.

— Se pare că nu reușim să auzim nimic, a spus nemulțumită.

Tio își dezmorți picioarele, bătând tare în piatră.

— Trebuie să avem răbdare.

Sior îl urmă, scuturându-și picioarele și dezmorțindu-și mâinile. Doar Gardianul și Păstrătorul se încăpățânau să rămână țepeni.

Cei trei se așezară unul lângă altul. Era frig. Totul semăna cu o iarnă înghețată a cărei zăpadă nu vrea să cadă. Sirona scoase abur pe gură, apoi se distră făcând cerculețe ce se pierdeau în vălul rece.

— Minunat, spuse după o lungă pauză. Nu există pod, nu există cale de trecere. Și… surpriză. Până nu vom îngheța cascada nu va scoate nici un cuvânt.

— Nu cuvinte căutăm, i-a spus Tio. Trebuie să-i înțelegem căderea. Să ne simțim una cu apa. Să-i simțim cântecul.

Sior zâmbi.

— Dacă cascada cântă… eu nu reușesc să simt ritmul.

— Ritmul, murmură Sirona ca și cum totul ar fi prins sens.

Tio mări ochii.

— Are dreptate. Trebuie să-i simțim ritmul.

— Da, se entuziasmă Sirona. Dacă găsim ritmul vom ști să construim melodia…

— …Și versurile vor veni de la sine, continuă Sior.

Parcă nu mai simțeau aerul umed și rece cum le biciuiește pielea. Cu toții s-au apropiat de buza cascadei și au rămas contemplând. După un timp Sior a început să își dea seama. Cădea într-un anume ritm. Nu era ceva monoton, dar nici vesel. Își ascuți auzul: tam-tam, tam, tam, ta-ta; așa suna în urechile lui Sior căderea apei. Apoi

melodia începu să prindă contur. Se ridica, mai întâi, ca și cum ar fi fost o voce de soprană ce se ducea sus-sus. Apoi o alta mai groasă cobora până în adâncul apei și, iar, cealaltă urca.

Erau două voci ce se completau una pe alta, fără să se confunde. Melodia prindea și mai mult contur. Toba era căderea apei; lăuta picăturile ce clipoceau iar vioara sunetul vântului ce abia se pornise. Cele două glasuri continuau să urce și să coboare fără să-și schimbe tonalitatea. Apoi o altă voce subțire începu să le bată ritmul făcându-l trist. Cascada plângea. Glasurile înlăcrimate se transformară într-o jelanie, și timp de multe minute continuară așa. Apoi se opriră brusc. Până în acel moment nici un cuvânt nu se distinsese în ritmul melodiei. Apoi, intensitatea crescu. Cele două glasuri sunau ca unul și coborau, și urcau în același timp. Chiar și „tobele" se îmbinau perfect în urcare și coborâre.

Dintr-o dată se loviră de ape cu un pleosc ce făcu valuri uriașe. Apele se sfărâmară de pietre, iar calcarul gemu. Și-o altă melodie începu să prindă contur. Ritmul se schimbă în unul alert: tam, tam, tam, tam, tamtamtamtam, tam-tam. Apele s-au învolburat. Cădeau mai repede și se opreau în piatra ce gemea de durere. Vântul a început să sufle cu putere și să ridice aburul în vârtejuri mici. Apa, piatra și vântul au dat ton melodiei. Un cântec alert, vioi, dar dureros.

Suav. Suav se ridica vântul ce prinse glas. La început glasul îi sună monoton în ciuda ritmului. Glăsuia în limba veche, pe care doar Sirona ar fi putut-o interpreta, doar că ea nu auzea muzica, nu auzea glasul.

Sior încerca. Încerca din răsputeri, dar cuvintele acelea nu-i spuneau nimic. Apoi vântul s-a oprit din glăsuit și piatra i-a luat locul. Zbucium. Așa suna glasul pietrei. Ca un zbucium, ca un tunet, ca o durere. Doar că nici vorba ei nu putea fi înțeleasă. Și piatra cântă. Cântă multe minute până când se pierdu undeva în susurul apei. Și apa prinse și ea glas, pe multe voci: joase, înalte. Iar glasul îi era vesel și trist, și îngâna pe graiul lor. Vorba îi era directă, nu avea prea multă rimă sau înțelepciune. Dar versurile îi erau reale.

Și astfel începu a glăsui, ridicându-se prin abur și coborând la loc în adâncuri.

„Se-ntinde pustiul cel negru,
Se-ntinde în suflet și-n gând

Uitarea se-ntinde în urmă-i
Și vise apun rând pe rând.

Acum urma-va tăcerea,
Tăcerea clipelor de-apus
Și drumul pe care ți-l cânt
Să alegi cu drept cuvânt.

Pe-o singură cale vei merge
Ai grijă, să fie cea dreaptă
Căci calea greșită de e
Destinul se schimbă în șoaptă.

Un pod de nuiele clădesc
În partea cea mai depărtată.
Pe-acolo de treci, îți alegi
Tu schimbi a Șiarului soartă.

Un altul de fulgi de omăt
Spre apa ce-a-nvolburată.
Și `ăst drum de-l croiești,
Ți-alegi a Arkudios poartă.

De unul din ele ți-e drumul,
Atunci singur decizi.
Iar gândul, dintâi către unul
A fost îndreptat să pășești.

Alege în tihnă, străine.
Ce drum azi vrei să urmezi,
Și strigă-mi numele-ntreg,
Atunci când dori-vei să treci.

Și cântecul astfel îți spune:
Să mergi pe poteci mici și reci.
Aștept glăsuirea-ți stăpâne
Și aici am s-aștept, veci și veci."

Murmurul se sparse de stânci într-o vâltoare. Apele au început să vuiască ca și cum un alt cântec, mult-mult mai zbuciumat s-ar ridica din glasul valurilor.

Sior simți aerul rece biciuindu-i obrazul. Pentru o clipă rămase afundat în căderea apelor. Pleosc-pleosc. Încă îi mai șuiera în urechi acea muzică ce avea puțin din

toate. Pierduse glasul, dar încă își mai amintea versurile. Se întoarse către ceilalți și le spuse că a auzit. Apoi le recită fiecare vers în parte, de fapt, aproape că le cântă. Nu era sigur că interpretase corect melodia, dar era destul de asemănătoare. După ce le spuse ceea ce-i transmisese cascada se așeză pe piatră. Era frig. Tot mai frig. De acum vântul biciuia bine, iar aburul rece se ridica tot mai mult și mai umed.

Tio îi strânse lângă el și își duse câte un braț în jurul fiecăruia.

— Trebuie să cugetăm cu atenție, spuse mai mult pentru Sirona al cărui chip se întunecase când auzise de arkudios. Podul de nuiele trebuie să se afle la est, la marginea Pădurii Pitice. Pe acolo putem trece înspre Șiar.

Sirona îl urmărea cu atenție. Nu scoase nici un cuvânt, dar cu siguranță nu avea de gând să rateze ocazia. Însă îl lăsă să continue.

— Cântecul spune destul de clar: *„De unul din ele ți-e drumul,/ Atunci singur decizi./ Iar gândul, dintâi către unul/ A fost îndreptat să pășești.”* Asta înseamnă că nu îl putem alege decât pe cel pe care l-am vrut de la-nceput. Așa este drept. Nu trebuie să urmăm cealaltă cale. Sub nici o formă. Celălalt drum este o capcană. Ne pune la încercare.

Privi spre Sirona, dar fata nu spuse nimic nici de data asta. Părea absentă, dar el știa ce gândește chiar dacă nu i se citea pe față. Continuă:

— Acum, o altă parte a cântecului spune că mai întâi trebuie să-i găsim numele pentru a crea drumul de acces. Mă gândesc că am putea să nu trecem niciodată. Nu îi știm numele, nu-i așa?

Sior negă din cap, însă Sirona nu spuse nimic.

— Nu-i așa, Sirona?

Fata își ridică privirea. O cascadă de lacrimi îi inundase chipul.

— Ba îl știm.

Bătrânul se prefăcu că nu-i observă tristețea.

— Ești conștientă că doar Sior îi poate spune pe nume. Doar el a auzit glasul.

Fata dădu din cap.

— Atunci, întrebă Tio nerăbdător? Ni-l spui?

Tremura. Tremura din fiecare încheietură, iar lacrimile i se rostogoleau sub bărbie în avalanșe.

— Vi-l spun, dar eu nu merg mai departe.

Sior și Tio suspinară, Agape tresări. Tânărul o privi mirat. Aproape că mai avea puțin și începea să plângă.

— Sirona…

Fata îl opri cu un singur gest.

— Dacă merg mai departe e posibil să mă „pierd”. Nu vă voi fi de nici un folos și cel mai înțelept ar fi să ne despărțim acum. Voi rămâne aici până când apele îmi vor vorbi și mie, apoi mă voi întoarce acasă. Poate ei au un leac pentru mine și pentru Șarama. Poate mă vor ajuta. Sior… într-una din zile m-aș putea trezi alta. Aș putea să îți fac rău, mult rău. Chiar dacă vom salva Șarama, cum voi mai putea trăi privind în urmă?

— Asta nu se va întâmpla, urlă tânărul.

Tio îl aținti cu privirea, la fel și Liort.

— E dreptul ei să aleagă, șopti motanul. Nu te lăsa doborât de durere. Drumurile vi se vor intersecta iar.

Sior nu-l ascultă.

— Vin cu tine.

— Nu, spuse Sirona. Nu, nu ai cum să mă însoțești. Cântecul ți se adresează. Doar tu poți schimba ceea ce s-a întâmplat în Șiar. Tu poți găsi destinul. Mie nu mi-a cântat. O să-mi cânte, zâmbi ea. Pentru mine e alt cântec.

Cei trei rămaseră în tăcere. Tio nu mai îndrăzni să-i ceară numele apei, și nici să-i spună altceva. De acum fiecare avea să-și caute destinul pe alt drum, fără să se rupă unul de celălalt. Ea știa că trebuie să ajungă acolo, așa cum știa că fratele ei trebuie să meargă în Șiar. În sinea ei își spunea că nu îl va lăsa mult timp singur. Dar să fie oare adevărat?

Liort părea s-o aprobe. În ciuda faptului că ei erau binele și răul, dar separat. În ciuda faptului că formau un întreg, Liort era de acord. Oare ce părere avea Alfsigr despre asta, dar Furlamir? Nu conta. Ea știa că așa e cel mai corect. Și Liort știa că așa este bine.

Ceața se lăsă rece și umedă ca o mantie presărată cu apă. Cei trei adormiră ținându-se în brațe.

Răcoarea se lăsă apăsătoare. Aburi reci se întindeau spre cer ca niște gheare. Picuri răcoroși cădeau peste chipurile înghețate. O mână de rouă se coborî peste plante.

Tio se trezise din timp și privea de pe buza cascadei. Încerca să-și audă propriul cântec. Oarecum, credea el, că apa aceasta îl duce pe călător acolo unde dorește să fie. Sigur. Dorea să fie alături de Troten și Noriat, dar știa că nu aici va găsi drumul, și-apoi trebuia să rămână lângă Sior. Liort i se alătură. Avea privirea rece.

— Așa să se termine oare? întrebă motanul nemulțumiți. Ce știa Furlamir și nu ne-a povestit?

Tio oftă.

— Știa! Știa totul. Nu putea să facă altfel. Sirona e puternică și încăpățânată. Într-un fel și eu știam că drumul lor nu va fi mereu unit. De ce încerci să-i explici unei persoane că e mai bine să facă într-un fel, de aceea face invers. Așa sunt oameni.

Liort mârâi.

— Nu e așa. Sirona a văzut pericolul ce zace în ea. Se teme. Îi e frică pentru Sior. Știi, ea nu și-a dorit niciodată să ajungă regină și să lâncezească într-o sală mare. Mi-a mărturisit asta. Este o aventurieră și nimeni nu o va opri din drum.

— Doar Șarama, murmură Tio.

Motanul își pierdu privirea în apele ce cădeau tot mai alert. Păreau că se zbuciumă în mâini nevăzute, că vor să-și elibereze sufletele. Prăbușirea era bruscă și zgomotul tot mai asurzitor.

— Șarama, repetă Păstrătorul. Șarama e a ei și ea e a Șaramei. Nu e cel mai bizar lucru pe care l-ai auzit?

— Mda, făcu Tio. Cel mai bizar. Câte mistere ascunde o singură viață. Cum se leagă sufletele noastre de o hârtie, cum ni se leagă soarta. Niciodată nu vom reuși să înțelegem aceste mistere. Trăim copleșiți. Chiar dacă avem o viață banală, și acolo se ascunde un mister. Destinele ni se leagă ca într-o pânză de păianjen croită cu abilitate. Vom trăi și vom vedea.

— Așa este. Acum, doar timpul ne e dușman. Restul… se vor rezolva ori ba.

Cei doi tăcură. Tio îi privea din când în când pe gemeni ce dormeau unul într-altul. Bruma le căzuse pe chip, erau aproape albi. Nu voia să creadă e ultima oară când îi va vedea împreună. Oare Sirona se va întoarce? Dorea s-o știe în siguranță. Nu era convins că va găsi drumul spre arkadios și nici că acolo îi va fi bine. Da, arkadios erau drepți, dar erau și reci. Erau asemeni unor cuvinte șoptite pe care nimeni nu le poate înțelege. Doar

câțiva se nășteau cu darul iubirii, restul erau doar oameni, ființe ce gândeau fără să-și implice sufletul. Atât.

Sior dădu semne că se trezește. Cei doi se apropiară. Vântul începu să sufle în rafale reci alungând aburul tot mai sus. Gemenii se treziră cuprinși de frig și foame. Chipul băiatului era răvășit și trist. Știa ce avea să se întâmple și momentul nu mai putea fi evitat mult timp. Nu spuse nimic. O privi pe Sirona pe furiși și se rugă în sinea sa ca fata să-și schimbe hotărârea.

Tio aprinse un foc mic și încălzi ultimele bucăți de pâine. Tinerii se strânseră în jurul focului pentru a se dezmorți.

După ce își potoliră cât de cât foamea rămaseră mult timp în liniște. Bătrânului îi era teamă să pună întrebarea, iar Sior abia dacă își stăpânea lacrimile.

— E timpul, rupse Sirona tăcerea. Pe măsură ce amânăm răul se apropie. Va fi pentru puțin timp, i se adresă fratelui. Îți promit. O să ținem legătura prin Fawrr.

Sior zâmbi acru.

— Nici Jahmm nu ne-a mai scris, iar Fawrr nu a mai apărut în ultimul timp. Cum crezi că…

— O să vină, îl întrerupse Tio. O să vină.

Gemenii se îmbrățișară. Sior lăsă lacrimile să-i scalde chipul, dar Sirona nu trădă nici o emoție. Fu rândul lui Tio să o îmbrățișeze abia stăpânindu-și plânsul. Apoi, Păstrătorul și Gardianul îi primiră sărutările afectuoase.

— În scurt timp, le spuse fata. Acum, Sior va trebui să spui întocmai fără să pierzi sensul nici unui sunet. După aceea, drumul vi se va deschide.

Tânărul nu era încă pregătit să-și ia la revedere de la ea. Picături mari de lacrimi îi înghețau obrazul. O strânse în brațe. O strânse atât de tare că îi păru c-o rupe. Dar și sufletul lui se rupea. Îl simțea sfărâmat în mii de bucăți. Durerea era cu mult mai cruntă decât atunci când sperianul îi călcase mâna. Era sfâșietoare.

Fata îl îndepărtă cu grație.

— Trebuie să fii puternic. Acum trebuie să fii cât amândoi, Sior. Mintea mi se întunecă și nu mai sunt stăpână pe propriile simțuri. Uneori te iubesc mai mult decât orice, alteori te urăsc cu aceeași intensitate. De-o fi să nu ne mai vedem niciodată, gândește-te… Nu avea cum să se-ntâmple astfel. Eu sunt răul. Trebuie să mă îndepărtez.

Băiatul nu spuse nimic. Doar un suspin îi ieși printre buze și ochii i se întunecară.

— Tio, spuse Sirona. Promite-mi că o să ai grijă de el.

Bătrânul aprobă din cap.

— Păstrătorule, Gardianule, aveți grijă ca profeția să se împlinească oricare mi-ar fi destinul.

Liort îi sări în brațe în timp ce T îi linse mâna.

„O să te întorci, o încurajă Liort. Tu ești salvarea."

„Te iubesc, Liort. Iartă-mă dacă am greșit. Dar vă iubesc pe amândoi, pe tine și pe T. Sunteți cei mai buni prieteni pe care îi pot avea. Să aveți grijă de el. Promite-mi!"

„Întotdeauna".

Liort îi alunecă din brațe. Bărbații își luară caii de căpăstru și se apropiară de buza cascadei. Sirona îi urmă.

— Trebuie să asculți cu atenție. Pronunți tare și clar: „Γåðŋ Ōåæ"; ceea ce sună lung și misterios: *Bihaia Cafhadobrisail,* iar asta însemna *Cascada Lacrimă.*

Sior o mai privi o dată. Cuvintele aproape că nici nu le auzise, dar nu îi mai păsa. Apele se zdrobeau de stânci producând un zgomot infernal. Șoaptele valurilor era zbuciumate și repezi. Ceața se lăsă. Tânărul privi spre cascadă și strigă atât cât glasul său înlăcrimat îi dădu voie.

— Γåðŋ Ōåæ, drumul Șiarului l-am ales.

Apele începură să se oprească, încet-încet, până când, doar câteva picături mai căzură alene. Murmurul apei dispăru, la fel și vântul. Ceața se ridică, și de-a lungul apei, către est se întrezări o luminiță ca a unei lămpi. Într-acolo aveau să-și croiască drum călătorii.

O ultimă privire între gemeni, iar gândurile lor rămaseră triste și tăcute. Fără să-l mai lase să zăbovească, Tio îl trase pe tânăr după el, spre podul de nuiele.

Sirona nu îndrăzni să facă vreo mișcare. În spatele ei focul mocnea tăcut. Ei se îndepărtau; Sior, Tio, Liort și T, se pierdeau în semiîntuneric. Privi până în momentul în care a înțeles că au trecut. Cascada își reluă cursul. La început ușor și lin, ca o frunză purtată în vânt, până când sunetul de apă sfărâmată de piatră începu să prindă contur, și-acum parcă curgea și mai repede.

Se duse lângă Agape și-o îmbrățișă. Abia acum putea să-și dea frâu liber lacrimilor. Nici ea nu era sigură că va reuși. Poate că își va găsi sfârșitul în acele ape. Și-atunci,

un cântec i se formă în minte. O melodie suavă, ca un răsărit de soare. Din ce în ce mai mult i se întipărea în minte, până când melodia și versurile se auziră clar.

„Durerea e cruntă
Și simt cum mă duc

Sunt mort pentru mine
Și mort pentru ei,

Doar umbrele nopții
Îmi sunt sfetnici grei.

Și tu, dulce Umbră
Din Turn de Amar.

Și tu, viață scumpă
Ce nu o să am.

Eu plâng zi și noapte
Durerea ce-o porți

Iar sufletu-mi bate
În nopți reci și porți

Iubirea nu vine
Să mă salveze
Iar sufletu-mi fi-va
Tot mereu gol și rece.”

Sirona se cutremură. Își ridică privirea spre cer. Fawrr era acolo. Străbătea cerul întunecat cu aripile sale mari și colorate. Fata se simți puțin mai ușurată. Imaginea lui Fawrr o făcea să se simtă mai bine. Pasărea coborî în rafale ușoare alungând vântul ce începuse a vui rece.

— Fawrr, îl întâmpină fata. Dragul meu Fawrr.

Pasărea își puse capul în palma ei și croncăni mulțumită.

— Tu vei fi mereu alături de mine, nu-i așa?

Fawrr scoase un tril lung și trist.

— Să înțeleg că am dreptate. Spune-mi Fawrr, acum ce fac? Ascult cântecul cascadei sau pornesc asemeni lui Sior, pe alt drum?

Pasărea bătu din aripi, întinzându-le mult, mult și acoperind aproape în întregime bucata de piatră ce se ridica în spatele său.

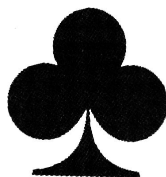
— Nu te înțeleg, îi spuse în timp ce-i săruta ciocul gălbui.

Fawrr se scutură de câteva ori, apoi o pânză de culori îl învălui. Jocul de lumini îți lua ochii. Se mișcau în jurul lui cu atâta repeziciune că nu puteai să-ți dai seama ce se-ntâmplă. Un ultim tril părăsi trupul păsării. Lumina dispăru, pânza căzu și din spatele ei apăru Sir Hollw.

Privirea-i era senină precum cerul curat, și chipul alb ca spuma laptelui. Făcu o plecăciune și-i întinse mâna Sironei. Fata ezită, la început, apoi începu să simtă bucuria. Bucuria de-al atinge, de-ai vedea chipul, de-al ști lângă ea. Și-atunci, dragostea lor prinse contur și din cele două mâini, strânse una în alta, ieși un foc galben-roșiatic, asemenea unei funde mari. Funda se-nvârti în jurul palmelor unite și le legă pe veci. Sir Hollw o privi cu seninătatea. Privirea nu-i mai arăta durerea, ci fericirea.

Bărbatul își desprinse mâna și se-ndepărtă. Se-ndepărta tot mai mult, iar întunericul devenea tot mai aprig.

Sirona țipă. Fusese un vis cu ochii deschiși. Apele continuară să țipe și să se zvârcolească, dar ea nu le-auzea.

CAPITOLUL VII
ÎNTRE DOUĂ BĂTĂI ALE INIMII

Photine renunțase, pentru moment, în a mai vedea cartea. Fusese destul de speriată de ceea ce se întâmplase ultima oară. Inima încă îi mai bătea când se gândea la toate astea. Trecuseră două zile de atunci și tot ceea ce făcuse, fusese în van. Atâta agitație pentru nimic. Nu avea cum să salveze cartea. Era aproape imposibil. Ea nu-l cunoștea pe Fawrr, nu avea idee unde sau cine ar putea fi. Știa doar că în ziua aceea îi auzise numele și mai apoi îl văzuse scris.

Alungă gândurile și continuă să citească: „Oglinzile, nu sunt neapărat obiecte magice, ele pot fi simple specule. Nu e greu să deosebești o oglindă normală de una magică…"

Și dacă nu făcea bine, se gândi dintr-o dată? Șarama chiar avea nevoie de ea, dar și Sorian avea nevoie de ea. Era ca o punte între ei și nu știa la care capăt să cedeze. Aruncă cartea pe pervaz. Nu o prea interesa povestea oglinzilor. Nu fusese niciodată prea impresionată de partea magică a lucrurilor cu toate că nu putea nega că în acest moment iar fi fost folositoare. Se aruncă pe vechiul scaun al reginei și privi prin întuneric. Zeci de făclii se ridicaseră în jurul palatului, hoiturile fuseseră arse sau îngropate, iar în locul vechilor case apăruseră „ciuperci" de piatră.

Totul arăta ca un câmp de luptă. Doar că în locul corturilor se ridicaseră căsuțele acelea ciudate cu acoperișuri joase și ușor rotunjite la margini. Cel puțin aerul era respirabil și în ultimul timp vântul își făcuse simțită prezența destul de des.

Privind în întuneric nu putea să nu se-ntrebe pe unde o umbla Sirona acum. Nu, nu îi era dragă și nici n-avea să-i fie vreodată, doar că nu se putea abține. Oare ce simțea regina văzându-și copii alergând prin beznă și ferindu-se de gărzile rudei lor. Erau rude, într-un fel. Sorian și Aratt erau veri. Făceau parte din aceeași familie veche ce dăinuise de secole prin locurile astea. Își dădea seama că a concurat cu vara sa pentru dragostea aceluiași bărbat. Dar Sirona câștigase. Îl câștigase în viață și

moarte. De două ori. Nu ştia dacă pentru asta o urăşte sau pentru felul în care a sfidat-o la intrarea în munții Ȍsseat.

Poate că pe Ingvarr nu îl iubise, fusese doar un capriciu al tatălui său. Și ca de obicei, ea executa. Dar umilința… îi era greu să i-o ierte. Se purtase cu ea ca și cu un prunc ce abia învăța să țină spada în mână. Da. Categoric, pentru asta o ura cel mai mult. Îi luase totul: pe Ingvarr, faima, curajul, puterea. Sirona era o adevărată luptătoare, pe când ea încă mai privea cu teamă prin încăpere gândindu-se că regina și-ar putea face apariția. Sironei nu i-ar fi fost niciodată teamă de-o fantasmă. Niciodată.

Zâmbi. Zâmbi și chipul i se lumină. Era mult mai frumoasă când râdea. Gropițele i se adânceau în obraji, iar ochii i se măreau și radiau de bucurie. Era o prostie. Doar vise și vedenii. Era înspăimântată de istoria Sar'alabului. Cu adevărat înspăimântată. Dar asta era o prostie. Încercă să își facă singură curaj. Avea nevoie. Avea nevoie să creadă că totul se petrece în mintea ei. Erau doar scorneli. Simple scorneli. Putea să fie și ea la fel de puternică și frumoasă ca Sirona. Sigur că putea. Era necesar să fie asemeni ei. Dar nu aveau cum să fie aidoma. Erau diferite, mult prea diferite.

Photine privi spre aleea luminată. Nu era prea frumoasă, nu așa cum ar trebui să fie aleea principală a unui palat. Doar piatră. Fără pic de verdeață, fără pic de viață.

Două bătăi scurte – pac, pac – în ușă o făcură să tresară. Cunoștea acea bătaie, era a lui Sorian. Încă de când o luase lângă el scormoniseră acest „cod” pentru ca ea să știe cine este. Nu mai folosise de prea multă vreme „codul” lor secret. Nu îl mai folosiseră din ziua în care Sorian aflase că gemenii sunt în viață. Acum îl auzea din nou. Se ridică și se grăbi să deschidă.

Bărbatul din fața ei era palid, și totuși avea un rânjet blând ce-i lumina chipul. Părea obosit, bolnav.

— Tată…

— Photine, pot să-ți vorbesc?

Fata îi făcu semn să intre. Își aruncă privirea în încăpere și zări cartea ce zăcea pe pervaz. Inima începu să-i bată din nou. Nu voia să împartă biblioteca cu nimeni pe lume. Se grăbi către fereastră și se așeză pe carte.

— Intră, te rog, își invită părintele.

Sorian se așeză pe vechiul scaun al reginei. Privi spre făcliile ce luminau aleea și trase aer în piept.

— I-am pierdut, draga mea. Am mai pierdut o bătălie.

— Nu înțeleg, mărturisi ea.

Sorian prinse mâinile fetei într-ale sale. Privirea îi era tristă de-acum.

— Ah… i-am pierdut pe gemeni și l-am pierdut și pe Furlamir. E o poveste lungă, nu vreau să-ți spun amărăciunile mele. Voiam doar… să stau lângă cineva drag.

Photine îi sărută ambele mâini. Știa ce înseamnă pentru el toate astea. Știa că dorea ca gâtul lui Furlamir să-i fie pus la picioare, auzise destul de bine ce se întâmpla în sala secretă. Într-un fel se bucura pentru acest eșec, dar pe de altă parte nu suporta să își vadă părintele astfel. Părea îmbătrânit. De șaisprezece ani de zile încerca să unească cele trei Imperii sub conducerea lui, și de șaisprezece ani dădea greș într-un fel sau altul. Poate că nu ăsta îi era destinul, și pe măsură ce timpul trecea era tot mai convinsă de asta. Chiar dacă încătușase cartea, nu avea cum să câștige, dar nici nu dorea să-i spulbere visul de glorie.

— Va fi bine, murmură ea. O să vezi. Într-o zi totul va fi altfel.

Bărbatul îi cercetă privirea.

— Încă mai crezi că am făcut rău încătușând Șarama?

Tăcu. O durere insuportabilă îi străpunse inima. Chipul Fiorinianei se contură în geam. Un suflu rece, ca o șoaptă, îi trecu pe la ureche: „Da, da”, ar fi vrut să strige. Trase aer în piept și-i zâmbi cu calm cu toate că durerile și fantasmele o chinuiau.

— Nu, am fost doar… o proastă, minți destul de convingător.

— Mă bucur că ai început să vezi lucrurile cu alți ochi. Știi bine că fără de Șarama nu aș fi avut nici o șansă. La început i-am subestimat pe gemenii ăia blestemați. M-am gândit că fug mâncând pământul spre unul din ținuturile necunoscute. Am crezut că-mi va fi ușor să pun mâna pe ei și să-i omor. Dar s-a dovedit a nu fi așa. Ai văzut și tu cât de puternică e fata, e asemenea unui demon.

Da, văzuse. Sigur că văzuse. Dar nu se putu abține să nu se gândească care dintre cei doi era demonul: Sorian sau Sirona? Răspunsul se afla în sufletul ei, dar nu-l lăsă să iasă la iveală.

— Da, e foarte puternică. Și hotărâtă.

— Ei… lasă astea. O să le dau eu de capăt cumva. În ultimul timp ai stat tot închisă în camera asta. Îți este bine?

„Depinde ce înțelegi prin bine, îi veni să dea glas inimii. Faptul că am aflat unde e Șarama, sau că sunt în căutare de încăperi secrete. Ia să mă gândesc, poate că te spionez. Hmm, dacă asta numești a te simți bine. Atunci, da. Mă simt perfect”:

— Da, spuse mai mult șoptit.

— Nu îmi pare, o cercetă Sorian. Pari tristă, abătută, afundată în camera asta. Ce e cu tine?

— Sunt bine, minți de data asta mult mai entuziastă. Îmi place să stau aici, dar mi-aș dori mai mult să fiu afară.

— Toate la timpul lor. Ție îți rezerv dreptul de-a lupta împotriva gemenilor. Ei sunt dușmanul. Ei și blestemații ăia de arkadios.

Photine zâmbi și-i sărută fruntea.

— Abia aștept să ies în bătaia sabiei. O să fii mândru de mine, îți promit.

„Sau poate nu”, gândi întristată.

— Sunt deja mândru de tine, recunoscu mulțumit.

Sorian se ridică greoi și se-ndreptă spre ușă.

— Orice s-ar întâmpla, vei fi mereu copila mea, îi spuse înainte să părăsească încăperea.

Photine rămase singură. O lacrimă i se scurse pribeagă: „Și acum? Ce-am să fac? Șarama mă cheamă. Tata are nevoie de mine. Ce decizie să iau?”

Luă cartea și-o strânse la piept ca pe-o ființă umană: „Ce am să fac?”

Următoarele trei zile au fost destul de agitate. Grumi, sperieni, oameni și gloobuși se tot perindaseră pe ușile palatului. În sala secretă se strângeau din oră în oră câte un grup de persoane. Sorian nu mai ieșise din acea încăpere. Probabil că multe gânduri îl chinuiau. Din câte

îl cunoștea Photine, acum îi punea pe jar pentru că nu au fost în stare să-i aducă capul lui Furlamir pe-o tavă.

Forfotă și rumoare. Atât se auzise în ultimul timp. Și acum, dintr-o dată, totul s-a sfârșit. Sorian părăsise palatul, la orele… dar cine mai știa ce ore erau – și părea destul de supărat. Liniștea se lăsă din nou. Doar cei cinci gardieni din fața intrării se mai mișcau din când în când.

Era din nou singură. Tot palatul îi aparținea. Ar fi vrut să nu se gândească în momentul acela la regină, dar o făcu. Și chipul ei bălai și rece se contură din nou în oglinda ferestrei. Photine îi întoarse spatele, înainte de-a o observa cu atenție: „Doar închipuiri", își repeta în timp ce străbătea holul îngust spre treptele ce duceau la Turnul Nordului.

Costumul bărbătesc, pe care îl purta, o ajuta să se miște cu mai multă ușurință decât ultima oară. Chiar și cizmele erau mai ușoare și nu mai făceau atâta zgomot precum pantofii ei fini. Străbătu în grabă holul până ce dădu cu ochii de trepte. De data asta i se părură mai multe. Poate și din pricina fricii. Frica te face întotdeauna să crezi și să vezi lucruri ireale. Urcă grăbită. Ajunse în fața ușii, dar nu întinse mâna. Știa că e încuiată. De data asta se asigurase că are totul pregătit. Își luă o agrafă din păr și procedă la fel ca data trecută. Descuie ușa și-o închise repede în urma ei.

Așeză lumânarea pe masă, lângă carte. Cele patru litere încă mai erau. Cel din urmă „A" începea să se șteargă. Fata o cercetă cu atenție. Sub litere nu mai exista nici un alt titlu. Se ștersese.

O ridică. Era grea. Cu siguranță că era cea mai grea carte pe care o văzuse vreodată. Încercă să-o răsfoiască, dar în zadar. Coperțile nu se deschideau, iar secretele ei erau încuiate înăuntru. O puse la loc, așezând-o în același fel. Un impuls o făcu să-și treacă degetele peste literele încrustate în copertă. Degetele i se adânciră ca într-un nisip fin, apoi simți o furnicătură. Retrase mâna speriată. Un nou titlu apăru: „SĂGEATA ELFEASCĂ ÎI VA CURMA VIAȚA". Photine mai citi o dată. Nu știa ce înseamnă. Nu auzise niciodată de elfi, nu avea idee ce sunt aceia. O idee o străfulgeră. Părăsi camera și se avântă spre camerele de la subsol.

Găsi cu ușurință biblioteca, chiar dacă la început îi fusese teamă că nu va mai da de ea. Luă o torță mare, de pe unul din holuri și o puse pe ușa secretă a camerei. Se

pierdu printre rafturi căutând timp de mai multe ore. Ajunsă la cel din urmă raft simți că nu are noroc. Nimic, nimic să-i fost folositor. Doar cărți ce vorbesc de vremuri îndepărtare sau actuale, cum ar fi: „COMOARA DIN ȘIAR”, „PROFEȚIA”, „PIETRELE DESTINULUI”, „DOUĂ MII DE BASME ALE CELEI DE-A DOUA ERE”, „CE ASCUNDE PRIMA ERĂ?” „A FOST NUTOVI LUMINA DIN CARE NE-AM NĂSCUT?” și altele asemenea.

Îi venea să plângă de furie. Avea nevoie de o carte, dar nu știa care anume. Ultima carte. Îi veni rândul. O trase din raft și citi pe copertă: „RASELE”. Mai citi încă o dată și încă o dată. Mai mult pentru a se convinge pe sine că aceasta e cartea ce îi trebuie. Se așeză între două rafturi și începu s-o răsfoiască. Dădu peste pagini vechi, ce nu se asemănau cu hârtia acelor zile. Părea mai degrabă o bucată de pânză învechită și destul de galbenă. Coperta era de culoarea smalțului iar literele ce-o însoțeau aveau o culoare ireală, ceva ce nu se mai văzuse și nici nu se va mai vedea vreodată. Citit câteva capitole la întâmplare: *„Nașterea Sperienilor”, „Merhidele, vrăjitoare sau nu*?*” „Gnomii au fost sau nu ai lui Iudarr*?*”, „Omul, copilul mult așteptat”, „Elful, cel ce-a fost mai presus de om”*.

Da. Găsise ceea ce căuta. Elful. Oare de ce nu auzise vreodată de această rasă. Ce să se fi întâmplat cu ei? Cu siguranță că existaseră, altfel Șarama nu ar fi scris: „SĂGEATA ELFEASCĂ ÎI VA CURMA VIAȚA”; nu ar fi avut motiv să scrie asta.

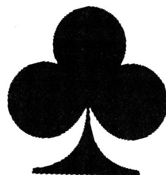
Își aruncă privirea asupra literelor. În afară de titlu, care era scris cu litere cunoscute, ușor lizibile, restul erau îngrămădite din semne vechi. Nu că nu ar fi arătat, într-o oarecare măsură, la fel. Doar că scrierea părea a fi foarte veche și destul de greu de descifrat. Photine începu să citească:

„Elful s-a născut din gândul și dragostea lui Pioris”. Trecu peste câteva rânduri ce nu păreau s-o intereseze și se opri atunci când totul începea să prindă sens: „Elful s-a născut frumos, mai frumos și mai curat ca orice ființă născută din gândul lui Pioris. Chipul îi era luminat și sufletul curat. Arareori unul din neamul lor s-a născut altfel; la trup sau suflet. Elfii aveau plete bălaie ce fluturau în bătaia vântului; tenul le era alb și strălucitor. Dar s-au născut și elfi bruni, de-o frumusețe inegalabilă.

Doar câțiva au avut suflet răzbunător, căci cel din neamul elfului a iubit soarele, luna, vântul, frunza, apa, cerul, viața și a știut să le prețuiască așa cum merită”. Trecu și peste descrierea elfilor și se opri la subcapitolul numit: *„Armele elfilor”*. „Și ei au găsit cel mai bun metal. Au învățat să-l folosească și și-au construit arme. Arme, dar nu de orice fel ci, cele mai frumoase și mai nobile. Spadele făcute de ei erau magice, nimeni nu le-ar fi stat vreodată în față. Iar frumusețea, le era atât de enormă că un ochi de om ar fi lăcrimat multe zile doar privind-o. Însă, elfii iubeau meșteșugul săgeții. Iubeau arcurile și cel mai bine la asta se pricepeau. Arcurile lor erau făcute din aceleași metale. Săgețile erau necruțătoare… De una dintre săgețile elfești o trimiți spre dușman, atunci cu siguranță că acolo va ajunge”.

Rămase pe gânduri câteva clipe și începu să pună totul cap la cap: „Salvatorul este Fawrr”, „SĂGEATA ELFEASCĂ ÎI VA CURMA VIAȚA”, „De una din săgețile elfești o trimiți spre dușman, atunci cu siguranță că acolo va ajunge”. Era ca un joc de cuvinte din care ea trebuia să le aleagă pe cele ce se potrivesc. Dar cu ce se potriveau? Și, dintr-o dată, își aminti de bătăile inimii când stătea închisă în dulapul din Turnul Nordului. Glasul femeii, sigur. Sorian îi spusese să-i facă ceva anume lui Fawrr: „Să-l ucidă”. Acum înțelegea. Atunci femeia avea să facă întocmai, iar săgeata elfească îi va curma viața. Săgeata o deținea ea, femeia misterioasă. Acum înțelegea. Șarama dorea să-l avertizeze pe Fawrr. Dar cine e Fawrr? Cât e de corect față de tatăl său?

Rămase acolo întreaga noapte. Gândul i se chinuia între durerea tatălui și cea a Șaramei. Nu știa ce cale să urmeze. Nu știa în ce direcție îi bate mai mult inima. Adormi, între două bătăi ale inimii; a Șaramei și-a părintelui.

CAPITOLUL VIII
ȘIARUL VĂZUT PRIN OCHII REGELUI

Trecuseră greu de podul de nuiele. Se așteptau ca din clipă în clipă acesta să cedeze și să se prăbușească în hău. Ceea ce nu părea prea nebunesc dacă observai cu atenție cât de șubred era. Nuielele nu erau nici măcar împletite, ci aruncate ca o mână de oase bătrâne. Balustrada era înaltă, din bușteni robuști, dar nu suficient. De jur împrejur doar stânci ce se terminau într-o vale plină cu apă. Chiar și de acolo ieșeau pietroaie cu vârfuri amenințătoare ca niște sulițe gata să-și primească prada.

Ajunși pe partea cealaltă a râului nu s-au gândit decât să-și tragă răsuflarea, dar podul dispăru și se formă o nouă cascadă ce se prăbușea în hău. Pentru un timp rămaseră muți. Multe erau misterele, iar ei le priveau neputincioși și fără a îndrăzni să-și pună întrebări.

Liort și T erau singurii ce păreau nepăsători. De parcă totul era normal. Perfect normal. Tio se prăbuși lângă calul său. Foamea și frigul îi tăiaseră respirația.

— Tio, îți este bine? se repezi Sior.

Bărbatul îi zâmbi dându-i de înțeles că este totul bine.

— Vom înnopta aici, a hotărât tânărul. Mă duc să văd dacă găsesc ceva de mâncare prin apropiere.

Bătrânul nu spuse nimic. Băiatul îl înveli cu pătura sa și porni pe drumul slab luminat de câteva făclii. Se lăsase frig. Cu mult mai frig decât cu câteva ore în urmă. Dacă nu ar fi fost hainele primite de la Furlamir nu ar fi reușit să supraviețuiască. Fără să vrea gândul i se îndreptă spre Sirona. „O fi găsit ceea ce căuta? O fi mai liniștită acum? Se va întoarce?”. Nu avea de unde să știe că nu avea să găsească fericirea, ci mai degrabă avea să cadă într-o dizgrație cu mult mai mare. Dar el spera. Spera ca ea să își găsească liniștea și să se întoarcă la el. La Imperiul lor.

Se opri. Zgomotul. Ce era cu acel zgomot? Privi în jur. Nimic. Doar pașii lui pe piatră. Zâmbi. Era atât de sperios. Cum de nu își dăduse seama până atunci că pășea pe piatră? Acesta era drumul ce ducea drept în inima Șiarului. Dar nu avea de unde să știe asta. Văzu mii de

făclii în depărtare. Aici nu mai era semiîntuneric, doar beznă asemenea Ținutului Morții. Întuneric ce cuprindea orice suflet.

Uitase, oarecum, de teamă. Nu era mult de când se despărțise de Sirona, dar știa că trebuie să fie la fel ca ea. Să aibă putere. Să nu se teamă. Îi venea greu, e drept. Dar făcea tot ceea ce e omenește posibil să uite de frică. Aproape că reușise când auzi un sunet metalic undeva în față.

Inima i-o luă la trap. Nu avea unde să se ascundă. În jur era doar câmp, de-o parte și cealaltă. Rămase pe loc fără să mai miște nici un singur mușchi. Zgomotul se auzea în continuare, constant. În față nu era nimic. De aici alea era destul de bine luminată și putea zări destul de departe. Continuă să asculte. Zgomotul era acolo, îl pândea, dar nu se zărea niciunde. Privi în stânga și în dreapta, în față și în spate. Doar beznă. Zgomotul își urma cursul.

Se gândi să înainteze, poate în felul acesta avea să scape de ceea ce-l supăra. Dar nu. Zgomotul era la fel de aproape oricât de mult s-ar fi depărtat. Simți o suflare rece, ca a morții. Trupul îi îngheță cu inimă cu tot și frica puse stăpânire pe el dându-i o stare de leșin, deja bine cunoscută. Încercă să se liniștească, să alunge spaima și întunericul cel cuprinsese. Era doar un elpidius. Îl recunoștea. Se întoarse pe vârfuri și-și ținu respirația.

— Unde ești? Arată-te.

În lumina făcliei bezna începu să se tulbure, ca un tremurat. Mii de umbre încercau să compună un corp. Apoi o pelerină îi dădu formă. O formă mare cu brațe puternice.

— Ce ești tu?

O voce gravă și puternică se auzi din spatele pelerinei.

— E mai înțelept ca în vremurile astea să umbli dezbrăcat. Iertare rege, nu am vrut să vă sperii. Numele îmi este Har-dûr și sunt cel înțelept printre elpidius.

Tânărul încă simțea acea răceală asemenea unui vânt ce sufla cu putere. Încercă să își stăpânească tremurul din glas.

— O fi mai înțelept să umbli gol, dar nu știu cât de înțelept e să mă sperii.

— Tremuri, rege al Șiarului. Iar asta mi se datorează mie. Am încercat să nu mă apropii prea mult, tocmai

pentru a nu-ți crea această stare. Regret că a trebuit să vin atât de-aproape. Dar trebuie să te pândesc.

Sior se dădu câțiva pași mai în spate. Încerca să alunge acea senzație ce îi crea disconfort. Nu reușea să scape, dar începea să se obișnuiască.

— Să mă pândești? Cine te-a trimis?

Un zgomot infernal i se întipări în auz. Elpidiusul râdea.

— Cel din neamul meu. Noi ne supunem nouă și numai nouă. Trebuie să te previn. De aici încolo drumul e presărat de pericol. Înțeleg că nu îți dai seama, dar la câteva leghe în față se află Șiarul. Nu e bine să te duci singur acolo, oricare ți-ar fi gândul.

Băiatul privi în zare. Doar făclii ce ardeau. În rest nu se observa nimic. Nici o ferestruică a vreunei case, nimic.

— Voiam doar ceva de mâncare pentru Tio. Nu mi-am dat seama că sunt atât de aproape de Șiar.

— Întoarce-te lângă prietenii tăi. Am să vă aduc eu ceva de-ale gurii.

Spiritul nopții își dădu jos pelerina și se făcu tot una cu întunericul. Sior simți când trecu pe lângă el, aproape că îi putu simți și respirația. Se clătină de câteva ori și reuși să-și revină. Era tare ciudat.

— Te-ai întrebat vreodată dacă e zi sau noapte? i se adresă Tio lui Sior după ce reuși să mănânce câteva mere și să se încălzească.

Sior privi în depărtare. Adevărul este că nu se gândise la asta. Era doar noapte. O noapte lungă și fără sfârșit. Încă simțea prezența elpidiusului undeva în apropiere, și asta îl preocupa destul de mult.

— Nu, nu m-am întrebat.

— Ciudat, răspunse bătrânul. Eu mă întreb tot timpul. E ca și când clepsidra nu ar mai funcționa și totul ar fi rămas în loc. Numai că noi ne mișcăm.

Sior nu îl băgă în seamă. Îl lăsă pe Tio să contemple cu universul și cu ce-o mai vrea el. Acum avea alte griji. Trebuia să se descurce fără Sirona, iar un Har-dûr era pe urmele lui. Nu știa ce trebuie să facă odată ajuns în Șiar. Nu înțelegea ce avea de făcut acolo. Din câte știa el despre marile bătălii nu așa se proceda. De obicei taberele își alegeau un câmp, neutru, unde se omorau ca nebunii,

până cedau unii sau pur și simplu nu mai rămânea nimeni în viață. Dar cu el era altfel. Părea că toate forțele vor să evite vărsarea de sânge. De parcă până atunci nu se vărsase destul și fără nici un avertisment.

Privi în spate. Îl simțea. Era acolo cu ochii ațintiți asupra lui. Bineînțeles dacă și avea ochi. Își retrase privirea de parcă ar fi fost un copil ce văzuse prea multe. Tio încă își mai punea probleme existențiale. De când mâncase avea așa o poftă de vorbă.

— Cel mai rău e că ne mișcăm. Dacă nu ne-am fi mișcat aș fi putut și eu înțelege…

— Ajunge, se răsti Sior. Trebuie să ne gândim cum intrăm în Șiar.

Bărbatul mări ochii.

— Nu e foarte greu, cred eu. Mai întâi adu-mi un burduf de vin și apoi…

— Doar nu începi iar să bei.

Bătrânul râse.

— Băiete m-am lăsat de băut de teama spiritelor. Dar știi la fel de bine ca și mine că eu gândesc mai bine cu mintea amețită.

Fu rândul lui Sior să râdă.

— Așa este. De fiecare dată când ești amețit vezi mai bine cea ce altcineva nu vede.

— Păi vezi? Uite. Am un plan. Nu e măreț, dar e tot ce am. Dacă misteriosul tău prieten îmi aduce un burduf cu vin nu îmi va fi greu să ajung în închisoarea Sar'alabului…

— Ești nebun?!

Bătrânul ridică un degete făcându-l să tacă.

— Dacă ajung în închisoare mi se va propune un târg, să lupt pentru Sorian sau să mor. Eu o să aleg prima variantă, evident. Tu, Liort și T rămâneți aici pentru două zile. Și aveți grijă să nu vă vadă cineva.

— Aici, nu. Tună vocea elpidiusului. Aici e în pericol. O să-l conduc eu în inima Șiarului fără să își dea nimeni seama. Jumătatea ta de plan sună destul de bine, dar pentru rege am alt gând.

Tio înmărmuri. Încercă să spună ceva, dar fu rândul lui Sior să ridice degetul.

— El e Har-dûr. E un elpidius.

— Asta ascundeai tu?

— Lasă-mă să vorbesc, tună spiritul.

Tio se târî ceva mai în spate și își plecă fruntea.

— Vorbește.

— Băiatul va intra ascuns sub mantia mea. Am să vorbesc în locul lui. Știu exact ce vor gărzile să audă de la mine.

— De unde știi, se miră bătrânul?

Spiritul nopți vru să se apropie, dar se răzgândi. Își trase mantia pe el și se lăsă văzut, destul de departe.

— Până când băiatul se va obișnui cu prezența mea, va fi mai bine să stau departe.

Sior aprobă, iar spiritul continuă să vorbească.

— Regele nostru, al cărui nume Nu Trebuie Rostit, a primit o epistolă de la Sorian. Acesta îi cere să se întâlnească și să facă un pact. Presupun că vrea să ne ia de partea lui. O să-i spun că am sosit din partea regelui…

— Gărzile or să vă însoțească, spuse Tio.

— Nu, nu or s-o facă. E greu să stea în preajma mea, dar și mai greu le este să nu se supună voinței mele. Pe băiat am să-l bag în Sar'alaba, fără dificultăți și am să-l învăț atunci ce e de făcut.

Sior simți cum i se zbârlește pielea.

— E înțelept să intru în palat?

— Nu, recunoscu Har-dûr. Dar e necesar.

— Hmm, făcu Tio. Adică și eu și tu o să ne dăm de partea lui Sorian, pentru al proteja pe Sior.

— Nu, îl contrazise spiritul. Eu nu o să fiu de acord cu condițiile lui, dar îl voi asculta. Apoi îi voi declara război. Oare cât curaj o să mai aibă după asta? Nici grumii și nici sperienii nu ne sperie…

— Dar gloobușii?, se interesă bătrânul.

Nu răspunse. Un vânt rece trecu pe deasupra lor și începu să vuiască. Făcliile începeau să se stingă. Frigul devenea tot mai aprig.

— Cu gloobușii e altceva, răspunse Har-dûr după o lungă tăcere. Dar nădăjduiesc că Sirona îi va scoate pe arkadios din ascunziș și îi va îndemna la luptă. Atunci nu numai că vom fi egali, dar vom fi și mai puternici.

— Mă îndoiesc că arkadios vor ieși.

— De ce, se interesă Sior?

Din nou tăcere. Vântul spulbera liniștea și în câteva clipe aleea fu lăsată în beznă.

— Pentru că se simt ofensați, îi răspunse Har-dûr.

Sior își înghiți limba. Mai auzise el povești despre ei. Despre felul în care se cred mai presus de orice forță cu toate că sunt oameni ca toți oamenii. Sigur putea să fie

adevărat. Din câte își dădea seama neamul mamei era destul de dificil. Erau ca un fel de Sorian, ce își doreau respectul tuturor, dar nu din răutate ci din vanitate.

— Să lăsăm asta acum, propuse spiritul. Trebuie să ne mișcă. Am să-ți fac rost de băutură, bătrâne. Dar ai grijă să nu îți ia mințile de tot.

Tio încercă să-i arunce o uitătură urâtă, dar Har-dûr și dispăruse.

— Bizari prieteni mai ai, băiete.

— Mda.

Nu au așteptat mult până când spiritul s-a întors cu burduful promis. La început Tio privi neîncrezător, apoi duse burduful la gură și nu se opri până nu îl goli de tot.

— Așa e mult mai bine. Dar să știi că nu e cel mai bun vin din Șiar.

Umbra scrâșni.

— Iartă-mă că nu am ales o podgorie mai bună.

— Se acceptă.

Sior râse înfundat.

— Începem?

— Eu abia m-am încălzit, îi răspunse Tio.

— Tio, spuse cu tristețe băiatul. Ești sigur că nu te vor ucide?

— Vom vedea.

Sior rămase îngândurat. Nu voia să-l piardă și pe el. Oarecum știa că revederea cu Sirona este îndepărtată. Și sigur nu dorea să rămână cu Har-dûr în preajmă.

— Tio, promite-mi că va fi bine.

Bătrânul sughiță.

— Liniștește-te, băiete. Nu mă vor ucide.

Tio pornise pe drumul spre Șiar. Luminile nu mai puteau fi aprinse din pricina vijeliei ce se pornise. Sior și Har-dûr îl urmau. Liort și T aveau să găsească altă cale să pătrundă în palat. Era destul de riscant să îi care după ei. Acum oricine știa de Gardian și Păstrător.

Bătrânul se clătina și cânta cu spada în mână. Sior nu avea idee ce avea în cap, dar știa că nu îi place.

Câțiva pași se auzeau călcând lespedea. Veneau înspre ei. Tio continua să meargă. Avea suficient sânge rece atunci când era băut. Două glasuri se auziră în depărtare.

— Oprește-te.

— Cine ești?

Nici un răspuns doar un vers se răspândi prin aer: „Și iar merg pe drum cutreierând”. Sior zâmbi în sinea lui. Era suficient de nebun să provoace gărzile Șiarului. Simți cum Har-dûr a trecut pe lângă el. Chiar dacă vântul bătea cu putere era imposibil să nu-l simtă. Mii de fiori reci îi treceau prin tot trupul.

Vocile se auziră din nou. Una era mai calmă, cealaltă destul de agitată.

— Hei, tu. Oprește-te când îți spun.

— E beat, spuse vocea cea calmă.

Tio repetă versul și începu să râdă.

— De ce vă agitați atât? Sunt un biet bătrân venit de departe.

— Cât de departe, întrebă cel calm?

Nici un răspuns. Întunericul era destul de pătrunzător și nu se vedea nimic. Sior simți cum se clatină, apoi vocea bătrânului răsună purtată de vânt.

— Cam cât de departe considerați a fi Tărâmul Zânelor?

Din nou tăcere. Și-apoi veni un răspuns recalcitrant.

— Nu fă pe deșteptul.

— Dar nu fac pe deșteptul, ripostă Tio.

— Înhață-l, ordonă aceeași voce. Îl ducem la palat.

— E și-un palat p’ici?

Se auzi o bufnitură și un râs strident.

— Un bătrân fără minte, spuse personajul supărat.

— Să-l ducem întreg. Nu vrei ca regele să se-nfurie.

— Au, făcu Tio și glasul i se sparse în vânt.

„L-au lovit”, gândi Sior. Încercă să nu își piardă cumpătul când îl simți pe Har-dûr lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

— A reușit, șopti acesta iar vocea îi sună cu totul altfel.

Sior tremură. Îi era tot mai greu să se obișnuiască cu prezența noului său tovarăș de pericol.

— Și-acum?

— Așteptăm un timp. Nu trebuie să dăm de bănuit. Ține, și îi întinse pelerina lui. Orice ar fi să nu îți ridici privirea. Voi fi chiar în fața ta. Prin mine vor vedea exact ce voi dori să se vadă.

— Un elpidius, spuse Sior.

— Da.

Rămaseră acolo mult timp. Cel puțin așa i se păru lui Sior. În ultima vreme uitase de Sirona. Aproape că nu se mai gândise deloc la ea. Era prea preocupat să stea în picioare atunci când Har-dûr era lângă el, sau să se gândească la Tio.

Vântul șuiera, aproape că urla. Frigul se lăsase tot mai mult. În depărtare câteva făclii se aprinseră și se stinseră la loc. Operațiunea se repetă de câteva ori. În cele din urmă se dădură bătuți.

— Timpul ține cu noi, murmură Har-dûr.

— Așa se pare, recunoscu tânărul.

— Bine, e vremea.

Băiatul se puse în mișcare. Vântul îi sufla pe lângă urechi iar frigul îi intrase în oase. Nu trebuia să arate vreun moment de slăbiciune. Își mai aranjă încă o dată pelerina și își trase gluga peste ochi. Har-dûr mergea chiar înaintea lui. Chiar dacă nu îl putea vedea îi simțea acel ceva, rece, grotesc.

Pașii se auziră din nou pe aleea pietruită. Veneau spre ei. Sior știa ce are de făcut.

Aceleași glasuri îi întâmpină.

— Cine e acolo?

— Asta e ziua vizitelor, murmură cel nervos.

Sior se opri. Îl simți pe Har-dûr oprindu-se și făcu același lucru.

— Sunt Har-dûr, spuse elpidiusul. Vin din partea elpidiușilor.

Gărzile se apropiară. Chiar dacă era întuneric, Sior reuși să distingă silueta a doi grumi. Ambii erau înalți și purtau paloșe metalice. Aveau coifuri mari ce abia le intrau pe căpățânile deformate și colții le ieșeau de sub buze amenințători. Unul era ceva mai scund și avea doi ochi mici, abia vizibili sub mormanul de piele. Celălalt nu avea atâtea cute iar colții erau mai mici și mai puțin respingători. Cel dintâi privi direct spre Sior.

— Cred că regele vă așteaptă, spuse cu glas cutremurat. Ambii începură să dârdâie.

— Nu e nevoie să mă conduceți. Cunosc drumul.

Grumii se retraseră făcându-i loc lui Sior. Îi văzu cum se clatină. Simțeau aceeași răceală ca și el, aceeași durere insuportabilă. Băiatul trecu fără să întâmpine nici o dificultate. Grumii priviră mult timp spre ei.

— De acum suntem în siguranță. În fine, nu încă, spuse Har-dûr. Oricum mă îndoiesc că vom întâmpina

dificultăți să intrăm în palat. Doar atunci când îți spun eu să îți dai pelerina jos și să fugi. Până atunci te comporți ca și cum ai fi cine pretinzi că ești.

— Bine, murmură tânărul.

Aleea înainta, iar ei o urmau. Merseră cam o jumătate de oră până când vântul se opri și făcliile se aprinseră din nou. Reuși să vadă câteva căsuțe de piatră ca niște igluuri. Nu înțelegea prea bine la ce sunt folositoare și în scurt timp descoperi că în tot Imperiul erau astfel de construcții. În depărtare răsări Șiarul. Era altfel decât și-l imaginase el. Nu semăna cu palatele din poveștile sale. Nu avea acel ceva specific. Era doar un morman de piatră ce se ridica. Avea două turnuri: unul mic și unul mare. Și zeci de ferestre. Nici Imperiul nu arăta întocmai cum și-l închipuise. Nu era nici măcar pe aproape de Õriat sau Gildaman. Semăna mai mult cu un bloc de piatră. Totul era din piatră.

— Har-dûr? Așa arăta și pe timpul lui Aratt?

— Nu, spuse simplu umbra.

Era jalnic. Arăta mai degrabă ca o fortăreață cuprinsă de forțe necurate. Până și aerul de aici era altfel. Poate mai trist.

Spiritul se opri și Sior făcu asemenea.

— E aici.

— Cine?

Simți cum trecu pe lângă el și i se postă lângă ureche.

— Ascultă-mă cu atenție. Trebuie să găsești Șarama. E aici. Nu știu cu precizie unde, dar te asigur că e. Sar'alaba o ascunde.

Se auziră câțiva pași venind spre ei. În scurt timp o mică armată de sperieni li se arătă. Har-dûr trecu în fața lui Sior și înaintă. Tânărul îl urmă.

Un sperian înalt cu părul blond căzându-i pe ochi ieși din rând. Nu i se putea observa semnul din frunte, și din pricina asta nu se putea deosebi de un om.

— Har-dûr? interogă acesta.

— Întocmai, îi răspunse spiritul.

— Știi drumul?

Sior se cutremură. Har-dûr tăcu. Părea că se gândește la răspuns. După un timp vorbi. Timp în care nimeni nu îndrăzni să-l grăbească.

— Îl cunosc. Dar dacă vreți să mă-nsoțiți…

— Nu. Spuse același sperian și făcu un pas în spate. Nu e cazul.

„Se tem”, gândi Sior. „Se tem de el la fel cum m-am temut și eu. Asta e bine.”

— Atunci, lăsați-mă să trec.

Sperienii îi făcură loc.

De acum palatul se arăta tot mai aproape. Aici era multă forfotă: grumi, sperieni și oameni alergau de colo-colo. În mod bizar nici unul nu se apropia de palat de parcă ar fi fost ceva bizar cu locul acela. Nimeni nu îl băgă în seamă pe Sior cel înfofolit în mantia elpidiusului. Fiecare își vedea de ale lui.

Poarta palatului le ieși în față. Spre surprinderea lui aceasta chiar arăta omenește. Era dintr-un fildeș de un alb imaculat și era destul de înaltă. O arcadă mare încercuia zona iar în mijloc era simbolul vulturului cu prada în gheare. De acolo urma o alee lungă, destul de largă. Pe margini se vedeau tulpinile unor flori, dar petalele dispăruseră. Câteva statuete ce reprezentau diferite personaje fuseseră lăsate în paragină. Undeva la mijlocul aleii se afla o arteziană, dar nu mai avea apă. Piatra din care fusese construită era mâncată de vreme și ciobită. Se vedea că în ultimi șaisprezece ani nimeni nu se mai îngrijise de locul ăsta.

Aleea o cotea spre stânga și de acolo se putea vedea intrarea principală. Cinci grumi stăteau de pază. Păreau plictisiți. Atât de plictisiți că nici nu observară când se apropie Sior.

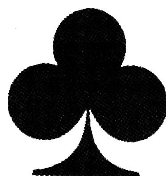
— Sunt așteptat la rege, tună Har-dûr.

Grumii se cutremurară. Simțeau răceala, simțeau că leșină și învie în același moment. Sior crezu că sunt gata să fugă, dar nu făcură nici un pas. Doar priveau spre el cu ochii mari.

— Pot să intru? tună din nou spiritul.

Grumii nu făcură nici un pas, dar dădură toți odată din cap și dispărură din calea lui.

Sior intră pe ușa mare ce scârțâi misterios.

CAPITOLUL IX
O DECIZIE ÎNȚELEAPTĂ

Photine privi spre carte. Părea tristă. Ultimul „A" începea să se piardă. Coperta își pierdea tot mai mult din culoare. Semăna cu o ființă pustiită. O ființă ce își dă suflarea. O atinse ușor. Degetele ei o pipăiră încet, cu finețe. Îi simțea tristețea. O auzea. Își retrase mâna. Simți mii de fiori cutremurându-i corpul. Un val de lacrimi îi izbi obraji. Atâta durere.

Părăsi încăperea și alergă spre camera sa. Nu! Nici acolo nu era în siguranță, regina o vedea. Toți o vedeau. Mii de umbre îi urmăreau mișcările. Oare ce șansă de-a alege avea? Putea să aleagă cu adevărat?

Se chirci în hol, într-un colț întunecat. Acolo se simțea în siguranță. Nimeni, nimeni nu avea s-o găsească vreodată. Zgomotul ușii de la intrare o făcu să tresară. Câțiva pași străbătură holul principal și se îndreptară spre sala de la subsol. Apoi pașii se dispersară. Mai rămase doar un ecou pierdut în întuneric, apoi liniștea se lăsă. Doar inima ei bătea ca nebuna umplând fiecare colțișor cu acel zgomot: tic, tac, tic-tac. Zgomot ce se lovea de fiecare perete și răsuna ca o sticlă spartă.

La scurt timp ușa se deschise din nou și din nou, alți pași străbăteau culoarele îndreptându-se în același loc. Forfota se întețea. Tot felul de creaturi se perindau pe holuri, unele mici, altele mari, de toate felurile. După un timp sunetele dispărură, din nou s-a lăsat liniștea. O liniște pustie. Mult prea pustie.

Photine își verifică spada. Era acolo unde îi era locul. O trase din teacă și o studie pentru o clipă. Trebuia să fie puternică. Să fie ca ea. Sala de antrenament era aproape. Dorea să își canalizeze furia și durerea. Avea nevoie de asta. Și atunci ușa s-a deschis din nou. Simți un val de frig. Dar nu un ger oarecare, era mai mult ca o durere ce îți îngheța sângele în vene. Ce îți tăia răsuflarea, îți lua puterea și îți dădea diverse stări. La început simți că leșină, apoi își reveni și simți că nu mai are aer. Trase aer în piept de câteva ori și își recăpătă echilibrul. Se târî până la scară și se uită prin barele de piatră. Un elpidius. Se trase înapoi speriată. Nu voia să vadă așa ceva cu ochi

ei. Auzise despre aceste spirite. Știa cât sunt de periculoase atunci când stau în preajma unui om. Doar cineva cu adevărat puternic le putea ține piept.

Își trase suflul de câteva ori apoi hotărî. Trebuia să afle ce pune Sorian la cale. Măcar pentru a-și liniști sufletul. Nu mai avea atâta încredere în el cum avusese odinioară. Era altul. Se schimba în fiecare zi, în fiecare clipă. Dar și ea. Și ea se schimba. Se întâmpla ceva înlăuntrul ei, ceva ce nu își putea explica. Ceva ce…

Pași. Alți pași. Aceștia se îndreptau spre ea. Se băgă și mai mult în umbră. Pașii se apropiau. Un parfum cald de iasomie trecu pe lângă ea odată cu trupul înveșmântat în negru. Se îndrepta spre turn. Scrută întunericul. Părea să fie o siluetă feminină. Și dintr-o dată își aminti de vocea din Turnul de Nord: „Să fie ea?".

Silueta nu se îndreptă spre turn, ci spre o altă aripă a palatului. Aripa Estică, acolo unde ea nu avea voie. Așa cum nu prea avea voie niciunde. Pentru moment hotărî să lase silueta în pace. Era mai important să afle ce avea de gând acel elpidius. Ce voia Sorian de la el. Să fi ajuns oare la un compromis cu aceste spirite?

Păși ușor pe coridor și se apropie de trepte. Făcliile luminau holul principal până la scara ce ducea spre beciuri. Privi cu atenție. Nimeni. Nimeni care să o perturbe. Trecu repede de hol, ca o felină, și coborî treptele. Aici nu mai era lumină. Doar un felinar uitat aprins ce lumina în depărtare. Aproape de biblioteca ei secretă. Trecu pe lângă ușile mari ce altă dată adăposteau provizii. Ajunse lângă ușa săli. Părea a fi liniște. Se apropie mai mult și atunci simți răceala. Știa că sunt acolo. Amândoi. Sau poate mai mulți. Sorian era și laș în felul său. De nenumărate ori își ținuse gărzile pe lângă el de teamă să nu fie atacat. Alteori dădea dovadă de-un curaj ieșit din comun. Oare acum ce sentiment avea?

Împinse ușor ușa. Era întredeschisă așa că nu îi fu greu să o mai depărteze cu câțiva centimetri. Îl zări pe Sorian și pe spirit. Stăteau unul în fața celuilalt. Bărbatul era palid, evident că încerca să își învingă teama, dar nu știa cum. Spiritul se dădu câțiva pași mai în spate și îi vorbi. Glasul îi sună ca un gong.

— Har-dûr îmi este numele. Vin în numele marelui nostru rege și al poporului meu. Am să te ascult, dar asta nu înseamnă că am să cad la învoială cu tine.

Sorian își duse mâna în dreptul inimii și se prăbuși pe scaun. Photine vru să țipe, dar își duse mâinile la gură și se lipi de perete. Pentru un timp nu se mai auzi nimic, doar liniștea. Apoi Sorian vorbi, dar vocea îi era atât de scăzută că părea a fi mort.

— Bine. Mă bucur că ai venit. Mai întâi trebuie să mă obișnuiesc cu prezența ta și apoi îți voi spune de ce te-am chemat.

— Prea bine, spuse Har-dûr.

Sorian luă câteva guri de aer și se sprijini de mânerul scaunului. Zâmbetul aproape că îi reapăruse pe buze, iar obrajii începeau să prindă culoare.

— Așa cum bine știi, vom intra în război.

— Cine spune asta?

Sorian se încruntă, dar nu îndrăzni să ridice vocea.

— E inevitabil. Războiul acesta va fi, deoarece Õriatul nu vrea să se predea de bună voie.

— Și cine și-ar dori așa ceva?

Bărbatul mări ochii.

— Aici nu e vorba de ce și-ar dori sau nu Õriatul…

— Problema este ce îți dorești tu. Iar tu îți dorești Õriatul așa cum îți dorești și tot ceea ce e în jur.

— Ei, începi să înțelegi prietene.

— Bineînțeles, că încep să înțeleg. De fapt ai nevoie de noi pentru a cuceri tot ceea ce îți stă în cale și dacă este posibil să îi aduc pe gemeni pe o tavă de cristal.

Sorian se entuziasmă dintr-o dată.

— În sfârșit o persoană… îmi cer scuze, un spirit care gândește. Deci… suntem prieteni?

— Evident că nu.

— Ce?!

— Domnule… Noi nu ajutăm regi ce se proclamă singuri. Evident că ai ceva neam de rege în tine. Aratt e vărul tău, dar nu suficient pentru a te crede invincibil. Și ține minte un lucru. Un elpidius nu poate fi subjugat. Noi nu suntem de partea nimănui.

— Minți, tună bărbatul. Minți cu nerușinare. Mereu ați fost de partea Șiarului, chiar dacă nu ați strigat-o în gura mare.

— Poate că mint. Poate că nu. Dar un rege nelegitim nu va afla asta niciodată.

— Asta îmi transmite regele vostru?

— Nu. El îți transmite să lași cartea liberă. Altfel te vom vâna.

Sorian se înnegri de furie. Se ridică de pe scaun și se zgâi la spirit.

— Dispari din fața mea. O să vă fac una cu pământul atunci când…

— Timpul ăla nu va veni niciodată. Și dacă nu lași cartea liberă nici măcar nu vei mai avea pe cine conduce. Oamenii mor fără lumină.

Spiritul se întoarse spre ușă. Photine se repezi spre biblioteca secretă și se refugie în anticameră. Văzu umbra cum dispare în întuneric. Îi era teamă să iasă. Sorian zbiera ca din gură de șarpe. Zeci de pași se năpustiră dintr-o cameră alăturată.

Photine crăpă ușa atât cât să vadă ce se întâmplă.

Nimeni nu îndrăzni să intre în sală. În cele din urmă suveranul se mai calmă și ieși chiar el în întâmpinarea lor. Părea epuizat și foarte îmbătrânit. Câteva riduri i se iviseră pe frunte. Photine putea să jure că nu le avusese cu o zi în urmă. Bărbatul își reglă vocea și îi studie pe fiecare dintre cei prezenți. Mai aprinse două făclii și îi mai studie o dată. Șase grumi, doi sperieni, un gloobus și patru bărbați.

— M-a dus de nas. Spuse încet. M-a dus de nas și nu pot face nimic în privința asta.

Nimeni nu scoase nici cel mai mic cuvânt. Toți îl priveau înfricoșați. Un țopăit mic se auzi de undeva din spate. Silueta feminină de pe holul de la etaj venea spre ei. Femeia își trase gluga descoperind un chip rece, ca al unei fetițe furioase.

— Mâine o ardem, spuse cu o asemenea răceală în glas că până și sperienii se cutremurară. Dacă vor să joace dur atunci așa va fi.

— Fawrr, întrebă Sorian?

Femeia își plecă ochi.

— Încă nu, dar curând.

— Bine, le dau un ultimatum și dacă nu merge, mâine o ardem. Tu, i se adresă unui bărbat bondoc, adu-l pe bețiv la mine. Vreau să-i vorbesc.

Lucrurile se liniștiseră în ultima oră. Doar bătrânul bețiv ce stătea de ceva timp în sală nu îl auzise pe Sorian urlând. În cele din urmă și-a făcut curaj și a părăsit

încăperea și beciul. S-a strecurat cât a putut de repede în camera ei.

Putea să simtă privirea reginei, era peste tot. O urmărea peste tot. Era oriunde. Se trânti pe pat și își afundă capul în pernă. Ce era de făcut? Auzise atâtea. Acum înțelegea planul părintelui ei. Înțelegea ce dorea să facă. De fapt asta avusese de gând de la bun început. Îi mințise pe toți. Șarama era doar o asigurare, până la urmă tot ar fi ars-o.

O tristețe groaznică o năvăli. Simțea cum toate visurile ei se duc de râpă. Cum crezuse în el, cum îi ascultase fiecare gând de cucerire, dar el de fapt dorea… Nici nu se putea gândi. Trebuia să ia cea mai corectă decizie, de data asta era neapărat nevoie. Mii de gânduri o răscoleau. Oare era bine? O va mai iubi dacă va ști?

Chipul Fiorinianei se contură pe fereastră. Photine vru să alunge vedenia, dar nu reuși. De data asta era cât se poate de reală și o privea cu atâta tristețe.

— Știu, murmură ea. Știu, trebuie să aleg ceea ce e bine pentru toată lumea. Doar că mă doare să fiu tocmai eu cea ce îl trădează. Mi-aș dori să existe o cale de mijloc. Măcar de-ar exista…

Buf, se auzi dintr-o dată. Chipul reginei dispăru, iar ușa se crăpă ușor-ușor. Photine trase spada. Nimeni nu intra așa în camera ei. Și atunci ușa se deschise, un tânăr intră și o închise la loc. Privirile celor doi se întâlniră. Fata aproape că scăpă spada din mână, iar băiatul aproape că țipă de uimire.

— Tu?! întrebară amândoi în același timp.

Spre surprinderea tânărului, Photine își băgă spada în teacă, îl trase de lângă ușă și o încuie de câteva ori.

— Stai jos, îl îndemnă ea să se așeze pe marginea patului. Vorbește încet. Nu trebuie să se afle că ești aici.

— Ești cumva nebună? se interesă tânărul vizibil marcat.

Photine își duse arătătorul la buze sugestiv. Trase draperiile și stinse făcliile lăsând doar o lumânare să ardă pe o masă îndepărtată.

— Șșt. Vorbește încet.

— Dar tu…

— Da, trebuie să îți vorbesc. Este foarte important.

Tânărul se șterse de câteva ori la ochi pentru a fi sigur că nu visează.

— Photine, tu știi ce faci?

Fata începu să plângă, tânărul rămase mut pentru câteva clipe.

— Ascultă, Photine. Nu știu ce vrei să faci, dar nu îmi miroase bine.

— Nu, ascultă-mă tu. Ceea ce am să-ți spun este foarte important… Photine povesti cu lacrimi în ochi tot ceea ce i se întâmplase în ultimul timp și mai ales că între ea și Șarama exista o comunicare reală. Nu îndrăznise să-i vorbească despre mama lui. O ura pe Sirona, dar el îi părea chiar simpatic. După ce îi spuse tot se aruncă pe pat și începu să plângă.

Tânărul o privi cu milă. O înțelegea. Se lupta între a salva cartea și a nu își trăda tatăl.

— Gata, spuse el. Nu trebuie să te mai frământi. Ajută-mă s-o fur, iar tu nu vei avea nici o vină.

Photine se opri din bocit, dar ochii îi trădau tristețea.

— Nu, nu pot să te ajut și să mă simt cu inima împăcată. Am s-o fac pentru că așa e cel mai bine. Oamenii vor muri fără ea, trebuie să fac ceva. Trebuie să-l împiedic.

În mintea lui Sior se simțea îndoiala.

— De unde știu eu…

— Bagă-ți mințile în cap, țipă fata. O să-l omoare pe Fawrr dacă nu facem ceva.

Sior mări ochi. Nu-i venea a-și crede urechilor.

— Poftim?

— O să-l omoare cu o săgeată elfească.

— Oh… pentru Șarama. O săgeată elfească este, este… ca și cum ar fi destinat pieirii.

— Știu, spuse fata. Nu știu cine e Fawrr, dar eram sigură că tu îl cunoști.

În ochi lui Sior licări o speranță. Îi luă mâinile fetei într-ale sale și își încrucișă privirea cu a sa.

— Photine. Știu cât de greu îți este, dar vino cu mine. Te implor. O să-ți fie greu, dar tu nu ești ca el.

Fata își retrase mâinile dintr-ale lui, rușinată.

— Am de ales?

— Poate că nu. Poate că da. Cine poate să știe. Eu cred că doar tu poți decide asta. Depinde ce e în sufletul tău. Depinde de ceea ce simți.

Un suflu rece trecu peste ei, apoi un tropăit scurt și o bătaie în ușă. Tinerii înmărmuriră. Photine cercetă încăperea. În cel mai întunecat colț se afla o oglindă mare. Speculul avea o ramă foarte fină și era ușor

înclinată în față. Ea nu o privise niciodată, știa secretul Fiorinianei și îi era teamă de oglinzi. Îl trase pe băiat după ea și îl vârî în spatele speculului.

Își șterse lacrimile și încercă să pară zâmbitoare. Din doi pași fu lângă ușă și deschise.

— Tată, spuse vizibil surprinsă.

Bărbatul era la fel de palid ca și cu câteva ore în urmă. O privi drăgăstos, așa cum nu o mai privise de foarte mult timp. Se așeză pe marginea patului și își duse capul în palme.

— Fata mea. Vreau să te rog un lucru important.

Photine șovăi.

— Orice, tată.

— Mâine trebuie să pleci. Am angajat un bătrân care te va conduce în Tărâmul Zânelor. Cu el vel fi în siguranță. Trebuie să pleci și să îmi spui cum este situația acolo. Vei avea o pecete la tine, pentru cazurile în care nesăbuiții ăștia ar încerca să te oprească din drum.

Fata înțelegea. Ea trebuia să fie spionul lui dincolo de Õriat. Nu îndrăzni să-l refuze, nu o făcuse niciodată și-ar fi putut da seama că plănuiește să îl trădeze.

— Prea bine, dacă asta îți e voia.

— Nu, nu îmi e voia. Doar că numai în tine mă mai pot încrede. Ceilalți m-au dezamăgit. Nu sunt în stare să-i găsească nici pe mucoșii ăia mici. Nu au fost în stare să ducă nici un ordin la îndeplinire. Am nevoie de tine. Nu te-aș trimite într-un loc atât de periculos dacă nu aș ști că îmi vei bucura sufletul.

Photine se înnegri la chip. Îi veni să plângă, să îi sară în brațe și să îi spună tot adevărul. Dar nu putu să facă asta. Își dădea seama că s-ar trăda și pe ea. Oarecum simțea că și mama pe care nu și-o cunoștea ar fi vrut același lucru de la ea.

— Da, tată. Am să te fac să fii mulțumit.

Sorian o îmbrățișă și părăsi încăperea. Fata se repezi spre Sior.

— Trebuie s-o facem în scurt timp. Mâine voi pleca împreună cu bătrânul, iar tu cu Șarama.

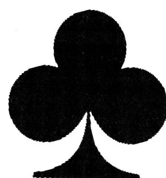
— Bătrânul ăla e un prieten al meu, o anunță tânărul. Oare cum l-o fi convins?

— Crezi că și-a dat seama?

— O, nu. Nu vreau să cred asta.

— Nici eu, mărturisi fata. Nici eu.

Photine se îndreptă spre fereastră și se gândi că chipul reginei ar trebui să îi apară de data asta zâmbitor. În cele din urmă luase decizia corectă. Cel puțin așa îi spunea inima.

CAPITOLUL X
BREE

— Гåðŋ Ōåæ, drumul Arkudios aleg, răsună glasul Sironei.

Apele se opriră. Vântul tăcu. Focul se stinse. Întunericul căzu pătrunzător. Țurțuri de gheață apăreau din neant, formând trepte albe ca spuma laptelui. Se împleteau cu repeziciune. Urcau și coborau până prindeau forma dorită. Se șlefuiau sub o ploaie de nea și se așezau în cuburi. După un timp drumul se formă și trepte de gheață despărțeau apa în două.

Sirona nu era sigură că ceea ce vede se întâmplă cu adevărat. Privi spre Agape ce necheză speriată.

— Hai, fetițo, suntem împreună.

Prinse hățurile calului și-l obligă să coboare. Pas cu pas. Sirona simțea cum întreaga ei lume se distruge sub un țurțure de gheață. Își putea oglindi chipul în fiecare treaptă și în același timp, în spatele ei, putea să vadă cum treapta dispărea. Rând pe rând totul începea să redevină la forma inițială.

Apele erau desprinse în două iar în jos… era doar beznă. Sirona privi spre Agape. Iapa era neîncrezătoare, dar așa era cam tot timpul. Fata îi mângâie gâtul și o trase după ea. De acolo treptele erau din piatră. Le simțea sub greutatea picioarelor. Apele se închiseră iar ea dispăru sub o lume întunecată.

Câteva felinare se aprinseră ceva mai departe. Drumul era lat și lung. Pereții din piatră și pământ se combinau cu un mușchi verzui ce se prelingea de sus în jos asemenea unei cascade. Nu se vedea altceva decât un coridor nesfârșit. Drumul devenea din ce în ce mai luminos iar mușchii puseseră stăpânire cam pe tot ceea ce exista de aici încolo. În depărtare se zărea doar verde. Agape necheză iar fata încercă s-o liniștească. Dar nu era un strigăt agitat, ci din contră unul mulțumit. Calul începea să se simtă în siguranță, dar ea nu. Era bizar că nu auzea și nu vedea nici un alt suflet. Dintr-o dată gândul i se mută spre Jahmm. Nu mai avusese nici o veste de la el. Oare ce s-o mai fi întâmplat în ultimul timp?

Și visul. Visul în care Fawrr îi cânta și Sir Hollw o… „Ce să însemne toate astea?”. Gândul i se spulberă când auzi bătaia unui ciocan în depărtare. Mări pasul pentru a ajunge cât mai aproape de zgomot, dar acesta se împrăștie și se pierdu. Devenea sinistru. Drumul era gol. Nici o cotitură, nici un alt drum nu mai apărea. Nimic. Absolut nimic nu se mai întâmpla. Ca și cum ar fi întrat într-o casă bântuită și câte o fantomă se mai deranja din când în când să îi amintească că este acolo.

Trecură minute lungi și pline de agonie. Fata mergea, dar picioarele nu îi mai răspundeau și nu era convinsă că nu merge în cerc. Avea impresia că pusese piciorul în același loc de mai multe ori. Începea să-i fie foame. Voia să se termine o dată drumul ăsta fără nici un sens. Și chiar atunci în față îi apărură trei porți, toate de mărimi impresionante. Fiecare deținea câte o emblemă. Una reprezenta un arc cu șase săgeți, a doua simboliza o spadă strălucitoare, iar cea de-a treia un cristal roșu precum sângele.

Sirona era în dificultate. Nu știa dacă trebuie să aleagă o poartă anume sau oricare din ele ar fi dus în același loc. Se hotărî să bată la cea dintâi. Pe o încuietoare imensă se afla un șnur galben la capătul căruia atârna un clopoțel. Sirona trase cu putere iar sunetul sună încet și misterios. După câteva clipe poarta se crăpă puțin și un bărbat, mult mai înalt decât orice alt bărbat, cu o barbă albă ce-i atârna până la brâu și ochi căprui, îi ieși în întâmpinare.

— Bună să vă fie inima, domniță, glăsui acea voce fermecătoare și puternică în același timp.

Fata îl privi ușor încurcată.

— Bună să îți fie și ție inima. Mă întrebam dacă…

— Faceți parte din clanul Săgeților Sorții, o întrebă?

Sirona șovăi.

— Nu, cred că nu.

— Atunci cealaltă poartă vă este destinată. Asta dacă cumva sunteți o Spadă de Cristal.

Sirona își adună repede gândurile. Își aminti de ceea ce i-a spus Orett înainte de-a părăsi Õsseatul, și anume s-o caute pe Bree.

— De fapt nu știu din ce clan fac parte, dar o caut pe Bree.

Bărbatul se încruntă, dar nu lăsă să se observe prea mult.

— Atunci clanul Diamantului Roșu este cel la poarta căruia trebuie să bați.

— Vă mulțume…

Dar nu apucă să termine că ușa i se și trânti în nas: „Ce ființă plăcută”, gândi fata. Trecu repede pe lângă ușa Spadelor de Cristal și se îndreptă spre cea care îi fusese indicată. Poarta cu numărul trei era înfiorător de mare. Chiar și clopotul la care trebuia să sune arăta într-un fel cu totul și totul deosebit. Era mare, iar în mijloc atârna capătul unui schelet ce se bătea de marginile metalice și-l chema pe cel ce păzea intrarea. Sirona trase de sfoară și un țipăt îngrozitor ieși din metal. Părea că nu se va sfârși niciodată acel urlet tumultos. Apoi poarta se deschise și un alt sunet asurzitor îi luă locul celui dintâi.

După câteva minute bune când gălăgia se stinse, Sirona reuși să deslușească chipul bătrânicios ce o întâmpină. Era o femeie trecută prin timp pe ai cărei umeri se putea observa povara unei vieți, iar ai cărui ochi puteau să scrie o întreagă istorie. Sirona își plecă fruntea, dar femeia zbieră cât putu de tare:

— Ce vrei?

Fata o privi neîncrezătoare. Agape necheză.

— Vreau să vorbesc cu Bree.

— Zău?! Bree nu vorbește cu nimeni.

— Cu mine va vorbi.

— Zău?! Și cine crezi tu că ești de îți permiți să-i tulburi liniștea?

— Sunt Sirona, fiica lui Aratt și-a Fiorinianei.

Femeia nu păru surprinsă.

— Ești o Spadă de Cristal, nu ai ce căuta la noi.

Femeia încercă să închidă poarta, dar Sirona o împinse, trase de Agape și intră.

— Am spus că vreau să-i vorbesc lui Bree. Te rog, fii drăguță și îndrumă-mă.

În fața ei se afla un coridor lung din piatră ce se termina cu o altă poartă mult mai mare și mai impunătoare. Femeia se dădu un pas în spate și cu repeziciune scoase din buzunarul fustei lungi un cristal roșu de mărimea unui ou. Sirona simți că leșină. Asta însemna că exista cineva care știa să le folosească.

— Ieși acu' sau te blestem.

Fata îi dădu una peste mână. Cristalul sări, iar ea îl prinse cu îndemânare. Își trase spada de la brâu și o puse la gâtul femeii.

— Cheam-o pe Bree sau rămâi fără cap.

Mâinile femeii începură să tremure. Acum se vedeau și mai bine zbârciturile vremii.

— Bine, am să te îndrum.

Sirona păru mulțumită căci își puse spada la loc în teacă.

— Spune.

— Imediat ce vei intra în oraș te vei îndrepta spre sud. Vei intra pe aleea Haingon, treci pe lângă hanul Șapte Capete și pe lângă brutăria Minunea Cartofului. De acolo nu mai e mult. Sunt trei case roșii, la fel de înalte și apoi urmează Magazinul de Bubuituri Magice. Intri acolo și întrebi de Bree. Dar ai grijă să nu te rătăcești.

Fata îi aruncă cristalul și îi mulțumi pentru informație. Nu prea înțelegea ea ce e cu aleile și magazinele pe care i le prezentase, dar încerca să nu își facă prea multe griji în privința asta. Cealaltă poartă se deschise fără să o atingă și cea mai mare minune i se arătă în fața ochilor. Un oraș adevărat construit în stâncile unui munte. Era clar, mare și luminos. La o înălțime destul de impresionantă se aflau doi sori mici ce făceau suficientă lumină. Casele erau dispuse ba mai sus ba mai jos, ba în văi, ba pe stânci. În mijloc se afla un bazar colorat și undeva spre nord se făcea o cărare deasupra căreia scria mare: „Minele D'Argilă".

Drumurile erau pietruite și șerpuitoare. Erau suficient de largi și de bine îngrijite. Zeci de omeni se perindau ba pe drumurile de sus, ba pe cele mai din vale. Fiecare căra în roabe mici pământ roșiatic, ulcioare cu apă, pâine sau diverse alte lucruri. Păreau foarte bine organizați. Casele mai din vale erau mici, construite din lut fărâmicios, în schimb cele de pe stânci erau mari, iar materialul din care erau făcute părea a fi lemn. Magazinele și hanurile erau din cărămizi iar unele gospodării – ceva mai impunătoare – păreau a fi făcute din materiale rezistente și necunoscute.

Sirona porni spre sud, așa cum îi spusese femeia de la poarta principală. Câțiva bărbați trecură grăbiți pe lângă ea. Dacă nu ar fi fost indicatorul cu aleea Haingon nu ar fi reușit să se descurce, deoarece erau trei străduțe una lângă cealaltă. O trase pe Agape după ea și se afundă pe alee. Văzu hanul Șapte Capete, o construcție imensă pe trei nivele. Semăna într-un fel cu un palat mai micuț. Apoi trecu și pe lângă celelalte obiective și în cele din

urmă zări cele trei case roșii și apoi Magazinul de Bubuituri Magice.

Magazinul era micuț. Arăta altfel decât toate celelalte. Era o căsuță cu ferestre mici, rotunde, iar în fața ușii se aflau câteva ghivece cu flori. Fata o priponi pe Agape de gardul mic din trestie și bătu la ușă. La început nu se auzi nimic. Mai bătu o dată și o voce nervoasă îi răspunde:

— Pleacă!

Fata împinse ușa care se dădu din fața ei cu ușurință. Păși cu sfială, dar și cu hotărâre. Camera nu era luminată și abia intra o rază spășită a unuia dintre cei doi sori. Draperiile erau închise la culoare iar materialul părea greu și încărcat. Întreaga cameră era acoperită de rafturi cu cărți. De sus până jos, fiecare perete era ornat cu rafturi, răftulețe ce urcau în spirală și începeau de la cele mai late până sus, unde se aflau cele mai subțiri. Cele de jos erau făcute dintr-un lemn roșiatic și aveau o formă ușor ovală, cele mai de sus erau din lemn maron și aveau forme pătrățoase. Sute de volume împânzeau camera și dădeau senzația de vechi. Undeva, mai la mijlocul încăperii, se aflau două fotolii joase cu mânere late de trei palme. Nu putu să distingă materialul din care erau făcute și nici culoarea, dar părea a fi la fel de închisă ca și draperiile. În spatele celor două fotolii erau o masă înaltă pe care erau așezate două globuri, unul foarte mare, iar altul de dimensiuni normale. Ambele erau așezate pe trepiede de argint în formă de palmă cu degetele ridicate. Iar în spatele mesei se afla o altă draperie ce dădea într-o altă cameră.

Sirona nu îndrăzni să înainteze. Cercetă cu atenție cărțile cele mai apropiate ochilor ei și își aruncă o privire și spre globurile ce își schimbau culorile la fiecare câteva secunde.

— Pleacă! se auzi același glas aproape răgușit.

Fata tresări, dar nu se sperie. Încercă să se apropie de draperia ce o despărțea de voce, dar aceasta se mișcă furioasă, așa încânt făcu un pas în spate.

— Nu plec până nu vorbești cu mine, amenință Sirona.

— Pleacă, pleacă!

— Nici nu mă gândesc. Nu am bătut atâta drum să dau înapoi. Nu mi-am părăsit fratele și Imperiul pentru a

fi alungată de o bătrână arțăgoasă. Stai de vorbă cu mine și plec.

Se lăsă liniștea. Perdeaua se mai foi puțin și o siluetă gârbovită își făcu loc. Din cealaltă încăpere te orbea lumina. Aproape că nici nu reuși la început să-i zărească chipul, dar pe dată ce se obișnui, o observă. Era bătrână, precum se așteptase; chipul îi era oval, o frunte lată și un nas ușor coroiat ieșeau în evidență pe lângă pletele necontrolate albe ca laptele. În mână ținea o lulea ce scotea mult prea mult fum. În scurt timp camera se umplu de mirosul de tutun. Femeia se sprijinea într-un baston cu capăt argintat de formă rotundă.

Bătrâna se sprijini pe baston și trase un fum din lulea. Își ridică sprânceana și-i aruncă vizitatoarei sale cea mai rece privire.

— De ce mă deranjezi?

— Bree, întrebă fata?

— Biale Renett Ellia Ennia, mai pe scurt Bree. Da, eu sunt. Ce dorești de la mine?

Sirona o privi ușor amuzată. Considera că numele ei sună ca al unei doamne de la curtea regală sau ca o farsă destul de proastă făcută de cei ce îi dăduseră naștere.

— Nu cred că numele îmi este la fel de impresionant, dar am să încerc să mă prezint cât mai clar posibil.

Femeia făcu o grimasă și apoi îi făcu semn din mână să vorbească.

— Fiică a regelui Aratt și a reginei Fioriniana, Sirona mă numesc.

Bătrâna mări ochii. Imediat aprinse două lumânări și o studie cu atenție. După ce îi privi foarte atent chipul privirea îi căzu asupra spadei. Păru că va începe să plângă, atât de mult își micșorase ochii. Dar nu. Ea îi zâmbi răutăcios și o pofti să stea jos.

— Așadar, ai venit.

— Da, doar că am venit nechemată.

Femeia ridică sprânceana.

— Nu puteai veni nechemată.

— Ba da.

— Ba nu, doar că nu știi să citești printre rânduri. Dădu din cap nemulțumită și se repezi spre globul mai mic care răspândea tot felul de culori.

— Iată că l-ai indispus. E foarte supărăcios și trebuie să te porți cu grijă cu el.

Sirona privi spre glob. Într-adevăr părea foarte agitat, dar era oarecum convinsă că nu din pricina ei se purta în felul acesta.

Bătrâna îi șopti câteva cuvinte și globul păru că se liniștește. Doar uneori mai scotea câte un puf albăstrui asemenea unei persoane nervoase care tot mai bombăne câte ceva.

— Eu te-am chemat, spuse bătrâna după o lungă pauză. Cântecul apelor… eu îl scriu. Prin globul cel mare văd dorința celui ce vrea să treacă cascada, iar prin cel mic… fac minuni. El este ca și un om, gândește, dar numai pentru mine. Chicoti fericită. Este o minunăție. Nici Furlamir nu deține așa ceva. Bun. Acum că ai venit ar trebui să te prezint bunicului tău. Mă tot întreb de ce nesăbuitul de Sior nu te-a urmat. Dar nu contează. Vino cu mine.

Bătrâna o prinse de mână, dar Sirona se smuci din strânsoare și refuză să se ridice de pe fotoliu.

— Nu acum. Mai întâi vreau să vorbesc cu tine. Orett mi-a spus să vin la tine.

Bătrâna ridică din nou sprânceana. Se așeză greu pe celălalt fotoliu, sprijinindu-se mai întâi în baston și apoi aplecându-se cu greutate. Trase, cu nesaț, un fum din lulea după care o așeză cu grijă pe mâner.

— Orett zici.

— Mda.

— Să înțeleg că bătrânul ăla încă mai are încredere în mine. Pe chipul ei se așternu tristețea. Pentru mai mult timp nu spuse nimic și lăsă o lacrimă să se prăvălească pe pielea zbârcită.

— Bine. Dacă este pe așa, hai să vorbim.

Sirona zâmbi mulțumită.

— Am ajuns unde trebuie, nu-i așa?

— Da, ești acolo unde îți este neamul. Ești în neamul arkudios, sau arkadios așa cum îi spun unii. Știu că te întrebi de ce suntem împărțiți în clanuri. De fapt suntem foarte uniți, doar că fiecare învață câte ceva. Unii sunt arcași, alții spadasini iar cei mai mulți sunt vrăjitori. Aici există cele mai multe femei, iar cei ce muncesc sunt simpli bărbați ce se asigură că ne va merge bine.

Sirona strâmbă din nas.

— Nu înțeleg prea bine. Vrei să spui că în celelalte două clanuri nu există atât de multe femei?

Bătrâna mai trase un fum din lulea și tuși ușor. O lăsă jos și se întoarse către ea.

— Nu, nu este așa. Aici femeile conduc. Singurul bărbat care ne-a fost rege este Honoratus, bunicul tău. Dar în cazul lui au fost niște condiții mai speciale. Asta este o poveste pe care nu trebuie să ți-o destăinui eu. Doar că femeile mai tinere preferă să se poarte asemeni ție, ca niște bărbați proști. Văd în luptă ceva magnific și își doresc că devină tot mai puternice. De parcă le dăm naștere bărbaților chiar degeaba.

— Vrei să spui că…

— Sirona, așa te numești, nu?

Fata aprobă din cap.

— Presupun că ești obosită și înfometată. Mai bine îți dau ceva de mâncare și te las să de odihnești. Am câte ceva de terminat și nu aș vrea să fiu în întârziere. Lumea noastră e destul de perfecționistă. Mâine vom vorbi în detaliu.

— Bine, sunt de acord, spuse fata. Dar aș vrea ca până mâine să nu afle nimeni că sunt aici.

Bătrâna mai trase un fum din lulea, se sprijini în baston și se ridică.

— Nu îți fă griji. Până nu te vede regele nu va afla nimeni. Vezi după draperie. Vei găsi mâncare și un pat. Să nu faci vreo boacănă.

Sirona se strâmbă, dar într-un fel îi convenea armistițiul.

— Și așa cum spuneam, începu Bree, la început s-au născut trei. Trei vrăjitoare. Primele născute pe acest pământ. Cântecul spune că s-au născut din pulberea stelelor într-o noapte cu lună plină. Era una mai frumoasă ca cealaltă și fiecare avea în ea câte o putere predestinată. Numai una avea puterea necurată. Darul de-a citi în cristalul cel roșu. Darul acesta este cel mai mare pe care-l poate deține cineva. Celelalte două s-au mulțumit cu ce aveau, dar ea nu. Nu s-a mulțumit cu puținul niciodată. Suratele ei s-au măritat și au făcut fete, la fel de frumoase ca și ele. Și ea s-a măritat, dar a născut un băiat. Bineînțeles că nu l-a dorit, dar nici rău nu i-a făcut așa cum spun gurile rele. A murit de boală grea și ea l-a plâns îndelung, dar a fost și ușurată.

Bree trase un fum din lulea și-l lăsă să-i părăsească buzele în cercuri de toate mărimile. Oftă și își lăsă capul pe spate.

— Atunci a hotărât cea ce deținea secretul să facă un neam. Un neam de vrăjitoare. Și l-a numit „Arkudios”. A hotărât că femeile vor deține puterea, iar bărbați vor fi cei ce ne vor ține în viață prin munca lor istovitoare. De atunci lucrurile s-au mai schimbat. Unii bărbați au învățat magie, alții ne-au părăsit. Dar niciodată nu s-a născut cineva care să mai dețină acel secret de început. Noi tot încercăm să aflăm cum trebuie citit un cristal roșu, dar până în ziua de azi nu am reușit.

— Aveți vreun astfel de cristal? se interesă Sirona.

Bătrâna trase un fum din lulea și zâmbi misterios.

— Doar unul? Avem camere întregi în palatul lui Honoratus. Dar tot nu am reușit să înțelegem care este secretul.

— Voi vă vedeți chipurile în cristal?

Bree păru surprinsă de această întrebare.

— Bineînțeles că ni le vedem.

— Aha, făcu Sirona fără să dorească ai împărtăși secretul. Mă întreb, numele celor trei clanuri nu vin de la cele trei vrăjitoare?

— Ba da, spuse vrăjitoarea.

— Interesant. Asta înseamnă că una știa a mânui spada iar cealaltă știa a mânui arcul.

— Da, așa este. Dar ele nu le-au folosit niciodată cu adevărat. I-au învățat pe alții cum să le mânuiască. Considerau că o femeie cu spada în mână… De parcă ar mai conta. În ziua de azi toate sunt cu susul în jos. Fetele noastre țin cu tot dinadinsul să învețe arta războiului. Până și mama ta era un fel de Spadă de Cristal.

Sirona tresări. O lacrimă i se scurse, iar buzele i se micșorară.

— Am auzit că era un bună spadasin.

— Prea bună, recunoscu Bree. Era mai pricepută decât un oștean și mai dârză decât un lup. Nu se dădea în lături de la nimic. Avea atâta curaj și atâta nebunie. Semeni mult cu ea, oftă bătrâna. Când s-a măritat cu Aratt ne-a adus cea mai mare nefericire. Honoratus a vrut să-i fie aproape, dar atunci când a murit am murit toți. Honoratus nu a vrut să mai vadă lumea, și așa nu o vedeam noi prea des, căci tot timpul am stat ascunși de ochii curioși.

— Adică, arkudios, nu sunt aidoma celorlalți oameni. Nu luptă pentru aceleași idealuri?

— Noi luptăm pentru noi. Tu, în schimb, nu ne mai aparții și trebuie să lupți pentru ai tăi. Tu nu ești o vrăjitoare.

— Ba sunt, protestă Sirona.

Bătrâna mai trase un fum din lulea și o fixă cu privirea.

— Dacă știi să folosești o oglindă și câteva trucuri, asta nu înseamnă că ești vrăjitoare.

Fata tăcu. Nu era sigură dacă trebuie să-i destăinuie bătrânei tot ceea ce simte și tot ceea ce descoperise despre ea în ultimul timp. Se ridică şi se îndreptă spre globul cel mare, ce în ultimul timp stătuse liniștit. Își trecu palma pe suprafața de sticlă și rămase privindu-l timp de mai multe minute.

— Este impresionant cum o bucată de sticlă îți poate da atâtea indicii. Și mai impresionant este cum o bucată de cristal poate să îți vorbească.

Bătrâna o privi chiorâș.

— Ce vorbe sunt astea?

Sirona se gândi un timp. Nu era sigură dacă e bine să-i vorbească deschis. Până acum, Bree nu îi dăduse nici un motiv pentru a se încrede în ea, dar nici de-a nu se încrede. O privi pe furiş. Bătrâna nu părea prea uşor impresionabilă. Era destul de rece, într-un fel îi semăna Niarei. Doar că ei îi mai scăpau anumite sentimente și, și le mai dădea pe față. Poate că o persoană obișnuită nu și-ar fi data seama, dar pentru Sirona care trăise atâta timp cu Niara era ușor de descifrat limbajul ochilor, al corpului și chiar al glasului. Oricât s-ar fi chinuit bătrâna să ascundă, era clar că era impresionată că stă de vorbă cu fiica Fiorinianei. Și cu toate astea avusese Orett un motiv pentru a o trimite aici.

Se așeză la loc în fotoliu și oftă.

— Dacă ți-aș spune că prima arkudios are un moștenitor?

Femeia nu reacționă, mai trase un fum din lulea și se afundă în fotoliu.

— Asta nu e cu putință.

— Ție ți-au vorbit vreodată Grah sau Vallh?

— Cine sunt ăștia?

— Îmi pare bizar că nu știi cine sunt. Vallh a fost creată de arkudios.

— Serios?!

Sirona simți că i se urcă sângele la cap, dar își stăpâni furia.

— Da, serios. Ar trebui să știi asta. Ești destul de bătrână.

— Oare?!

— Ascultă-mă, Bree. Eu am vorbit și cu Grah și cu Vallh și ambii erau confidenții mamei mele. Vallh mi-a spus povestea primei vrăjitoare, în mare. Tot ea mi-a spus că e imposibil să aibă un moștenitor natural și că până acum nimeni nu i s-a mai născut asemenea. Și dacă cineva s-a născut asemeni ei?

Femeia mări ochii, dădu luleaua mai departe și își încropi privirea în cea a fetei.

— Continuă, mai făcut curioasă.

— Ei bine. S-a întâmplat când am fost chemată să-l văd pe Sir Hollw. Atunci am realizat că îi văd imaginea în cristal, dar pe a mea nu o vedeam. Apoi mi-am amintit că în momentul în care am trecut prin oglindă…

— Ai trecut prin oglindă, se enervă bătrâna?

Sirona ridică degetul și o făcu să tacă.

— Când am trecut prin oglindă am văzut povestea primei vrăjitoare. M-am speriat, am crezut că o să devin avidă de putere asemenea ei. Poate că o să și ajung. În ultimul timp mi s-au întâmplat multe, unde mai pui că mor o dată cu Șarama. De fapt înnebunesc. Așa că… eu sunt într-un fel sau altul moștenitoarea ei. Doar că nu știu cum să folosesc această magie, dar știu că pot. Există în mine.

Bree tăcu pentru mult timp. Studie cele două globuri și abia apoi reuși să-i dea un răspuns.

— Poate că așa este. Poate că puterea ta a crescut nedorit de mult. Dar nu știu acum ce este de făcut.

— Cea care păzea poarta a vrut să se folosească de un cristal roșu.

— Era un rubin, o dezamăgi Bree. Nu am învățat să folosim cristalele așa cum ți-am mai spus. Lasă-mă să mă gândesc o clipită și am să îți spun ce putem face în această privință. Dacă poți într-adevăr, trebuie să facem cumva să îți scoatem talentul la iveală.

Sirona o zări apropiindu-se de globul cel mic. Îl privea și îl alinta cu mâinile sale bătrâne. Din când în când bolborosea câte ceva. Își dădea ochii peste cap și făcea gesturi bizare. Fata încercă să nu se lase

impresionată așa că închise ochii și se afundă în fotoliu. Gândul îl zbură spre Fawrr ce își putea întinde aripile și zări dincolo de cer și gândurile rele. Și-l aminti mai întâi ca pasărea năzdrăvană cu puteri de spirot și abia apoi ca pe Sir Hollw, cel cu ochii pierduți în durere și dragoste. Tenul lui alb ca spuma laptelui, ochii, părul, glasul, totul era fermecător la tânărul, și în același timp, bătrânul Sir Hollw. Lumea văzută prin ochii lui. Gândurile oamenilor citite de gândurile lui. Totul era altfel pentru Sirona, misterios, palpitant, plăcut. Și totuși, dureros. Își amintea destul de bine câtă durere fusese în sufletul lui Sior atunci când a trăit cu amintirile lui Fawrr.

— Cred că știu, anunță veselă Bree făcând-o pe Sirona să tresară. Dar trebuie să avem mare grijă. Globul mi-a spus că un cristal roșu poate să te îndrume pe căi foarte rele. Poți să-ți descoperi în ochii lor cea mai ascunsă putere și, de obicei, cel ce-o descoperă ține s-o și folosească în forma sa naturală. Trebuie să îți canalizezi furia și gândurile de putere într-un colț al minții astfel încât să lași bunătatea să izbândească. Altfel… te așteaptă aceeași soartă ca și pe prima vrăjitoare. Uite ce-o să facem.

Bree se așeză pe fotoliu și trase cu nesaț două fumuri din lulea. Ochii i se albiseră, iar gura i se lărgise într-un zâmbet triumfător.

— După ce vorbești cu Honoratus îi vei cere să te lase în camerele cristalelor. Îl vei ruga să mă lase să te însoțesc. Acolo voi ști ce trebuie să fac. Studiez de când m-am născut problema asta, dar până acum nu am întâlnit pe nimeni care să se apropie de adevăr. Este un experiment, și poate fi periculos. Trebuie să te decizi dacă accepți sau nu.

— Sigur că accept, Bree. Gândește-te doar că ceea ce îmi va arăta cristalul ar putea-o salva pe Șarama și lumea. Aș putea salva Șiarul. Aș putea să mă salvez pe mine.

— Dar ar putea să fie și invers, o atenționă bătrâna.

— Așa este, dar nu am altă cale. Nu-i așa?

Bătrâna își plecă ochii.

— Nu, cred că nu.

— Atunci e hotărât. Vom merge la Honoratus și apoi în sala cristalelor.

Bătrâna tăcu pentru un timp apoi o întrebă cu glas tremurând.

— De câte ori ai trecut prin oglindă?

— Doar de două.

Nu zise nimic. Doar chipul i se întristă pentru o clipă sau două, cel mult. Apoi se ridică greoi sprijinindu-se în baston.

— Lasă-mi câteva minute să pregătesc o poțiune, apoi vom merge să-ți arăt Diamantul Roșu.

— Bree?

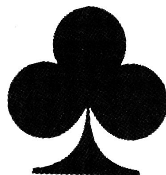
— Da!

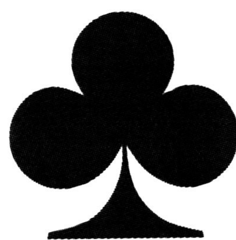
— De ce nu îi spune Cristalul Roșu?

— Asta este o poveste tristă și nu am de gând să ți-o destăinui. Poate într-o zi.

— Când voi trece de proba focului, nu-i așa?

Bătrâna nu-i răspunse. Se făcu nevăzută după draperie, acolo unde rămase mult timp.

PARTEA II
SALVATORUL

CAPITOLUL I
FURTUL

Photine se tot plimba pe lângă scările ce duceau spre Turnul Nordului. În ultimele minute se schimbaseră multe. În afară de doamna misterioasă și Sorian nimeni nu avea voie să urce scările. Trei sperieni stăteau de pază, toți înarmați până în gât, gata de un adevărat război. În dreptul ușii stăteau doi grumi, aproape adormiți. Până nici colții nu mai arătau înfiorători iar ochii îi aveau pe jumătate închiși.

Toate torțele fuseseră aprinse. Lăsând să se vadă orice colț altă dată întunecat. Photine se ascundea cu greu de privirile celor ce se perindau în sus și-n jos, dar ei nu aveau timp s-o observe. Câțiva grumi cărau lăzi mari ce le duceau spre pivnițe, alții cărau arme, pe care le băgau în sala de antrenament. Vreo șase gloobuși se prinseseră de mâini și murmurau un cântec, sperienii își alegeau cei mai buni oameni, iar Sorian dădea ordine în stânga și-n dreapta.

Doamna misterioasă se îndreptă spre scări. Cei trei sperieni își încrucișară sulițele și unul din ei urlă cu putere:

— Parola.

Femeia se dădu un pas în spate. Photine nu îi putea zări chipul, dar putea să pună pariu că e tare furioasă pe sperian.

— Cartea Moartă, spuse ea în cele din urmă.

Cei trei își dădură sulițele la o parte sub privirea mulțumită a lui Sorian. Femeia urcă și intră în camera Șaramei. Nu stătu mai mult de câteva clipe după care coborî și i se alătură suveranului. Era clar de acum că cei doi pregăteau moartea cărții. Prea multe personaje se perindau pe acolo și sigur că asta ținea de vreun obicei sau ceva asemănător. Dacă ar mai fi avut timp, s-ar fi strecurat în biblioteca ei secretă, acolo ar fi găsit ceva, dar nu mai era timp. Dacă era ceva de făcut, acum trebuia făcut.

Trecu pe lângă Sorian, care nici măcar nu o băgă în seamă. La cât era de ocupat, poate că nici nu o văzuse. Chiar când urca spre camerele ei, auzi glasul părintelui.

— E suficient pentru azi. Vom continua mâine.

Fata tresări. Știa că lui Sorian nu îi place să fie deranjat. Probabil că dorea câteva momente de intimitate cu doamna misterioasă. Avea ceva timp să pună la cale un plan. Mai aruncă o privire în spate și planul veni de la sine. Alergă fericită în camera ei. Sior o aștepta. Își ținea mâna aproape de spadă și era alb ca varul. Tresări când fata a împins ușa. Era plin de sudoare. Teama îi provoca astfel de reacții.

— Nu am timp să-ți explic, spuse repede fata. O să te ajut să ieși din palat. Sper că elpidiusul ăla te așteaptă undeva.

Sior ridică din umeri.

— Oricum, continuă Photine, nu te pot lăsa aici. Dacă o să reușesc nu mă mai pot întoarce. Asta e clar, nu? Bun, va trebui să te scot din palat. Apoi îți găsești un loc sigur și mă aștepți. O să te strig. Să nu care cumva să mă confunzi. O să am o mantie asemenea… dar lasă îți spun mai târziu, acum trebuie să mă grăbesc. Poate fi singura noastră șansă.

— Bine, spuse Sior nedumerit.

Fata îl luă de mână și-l trase după ea. Coridoarele erau goale de acum, doar gardienii ce păzeau Turnul Nordului se mai aflau acolo. O luară spre vest, pe acolo mai exista o ieșire. Photine nu știa cu siguranță unde este. Se învârtiră mai mult de douăzeci de minute pe coridoarele vestice. Până la urmă își aminti. Îl luă pe băiat înapoi în camera ei.

— Ce tot faci?

Fata îi făcu semn să tacă. Împingea în fiecare perete încercând să afle pe unde au ieșit gemenii în acea noapte. Chipul reginei se contură în fereastră. Photine se opri. Niciodată nu îi apăruse atât de clar. Era atât de frumoasă, iar ochii îi erau atât de luminoși! Regina ridică brațul și-i făcu semn spre oglindă. Photine era încă înmărmurită.

— Ce ai pățit? se enervă Sior.

Fata tresări. Imaginea dispăruse, dar îi dăduse indiciul pe care îl căuta. Se repezi în spatele oglinzii și împinse peretele. Se auzi un scârțâit fin și o bucată de piatră se dădu la o parte.

— Ieși pe aici și așteaptă-mă dincolo. Am să vin tot pe aici. Ne vom întâlni la capătul drumului.

— Photine! E periculos! Dacă nu te întorci repede, am să vin după tine!

— Nu… dar nu apucă să termine ceea ce avea de spus că ușa se deschise cu repeziciune. Cei doi rămaseră înmărmuriți.

Sior se chiorî și observă silueta unui bătrân.

— Tio? întrebă șovăitor.

— Băiete! Te-a prins! Știam eu.

Bătrânul își trase spada gata-gata s-o atace pe Photine. Sior sări în fața fetei cu brațele deschise.

— Lasă prostiile.

— Dar te ține prizonier, protestă bătrânul.

— Grăbește-te Sior, îl îndemnă fata. Pleacă și tu, bătrâne.

Tio mări ochii.

— Ce tot spune fata asta?

Sior îl trase de mânecă.

— Hai cu mine și lasă vorba. Am să-ți explic pe drum. Photine, dacă nu vii într-o jumătate de oră, mă întorc.

— Nici să nu îți treacă prin cap. Dacă ne prinde pe amândoi nu mai are cine îl avertiza pe Fawrr. Du-te și ai grijă de tine. Nu îți face griji. Am să vă prind din urmă.

Tinerii își aruncară priviri afectuoase destul de semnificative pentru Tio, care din clipa aceea nu mai conteni să-l dojenească pe Sior.

Doar coridorul principal și treptele ce duceau spre Turnul Nordului mai erau luminate. În rest era beznă. Photine intră cu grijă în una din camerele unde oaspeții își aruncau hainele prea groase. Spera ca acolo să găsească și o pelerină asemănătoare cu cea a doamnei misterioase. Se afundă în zeci de haine. Majoritate erau vechi și îi aparținuseră ei sau lui Sorian. Mai erau câteva uniforme prăfuite și două pelerine negre. Exact ceea ce căuta.

Puse repede una din pelerine pe ea, își trase gluga pe față și ieși. Se strecură cu agilitate pe coridoare până ajunse în dreptul celui principal. Verifică să vadă dacă este cineva. În fără de gărzi și un gloobus ce trecea grăbit spre pivnițe, nimic.

Trase aer în piept și-și ridică capul. Verifică din nou gluga, ca să-i ajungă până la baza bărbiei, apoi ieși din întuneric.

Păși hotărâtă, asemenea ei. Cele șase gărzi ce păzeau holul o priviră mirate. Ea nu le dădu atenție și continuă să meargă spre obiectivul propus. Țanțoșă și sigură, așa cum mergea și cea pe care o imita. Dar inima îi bătea cu putere. Simțea că o să leșine din moment în moment. Strângea din pumni pe sub mânecile lungi și largi, poate-poate își alunga din teamă.

În cele din urmă ajunse față în față cu cei trei sperieni. Ființele acestea o speriaseră întotdeauna. Erau mult prea misterioase pentru ea. Păreau a fi din gheață, absolut nimic nu le-ar fi putut mișca. Cele trei sulițe se încrucișară. Photine se dădu un pas înapoi înainte ca unul din ei să strige: „Parola". Bâjbâi pentru câteva clipe. Glasul sperianului o speriase de moarte. Pe de o parte pentru că țipase prea tare și Sorian l-ar fi putut auzi, pe de altă parte pentru că răsunase asemenea unui tunet. Se gândi repede și răspunse stăpână pe sine:

— Cartea Moartă.

Sulițele se dădură la o parte. Dar ea avea impresia că ochii celor trei o urmăresc. Ca și cum i-ar fi ghicit secretul și cu toate astea vroiau să vadă până unde ajunge. Păși pe prima treaptă. Simți un val de căldură în tot corpul. Cu siguranță că se uitau la ea. Încercă să nu dea de bănuit așa că mări pasul. Urcă repede așa cum a văzut-o pe ea mai devreme. Inima îi bătea pe măsură ce înainta. Tot mai tare. Mai tare. Până la urmă se transformă într-un zbucium și simți că-i iese din piept. Se apropia de ușă, și cu toate astea știa că sperienii o urmăresc.

Grumii erau adormiți, ca și mai devreme. Fata trecu pe lângă ei fără să îi bage în seamă. Deschise ușa și intră.

O lumânare stătea aproape de Șarama. Ultima literă dispăruse. Își înfrână o lacrimă și teama. Privi în Jur. Nu era nimeni. Privi pe o crăpătură în josul scării. Sperienii nu erau atenți într-acolo. Luă cartea în mână. Era greoaie. Culoarea de pe copertă aproape că dispăruse. O băgă sub robă și trase aer în piept. Tot ceea ce putea să facă era să spere că Sorian nu va veni tocmai acum să o vadă.

Țâșni din încăpere și mări pasul. Coborî repede, poate prea repede și se repezi spre camera ei. Glasul lui Sorian o făcu să înmărmurească. Nu avea cum s-o vadă de-acolo, dar era aproape. Grăbi pasul și atunci îl auzi urlând.

— Ea a fost cu mine. Repede în Turn.

Photine aruncă mantia. Se repezi în cameră și încuie ușa. Privi cartea pentru câteva secunde. Încă mai putea fi salvată. Chipul reginei apăru în fereastră. Îi zâmbea. Photine zâmbi și ea la rândul său. Glasul lui Sorian făcu imaginea să dispară.

— Photineee! Coboară, te rog.

Nu, nu avea să coboare. Merse repede în spatele oglinzii și împinse în perete. Ușa se deschise. Ușa camerei începu să se zgâlțâie. Intră pe coridor iar ușa se închise în spatele ei. Se lipi de zid respirând alert, de parcă alergase ore în șir fără să se oprească. Ușa din camera ei cedă. Pentru câteva clipe fu liniște apoi Sorian urlă ca din gură de șarpe.

— Găsiți-o și aduceți-o la mine. Acum!

Se terminase. El știa că ea l-a trădat, iar ea știa că aici nu mai e locul ei. Acum fiecare își urma propriul destin.

Alergă pe coridoarele din piatră. Din fericire erau destul de bine luminate, dar destul de întortocheate. De câteva ori ajunse în același punct de unde pornise. În cele din urmă reuși să vadă bezna. Cu siguranță că acolo unde exista întuneric era și ieșirea. Alergă spre forma ovală. Era speriată și singură, aproape că încă îl mai putea auzi pe Sorian urlând și blestemând în urma ei. Nu de puține ori se oprise în încercarea de-a repera pașii grumilor sau ai sperienilor. Se gândise chiar și la varianta că Sorian ar fi știut unde e ieșirea secretă, dar nu se întâmplă nimic. Doar inima ei și golul din stomac o chinuiau.

O pală rece de vânt o întâmpină. Luă o făclie de pe perete și se repezi afară. Piciorul i se afundă într-o apă murdară. Stufăriș. Plin de stufuri și mâluri. Nu putea să nu se gândească la animale mici și scârboase ce mișunau pe la picioarele ei. Făcu o grimasă și merse mai departe.

— Photine? se auzi un glas atât de cunoscut.

Fata tresări atât de tare încât fu gata să scape cartea din mână.

— Sior?

— Sigur. Tocmai voiam să vin după tine. Ai reușit?

Photine fu cât pe ce să alunece. Drumul acesta era destul de prost. Nu își putea închipui cum fugise camerista cu doi copii în brațe.

— Mai bine ajută-mă, se plânse fata. Nu e cel mai bun moment pentru a-mi pune întrebări.

Băiatul își făcu loc prin stufăriș și o prinse de braț. Ochii i se opriră pe carte.

— Așadar, ai reușit.

Fata se sprijini cu toată puterea de el. Un fior rece o străfulgeră.

— Elpidius?

— E doar Har-dûr, încercă s-o liniștească tânărul. Până la urmă ai să te obișnuiești.

— Am o vagă îndoială în privința asta, dar nu asta e important acum.

Un ultim pas și simți piatra sub picior. Fata își scutură picioarele sperând din tot sufletul că nici o vietate nu se agățase de ea.

— Iat-o, îi arătă cartea lui Sior. Acum trebuie să dăm de Fawrr.

— O misiune complicată, spuse Tio de undeva din întuneric. Dar hai să ne luăm picioarele la spinare. Aici nu suntem în siguranță.

— Încotro? întrebă elpidiusul ce stătea destul de departe de micul grup.

Nimeni nu răspunse, pentru că nimeni nu știa încotro s-o apuce. T și Liort se apropiară. Motanul sări la picioarele băiatului și mieună grav.

— Spre Turnul Morții. Doar acolo Salvatorul își va putea duce misiunea la bun sfârșit, și acolo îl vom găsi cu siguranță.

— Dar Liort, țipă băiatul spre uimirea fetei. Trebuie să-l avertizăm pe Fawrr.

— Cu cine vorbești? îl întrerupse Photine.

Sior nu se obosi să-i răspundă era mult prea preocupat de ceea ce îi spunea motanul.

— Eu și T o să-l avertizăm. Fii fără grijă. O să mergem spre Jahmm. El știe cum să-l cheme pe Fawrr. Și apoi trebuie să o găsim pe Sirona. Unul din noi ar fi trebuit să meargă cu ea.

— Nu se poate, nu se poate. Voi nu m-ați părăsit niciodată până acum. Ce am să mă fac singur?

Motanul mieună tare.

— Dar nu ești singur. Și apoi trebuie să te încrezi în Har-dûr, nu ai putea avea alt tovarăș mai bun decât el.

— Și dacă Har-dûr se hotărăște să plece și el?

— Nu voi pleca decât mort, îl înștiință spiritul.

Sior simți că orice forță îl părăsește. Parcă nu mai avea nici un motiv de-a merge mai departe.

— Dar T e gardianul meu, se plânse el.

— Nu, îl contrazise motanul. De fapt este al meu. Cu toate că ai zice că e invers, se apropie mai mult de băiat și îi șopti.

— Câinii nu au pic de minte.

— Te-am auzit, mormăi T.

Sior zâmbi, dar sufletul îi era trist. Photine îl privea ca pe un nebun și strângea cartea la piept. Probabil că se simțea la fel de singură ca și el.

— O să ne mai întâlnim?

— În curând, îi spuse simplu motanul. Mergi după spirit și o să ai drumul presărat cu înțelepciune. Noi vă vom ajunge din urmă.

— Ai s-o aduci și pe Sirona?

Photine tresări când îi auzi numele, dar încercă să rămână calmă.

— Sper să pot, spuse motanul. Sper să pot.

— Atunci, pentru scurt timp drumurile noastre se despart aici.

— Așa este.

Tio se apropie.

— O să fie bine Sior. Noi suntem cu tine.

— Așa este, murmură și Photine chiar dacă nu înțelegea prea bine ce se petrece. Suntem împreună.

Sior îl luă pe motan în brațe și se depărtă de restul.

— Ce părere ai despre ea?

Motanul își aruncă privirea peste umărul lui.

— Cred că este foarte tristă. Nu cunoaște fericirea, iar acum e tare mândră că a reușit să înfăptuiască un lucru bun. Nu e o persoană rea. Doar că are nevoie de puțină mângâiere.

Băiatul îl sărută pe cap și-l strânse în brațe cu putere.

— Atunci să auzim numai de bine.

Se repezi și spre T și îi aplică același tratament.

— Ursule, să ai grijă de el.

— Întotdeauna, micul meu prieten. Întotdeauna.

Tio îl bătu ușor pe umăr. Înțelegea, era momentul despărțirii. Moment ce nu ar fi crezut vreodată că va sosi. Și iată-l. Pus față în față cu ce se temea mai mult.

Liort se așeză pe spatele câinelui și se pierdură în întuneric. Sior oftă, dar nu lăsă să se observe cât de deprimat era.

— Și pe unde e Turnul Morții? întrebă cu glas rătăcit.

— Urmați-mă, spuse spiritul.

— Cum ai reușit? o întrebă Sior pe Photine după o lungă tăcere.

Fata îi înmână cartea cu mâinile tremurânde.

— E mai corect să o ai tu. Nu mai contează cum am reușit, important e că am tras o sperietură de zile mari.

Cei doi își zâmbiră, dar chipul fetei se întunecă dintr-o dată.

— Crezi că Sirona mă va ierta?

Tânărul mări ochii.

— Pentru?

Photine se făcu roșie ca racul. Noroc că era întuneric, iar focul îi lumina fața, așa că nu se observă.

— Pentru Ingvarr, știi tu.

Sior suspină.

— Ingvarr e mort. Nu cred că Sirona ar vrea să mai dezgroape trecutul. Și apoi nici nu e vina ta. Totul s-a întâmplat la voia sorții. Să lăsăm reproșurile și gândurile urâte. Acum nu ne mai avem decât unii pe alții și trebuie să izbândim. Nu am să te mint. Sunt speriat. Eu nu sunt ca Sirona, dar știu că împreună vom izbândi, indiferent de obstacole.

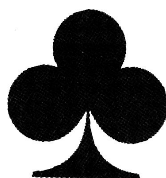
— Frumoase vorbe, se băgă în discuție Tio. Zău că sunt frumoase. Sper să se și adeverească.

— Drumul e lung, spuse elpidiusul care era cu mult în fața lor, pentru a nu le transmite răceala sufletului lui și neliniște cailor. Ar fi bine să facem un popas în păduricea asta. Iar după câteva ore de somn, vom porni la drum. Acum sunteți prea obosiți. Am să vă fac rost de ceva de-ale gurii. Apoi `om mai vedea, și dispăru în beznă.

Tio și Sior încercară să-l repereze cu privirea, dar nu reușiră.

— Oare de unde tot face rost de mâncare? se întrebă Tio.

Băiatul săltă din umeri și porni împreună cu Photine spre pâlcul de copăcei ce se ridica în fața lor, ca niște mâini sfrijite.

CAPITOLUL II
HONORATUS ȘI TIMPUL

Teritoriul Spadelor de Cristal era mult mai mare și mai frumos. Clădirile erau asemănătoare, aceleași materiale fuseseră folosite în toate construcțiile. Doar hanurile mai aveau câte o anexă din lemn, probabil pentru proprietar sau pentru cei ce nu își permiteau să plătească. Străzile erau mult mai largi. Clădirile nu erau înghesuite și aleile nu aveau nume. Același aer rece, de munte, se simțea și aici. Aceiași doi sori își împărțeau munca, aducând puțină căldură și lumină. Câțiva bolovani, mai înalți și mai drepți, erau folosiți pe post de mese. Bree i-a explicat că în centrul orașului se adună bătrânii pentru a se sfătui, iar acelea erau cele șase pietre fermecate.

Același peisaj de munte cu urcușuri și coborâșuri. Casele erau așezate în spirală încercând, pe cât posibil, să evite locurile foarte joase ce ar fi putut fi acoperite de drumurile înalte. Undeva, deasupra, se zărea palatul. Nu era o construcție impresionantă. Semăna cu un conac boieresc cu multe turle și turnulețe. Bătrâna i-a spus că dincolo de zidurile palatului se află un mic orășel, iar cea mai înaltă dintre case îi aparține regelui.

De acolo, de jos, totul se vedea destul de modest. Sironei îi era greu să își închipuie cum arată palatul. I se părea nedemn de un rege. Ușor respingător chiar. Aceeași Bree o informă că până acolo aveau să facă o zi întreagă, apoi aveau să se înscrie pe lista de așteptare. Fetei i se păru nedrept și încercă să protesteze, dar în cele din urmă trebuia să urmeze regulile. Până una alta era doar un simplu om. Știa că până nu avea să treacă de proba focului, nu va fi considerată una de-a lor chiar dacă era născută din Fioriniana.

Bătrâna opri la o brutărie și cumpără două pâini mari. Pâinea în acele locuri se făcea din cartofi și avea un gust deosebit. Nu aveau unde să crească grâu, iar pământul fertil preferau să-l cultive cu altfel de legume. În schimb aveau ferme de capre sălbatice și cocoși de munte, câteva animale ce semănau cu niște vaci, doar că erau încă o dată cât acestea și cai dintre cei mai frumoși.

Cei mai mulți erau albi ca spuma laptelui, doar câțiva erau roșiatici.

Trecură pe lângă numeroase ferme pe măsură ce urcau. Toate erau minunate și foarte bine gospodărite. Sirona aproape că pufni în plâns. Crescuse la o astfel de fermă, alături de Niara despre care nu mai avea nici o veste de foarte mult timp. Și ferma lor era frumoasă și bine gospodărită, nu la fel ca acestea, dar era a lor.

Drumul devenea tot mai greu pe măsură ce înaintau. Bree, în ciudat faptului că se sprijinea în baston și nu lăsa luleaua din mână, părea să nu obosească niciodată. În schimb, Sirona simțea nevoia de-a se odihni măcar pentru o clipă. Nu îndrăznea să dea semne de oboseală în fața bătrânei, simțea că i-ar fi râs în nas și ar fi făcut-o nedemnă de un astfel de drum. Strânse din dinți și merse mai departe.

De aici în colo nu mai erau case, căci nu mai era zonă dreaptă pe niciunde. Drumul era șerpuitor și de multe ori foarte îngust. Doar imaginea orașului văzută de sus o mai consola puțin. Sorii începură să apună, iar felinarele, în scurt timp, împânziră orașul. Imaginea era feerică, iar greutatea drumului aproape că nici nu se mai simțea.

Când s-a întunecat de tot Bree a hotărât că e momentul să facă o pauză. A scos pâinea de cartofi și a așezat-o pe un prosop alb, pe care îl ținea în desaga ei. Sirona nu era convinsă că își va potoli foamea doar cu o pâine, nu mai mâncase de dis-de-dimineață, iar stomacul îi cerea hrană suplimentară. Dar, îndată ce luă o înghițitură, simți un gust atât de fin și rafinat, încât nu și-ar mai fi dorit să mănânce altceva niciodată. Pâinea făcută în orașul Săbiilor era cea mai bună. Era singurul fel de mâncare pe care-l dospeau femeile cu propriile mâini. Puneau tot felul de mirodenii numai de ele știute, ceea ce o făcea mai bună decât oricare altă pâine de cartofi.

După ce au mâncat pe săturate, Bree i-a cerut să continue drumul. Nu mai aveau foarte mult, doar că drumul era tot mai greu. Sirona nu s-a opus. Au mers aproape până când primii zori și-au făcut apariția. Abia atunci drumul a început să urce lin. O potecă pietruită, destul de lată, s-a zărit printre făclii. La capătul drumului se ridicau ziduri înalte și porți de fildeș. În fața primei porți, doar doi gardieni priveau în gol, în fața celei de-a

doua trei femei făceau un fel de cult magic, iar în fața celei de-a treia era o coadă interminabilă.

Sirona se uită speriată la Bree.

— Să nu îmi spui…

Femeia ridică din umeri și trase un fum din lulea. Nu spuse nimic, dar drept spre rândul cel mare se îndrepta. Sirona oftă nemulțumită. Nu avea de ales din câte își dădea seama, trebuia să stea și să aștepte asemenea celorlalți.

Bătrâna o trase lângă ea. Era prea târziu să mai dea înapoi, iar în fața ei se întindea o mare de oameni.

— Bree, cât o să dureze?

Bătrâna se așeză pe pământul reavăn, sprijinindu-se ușor în baston.

— Atât cât o să dureze.

— De ce trebuie să alegem această cale? De ce nu le spunem celor de la prima poartă cine sunt?

Femeia îi făcu loc să se așeze lângă ea. O copilă bălaie alerga zburdalnică pe lângă oameni. Dintr-o dată se opri în fața Sironei și îi zâmbi, apoi alergă din nou spre direcția opusă.

— Aceasta este singura cale. Aici timpul curge invers, iar tu trebuie să ai răbdare. Doar cei răbdători ajung la Honoratus.

— Cum adică timpul curge invers?

Femeia aruncă o privire în jur parcă pentru a se asigura că nici un curios nu trage cu urechea.

— De aceea Honoratus a fost singurul rege bărbat. Deține secretul timpului invers, secretul nemuririi sau cel puțin al unei vieți îndelungate. De când ne e conducător, nimeni nu a mai îmbătrânit. A fost cel mai mare vrăjitor, bărbat, al acestui neam. Eu aș spune că este un vrăjitor mai bun decât orice femeie, dar nu cu glas tare.

Sirona oftă.

— Înțeleg. Timpul pentru voi curge în alt fel, nu aș zice că invers. Dacă ar merge în sens invers ar trebui să întineriți, în nici un caz să vă mențineți vârsta.

— Astea sunt treburile regelui și noi nu avem voie să le comentăm.

— Mda, cum spui tu.

Soarele începuse să ardă cu putere, iar rândul parcă nu mai înainta deloc. Sirona aproape adormise când un paj înalt și cu o figură solemnă se postă în fața lor.

— Sirona și Bree, întrebă pe un ton rece și sec?

Bătrâna aprobă din cap.

— Urmați-mă, vă rog.

Bree se ridică greoi, dar nu porni mai departe până nu trase un fum din lulea. Și-au făcut cu greu loc printre toți acei oameni ce așteptau să intre la marele rege, dar au reușit să ajungă în fața porții. Nu era la fel de mare ca celelalte două și nici materialul nu era același. O poartă normală din lemn mâncat, ușor șubredă.

Pajul le conduse înăuntru, și aici, într-adevăr se înălța un alt oraș iar palatul se afla pe cea mai mare stâncă. Case mari, mult diferite de cele din oraș, fiecare cu turle semețe ce se ridicau în razele sorilor. Străzile erau pietruite, iar de jur împrejur se înălțau pari înalți în capătul cărora se întrezăreau felinare.

Drumul ce ducea la palat era drept, așa cum nu mai văzuse până atunci, nici o străduță nu se desprindea în stânga sau dreapta. Era cu totul altfel decât tot ce văzuse ea. Nimeni nu se perinda pe stradă, totul era cufundat într-o liniște deplină. După ce casele au dispărut, în spatele lor parcul regal le-a întâmpinat. Copaci, flori, băncuțe, tot ceea ce nu zărise până atunci în nici unul din cele două orașe. Câteva păsări cântau vesele undeva deasupra lor.

Urcară treptele din piatră ce păreau că nu se vor mai termina. Când ajunseră în fața palatului o ușă mare, rabatabilă, se lăsă în jos făcând un pod pentru călători peste micul iaz ce înconjura clădirea. Pajul le făcu semn să înainteze.

Mai întâi o curte pavată cu piatră înconjura clădirea înaltă, ce se ridica anapoda. Turle de mărimi diferite, fără nici o logică aparentă, se ridicau de-o parte și de alta. Palatul părea a fi strâmb, deoarece turnurile din dreapta se ridicau mai sus decât cele din stânga și aveau acoperișuri rotunde, spre deosebire de cele din partea stângă ce aveau acoperișuri țuguiate. O altă ușă se deschise. De data asta descoperind o lespede netedă, din marmură, acoperită cu un covor albastru deschis, precum cerul la amiază.

O cameră mare, lată, cu multe ferestre lunguiețe se deschise la picioarele lor. În capătul opus se afla un jilț mare dintr-o bucată de cristal iar alături stăteau două tronuri mai mici. În stânga și-n dreapta încăperii, la unu-doi metri distanță, se aflau gărzile gata oricând să își apere suveranul. Un bătrân, cu barbă mult prea lungă și

ochii întredeschiși îi privea de pe cel mai înalt jilț. Purta o hlamidă roșie încrustată cu diamante albe și negre. În jurul brâului purta o cingătoare, lată, din mătase roșie. Capul îi era acoperit de o coroană aurită, iar în mâna dreaptă ținea un sceptru cu cap de balaur.

Cele două înaintară. Făcură câte o plecăciune și așteptară cuvântul regelui. Bătrânul nu se mișcă din poziția adoptată și nici nu le aruncă vreo privire. Se uita pe fereastra din dreapta sa, contemplând la ceva anume. Chipul îi era îngândurat. În poziția aceea trăsăturile îi erau asemănătoare cu ale lui Sior. Până și ochii erau la fel ca ai fratelui său, chiar și expresia taciturnă era aidoma. Sirona nu îndrăzni să-l deranjeze. Își aminti ceea ce îi spusese Bree, că doar cei răbdători ajung la Honoratus. Pesemne că și ăsta era un fel de test. Sau bărbatul era atât de bătrân încât se senilizase. Sau, poate că, era atât de obosit încât nici nu le băgă de seamă.

Însă privirea i se ridică și capul i se mișcă spasmodic în încercarea de a-și îndrepta privirea spre oaspeții săi. Se sprijini în sceptru și se ridică. Miji ochii pentru a o zări pe Sirona, bătrâna părea să nu-l intereseze. Îi făcu semn fetei să se apropie. Sirona păși calmă, hotărâtă. Vroia să-i vorbească cât mai repede, dar nu avea de gând să-l zorească prea rău. Nu cunoștea regulile locului și nu dorea să facă vreo gafa.

Făcu așa cum dori regele, se apropie tot mai mult până când el îi făcu semn să se oprească. O cercetă din cap până în picioare, parcă dorind să se asigure de ceva anume. Apoi căutătura îi alunecă pe spadă. Suspină. Un sunet sfâșietor, ca al unui animal pe cale să își dea duhul.

Sirona înțelesese, dar nu spuse nimic. Nu avea ce să spună. Nu putea să-l ajute. Și nici nu își dorea prea tare. În ultimele ore mintea ei se întunecase și mai mult. Pesemne că o nouă literă dispăruse de pe Marea Carte. Furia. Furia abia și-o putea controla. Trebuia să rămână calmă și calculată.

Din reflex își duse mâna la spadă. Regele simți că e deranjată de privirea lui insistentă așa că își propti ochii pe chipul fetei. „Impenetrabil”, constată în timp ce îi studia fiecare trăsătură. „Parcă ar fi o fiară”. Încercă să schițeze un zâmbet, dar nu îi ieși decât o grimasă. Un gest involuntar. Un gest ce-l făcu să roșească.

În schimb, Sirona părea de piatră. Nici un gest nu se zări pe chipul ei, nici o emoție. Bărbatul se simți ușor

emoționat de privirea aceea. Se așeză din nou în jilțul său aurit și îi făcu semn fetei să se apropie. Ea se supuse, din nou.

— Ai aceeași privire ca ai ei. Am știut mereu că va pleca alături de Aratt. Îi cunoșteam privirea. Răceala. Nesupunerea. Știam că va face tot ceea ce va dori. Așa a fost ea. O rebelă. Văd că așchia nu sare departe de trunchi, surâse trist.

Sirona nu spuse nimic, nici măcar nu se clinti. Adevărul este că nici nu-l auzi prea bine. Dintr-o dată gândul i se îndreptă spre Sior. Avea o presimțire ce nu îi spunea nimic bun. Dar nu avea de gând să strige în gura mare. Nu dorea să dea dovadă de nici cea mai mică slăbiciune. Lăsă inima să se zbată între liniște și nestare. Glasul regelui o aduse din nou în marea sală luminată de cei doi sori.

— Asemenea ei, ai ignorat profeția și ți-ai urmat inima. L-ai lăsat pe Sior singur spre un drum negru și periculos. Ai considerat că destinul tău este mai important decât al lui. Nu ai crezut niciodată că sunteți legați. Întotdeauna ți-ai dorit să fii mai presus și chiar ai reușit. Până și gândul tău este mai presus decât al lui.

Oftă.

Oricât de mult și-ar fi dorit să-l contrazică, nu o făcu. Tăcu și îl privi la fel de rece. Dintr-un motiv sau altul nu putea să vadă în bărbatul din fața ei ceea ce ar fi crezut că va vedea. Nu era bunicul care s-o aștepte cu brațele deschise și cu vorbe alintătoare. El era rege indiferent de cine s-ar fi aflat înaintea lui. Iar acum, acum aproape că știa de ce mama ei alesese cealaltă cale. Era blând, dar rece. Era bun, dar rău. Un om mai presus de oameni. Mai presus de timp sau de orice obstacol i-ar fi stat în cale.

Regele își mângâie barba cu gesturi nesigure.

— Ai venit să te cunoști? Sau ai venit să afli dacă ești una de-a noastră?

Sirona îl privi ferm.

— Am venit să cer ajutor. Nu mai facem față de unii singuri și cu siguranță că mai devreme sau mai târziu războiul va începe.

Zâmbi. Lasciv. Zâmbi într-un fel atât de prefăcut și totuși normal.

— Să vă ajutăm, zici? Noi nu ne ajutăm decât pe noi.

— Oh, nici nu mă așteptam la altceva. Doar de aceea v-ați ascuns aici uitând de semenii voștri, de durerea de deasupra. Ați creat o lume a iluziilor și nu o deschideți decât atunci când doriți voi. Un popor de lași. Nu mă așteptam la un alt răspuns. De fapt, răspunsul a venit de când am călcat pe pavajul rece al acestui palat. În zadar ascunzi răceala sub acest covor. Se simte încă de la ușă.

Se aștepta ca regele să izbucnească. Să se înfurie. Să-i ceară să plece și să nu se mai întoarcă în veci. Și adevărul era că nici măcar nu îi păsa. Nu îi mai păsase din momentul în care reușise să intre. Într-un fel, Orett avusese dreptate, erau doar oameni ce se credeau mai presus de orice și oricine.

În schimb, Honoratus o privi cu înțelegere, ba chiar îi zâmbi.

— La fel ca Fioriniana. Și ea considera că suntem doar oameni ce dețin o taină antică. Dar ce om ar mai putea să țină timpul în loc și să întoarcă clepsidrele în favoarea sa? Ce om poate trăi fără Șarama? Spune-mi!

— Orice om cu puțină voință și cultură. Oricine poate învăța. Am învățat magia chiar dacă Bree spune că nu m-am născut cu ea.

— Da, ai învățat magie. Dar timpul nu face parte din magie. Timpul este în noi, peste noi, între noi. E infinit, e relativ.

Sirona tăcu. Vru să-i strige în față: „Crezi că ești mai presus de cei de sus doar pentru ca deții un secret? Că te-ai născut cu un talent?” Și aproape că ar fi făcut-o, dar întâlni privirea bătrânei și înțelese că nu ar fi bine.

— Nu are sens să stăm aici și să ne contrazicem când mii de ființe depind de soarta cărții…

— Și a ta, o completă regele. Și a ta. Și a lui Sior. Chiar și a lui Sorian. Am să-ți explic, dar nu acum. Pajul te va conduce în camerele mamei tale. Vom vorbi mâine. Acum vreau să rămân cu Bree.

— Prea bine.

Pajul îi făcu semn să-l urmeze, iar ea nu protestă.

Nu știa cât timp trecuse. Într-adevăr aici timpul nu exista așa cum îl percepeau omenii obișnuiți. Aici nu exista noțiunea de secunde, minute, ore. De aceea nu prea înțelegea cum de vine noaptea. Asta dacă nu cumva era o

scamatorie menită să-i facă pe arkuzi să simtă că trăiesc într-un mod normal. Într-un fel era normal, doar că era nevoie de timp să te obișnuiești. Vedea peste tot, în palat, clepsidre; unele mari, altele mici, unele stăteau, altele curgeau. Dar în ce sens curgeau? Care era secretul lor? Se pare că doar Honoratus îl știa. Și, inevitabil, următoarea întrebare era: de cât timp trăia bunicul ei? Oare câte secole trecuseră de când omul ăsta zărise prima rază de soare?

Îi părea rău că nu îl poate face să vadă întunericul. Bezna ce cuprinsese lumea ei, lumea în care trăise timp de șaisprezece ani. Îi părea rău că nu poate să-i arate adevărul, durerea, nimicirea. Îi părea rău că nu îi poate spune ce simte, că nu este deschis spre sufletul ei; spre sufletele îndurerate ce suportau întunericul. Și singurul lucru pe care putea să-l facă era să aștepte. Cât avea să aștepte? Cine știa în acest colț de lume? În locul acesta unde fiecare se ghida după regula acelui timp, timpul ce se scurge în alt sens, timpul ce nu există, dar există. Nu reușea să își dea seama nici dacă așteaptă de multă sau de puțină vreme. Totul se scurgea lent sau repede, fără ca ea să simtă neapărat în care din cele două moduri. Și, inevitabil, se duse cu mintea la Sior. Oare Sior ce făcea acum? Oare timpul lui cum se scurgea?

Și durerea. Durere ce-o apăsa de câteva zile. Dacă fuseseră într-adevăr zile. Și nebunia. Nebunia ce-o cuprindea din nou și punea stăpânire pe tot ceea ce însemna ea.

Plâns. Râs. Sentimente contradictorii ce se uneau în ea. Sentimente ce-i umpleau sau îi goleau sufletul, mintea. Încerca din greu să se mențină cu picioarele pe pământ. Încerca să își amintească clipa în care nebunia apăruse. Clipa în care spaima o făcuse să râdă și să râdă, iar gândul ei râdea în același timp cu sufletul. Apoi plângea. Plângea în sinea ei și o lua de la capăt râzând, nepăsându-i.

Acea clipă blestemată în care simțise pentru prima oară râsul. Când o inundase, o invadase. Blestemata de zi când Ing și-a dat sufletul. Ziua în care cel dintâi Salvator dispăruse. Sau poate că nebunia se stabilise în ea de mai multă vreme. Poate că o urmărise încă din ziua în care se născuse.

Zâmbi. Râse. Câte dureri, câte sentimente! Toate astea o doborau atunci când se întorcea la viața ei. Atunci

când își amintea cine era și ce anume avea de făcut. Și cel mai rău era că abia acu' își dădea seama. Plecase. Plecase de lângă fratele ei. Plecase de lângă singurul om alături de care ar fi trebuit să rămână. Își desprinsese destinul de-al lui dintr-o voință născută din nebunia și neglijența ei. Din puterea ce-o simțea în ea și îi dădea senzația că nu avea să i se întâmple nimic. Totul se născuse din mintea ei. Totul se terminase din voința ei. Totul era aievea. Sau nu. Dar ea era singura responsabilă pentru ceea ce avea să se întâmple cu fratele ei. Oare era bine? Oare era protejat?

Se cutremură. Îl simțea atât de aproape și atât de departe. Oare se gândea la ea? Îi promisese că se va întoarce. Dar va reuși? Va reuși să scape din capcana unui timp care exista și nu exista? Va reuși să își găsească echilibrul?

Trebuia. Trebuia să încerce. Pentru ea. Pentru Sior. Pentru Șiar. Trebuia să reușească pentru toți cei pe care îi avea în inimă. Și pentru el. Pentru cel ce-i umplea sufletul de cântec. Pentru Fawrr.

Îl simțea departe de ea pe Fawrr. Mult mai departe decât a fost vreodată, ca și cum o soartă nescrisă trecea pe lângă sufletul lui. Avea sentimentul că Fawrr e într-un pericol mult mai mare decât Sior. Aproape că îi putea vedea penele colorate împroșcate de sânge cald. Aproape că vedea cum cade răpus din zborul său. Și cu toate astea cântecul lui nu o mai însoțea. Toți o uitaseră sau muriseră. Ce s-a întâmplat cu Jahmm? Ce s-a întâmplat cu Noriat? Cu Troten? Ce se întâmplase cu Niara?

Cât de mult și-ar fi dorit ca ei să fie lângă ea. S-o scoată din agonia propriilor gânduri. Din durerea propriilor dureri. Cine era ea? Cine îi spuse ursitoarea că este? De ce nu își amintea, așa cum ar fi fost normal? Era pentru prima oară când își punea această întrebare. Poate că atunci când îi spusese Niara nu o luase prea în serios, dar acum știa cât de mult contează cuvântul ursitoarei. Ursitoarelor.

O rază pătrunse prin draperia roșiatică. Se opri alene pe biblioteca din spatele ei indicând o carte: „Timpul”. Sirona nu o băgă de seamă imediat, dar în scurt timp realiză că acolo se află secretul.

O trase ușor de pe raft și începu s-o răsfoiască. Cuvinte încâlcite ce porneau din stânga și se terminau spre dreapta; denumiri greu lizibile, orașe și nume

totodată. Relatarea unor povești apuse sau poate că doar imaginare, o încâlceală de povestiri fără noimă. Și totuși înțelesese ceva: puteai da senzația că timpul trece mai greu sau că stă dacă furi din ziuă și micșorezi noaptea. Dacă cineva găsea soluția potrivită pentru a da senzația că timpul se scurge mai încet sau chiar că nu se scurge deloc. Un vrăjitor cu experiență ar fi reușit să facă asta. Oare ăsta era secretul lui Honoratus? O înșelătorie pentru a rămâne pentru tot restul vieții regele acestei nații? Ăsta să fi fost motivul pentru care mama ei a preferat o altă lume? Nu. Nu mai bună, ci doar mai reală. Mai puțin plină de minciună.

Aruncă cartea de parcă ar fi fost cel mai mare dușman al său. Sunetul căderii se prelinse în încăperea pe care nici nu avusese timp s-o studieze prea bine.

Camera Fiorinianei. Bizar de mică în comparație cu sala tronului. În comparație cu orice cameră regală pe care o văzuse ea. Semăna, mai degrabă, cu un birou plin cu cărți în care se afla un pat de-o persoană, cu un baldachin mâncat de vreme. Nu era prea primitoare și nici potrivită unei prințese. Era tristă și singură. Într-un fel îi semăna. Locul acela îi semăna. Atât de real și ireal totodată, asemenea minții ei.

Se aruncă pe pat. Raza încă se juca pe locul gol din bibliotecă. Un sunet plăcut se auzi din holuri, apoi dispăru ca și cum nimic nu ar fi fost vreodată în acel loc.

Liniște. Prea multă liniște. Locul ăsta era diferit de ceea ce se petrecea în oraș. De parcă toți ar fi fost cuprinși într-un somn adânc. Se apropie de fereastră și trase draperia. De acolo se vedea micul oraș din jurul curții regale. Nimic. Niciun zgomot. Niciun suflet rătăcit pe acea stradă anormal de dreaptă. Nicio draperie trasă. Doar câte o pasăre îndrăznea să își spună cântecul. În rest, toți erau căzuți într-un somn profund. Într-o lume uitată. Ireală.

Un glas ascuțit și scârțâitul ușii o făcu să tresară. Același paj, care o însoțise până la palat și mai apoi în camerele Fiorinianei, i se arătă în față. Își reglă vocea.

— Regele vă așteaptă.

Nu era prea fericită că îl va întâlni pe Honoratus, dar nici liniștea asta nu o mai putea suporta. Așa că își puse teaca la brâu și porni în urma pajului.

— Bree mi-a spus că deții ceea ce noi am căutat de secole. Deții putere asupra cristalului roșu.

Sirona nu îi aruncă nici măcar o privire. Se uita pe fereastră încercând să repereze și cel de-al doilea soare. Ar fi vrut să se răzvrătească împotriva regelui cu toate că nu avea nici un motiv aparent, doar că avea senzația că toate rudele ei o trădaseră într-un fel sau altul. Își aminti de Aratt și de crunta sa trădare, își aminti de Niara și de lacrimile ei atunci când au părăsit Tiarul. Îl văzu pe Sir Hollw, cu ochii săi mari și fermecători. Își aminti durerea despărțirii de Sior. Iar cel de-al doilea soare nu se zărea niciunde.

Nu își întoarse privirea, doar glăsui.

— Nu dețin nici o putere. Nu dețin nimic. El m-a ales pe mine dintr-un motiv sau altul. Dar eu, eu sunt doar un reprezentant al său. O slugă. Un nimic.

Regele tăcu și rămase așa pentru mult timp. O studia. Privirea. Mâinile. Tenul. Totul părea plămădit din Fioriniana, totul îi amintea de ea. Mai puțin buzele și nasul, ce, cu siguranță, erau rupte din Aratt. Iar el. El, care îl disprețuise atât pe omul care îi furase fiica de lângă el. El, el care o iubise ca pe ochii din cap, acum nu era în stare să se apropie de această copilă; nu era în stare să-i aline durerea și să-i spună vorbe de duh. Stătea doar și o privea, incapabil să scoată ceva pe buzele acelea păroase. Incapabil s-o privească cu înțelegere. Incapabil s-o iubească.

Iar între ei se simți răceala. Acea răceală ce îți inundă sufletul. Acea răceală ce dorește a se transforma în căldură, în îmbrățișare.

Era prea departe de el. Nu o putea ajunge din urmă. Nu o putea iubi așa cum merita.

— Aș dori, doar dacă vrei, să intri în camera cristalelor roșii.

— E doar o înșelătorie. Nu-i așa? Totul e o scamatorie. Totul. Nimic nu este cu adevărat real. Totul se petrece după voia ta. Doar tu deții puterea iar ele nu au cum să vadă. Nu-i așa?

Honoratus mări ochii. Inima începu să-i bată cu putere. Chipul propriei fiice luă locul celui al Sironei. Îi vedea privirea. Îi vedea ura, o vedea acuzându-l și

plecând de lângă el. Cât de mult suferise. Cât de mult greșise față de ea. Față de cei ce-l slujeau. Nu lăsă să i se vadă tristețea sau teama. Se mulțumi să-i zâmbească și să vorbească în continuare despre cristale.

— Ai vrea să vorbești cu ele? Ai vrea să vezi dacă poți?

Nu. Ea nu mai dorea să le afle misterul. Într-un fel îl știa deja, nu avea nevoie de nimic mai mult pentru a-și dovedi că poate sau nu. Nu avea nevoie să dovedească nimănui nimic. Și cu toate astea răspunsul îi fu altul.

— Da, să încercăm.

Regele păru mulțumit. Dar singura mulțumire pe care o avea era că scăpase de acuzații. Că nu îi mai aude glasul Fiorinianei prin buzele ei, că nu îi mai vede chipul plin de reproș. Poate că pe ea avea s-o țină lângă el. S-o convingă, să-i arate. Zâmbi.

— Atunci să mergem.

— Acum?

— Da, de ce nu?

Sirona își îndreptă privirea spre el. Rece. Acuzatoare.

— Și timpul? Și oamenii de-aici ce se cred, un fel de zei? Și minciunile astea? Ce vrei să dovedești prin mine? Care este scopul? Ce pui la cale?

— Nu înțeleg ce vrei. Nu înțeleg ce rău ți-am făcut. De ce ne urăști? De ce mă urăști?

De ce? Erau întrebări la care nici ea nu știa răspunsul. Poate că îi ura pentru lașitatea lor. Pentru faptul că stăteau ascunși acolo fără să le pese. Poate pentru că schimbaseră timpul în favoarea lor, sau tocmai pentru faptul că timpul era același, iar Honoratus îi păcălea. Poate pentru faptul că se credeau mai presus decât chiar zeii. Sau pentru că Fioriniana plecase de-acolo găsindu-și moartea în lumea aceea rece. Toate erau motive pentru care i-ar putea urî. Ea și-i dorise alături de sine. Și tot ea îi ura… Poate pentru ceea ce vedea în ochii lor.

— Nu vă urăsc. Nu te urăsc. Mi-am dorit mai mult decât orice pe lume să ajung aici. Am crezut că voi cunoaște ceea ce am auzit doar din povești. Războinici fără teamă, minți fără de cusur. Cu toate că am fost avertizată că voi vedea doar oameni, oameni cu puteri speciale. Oameni născuți altfel, dar tot oameni. Am crezut că aici nu voi găsi minciună. Am crezut, chiar, că voi găsi

ajutor. Dar nimic nu este așa cum m-am așteptat. Totul este anapoda, așa cum este și viața mea de-aproape un an. Totul este în van. Abia acum văd. Ei vor muri, iar voi veți rămâne aici trecând, poate, peste ceea ce va urma. Dar o să vă iertați vreodată asta?

— Ne acuzi în necunoștință de cauză, ridică glasul pentru prima oară regele. Acuzi ceea ce nu înțelegi și anume că, chiar acea lume pe care îmi ceri s-o salvez ne-a alungat de-acolo încercând să ne afle secretele și să profite de noi. Să profite de pe urma noastră. Noi am jurat, iar jurământul ne este sacru. Nimeni din neamul meu, nimeni, nu își va încălca vreodată jurământul.

— Cu ce ești tu mai presus decât Aratt? Cu ce? Sunteți la fel. Doi oameni ce se mint pe ei pentru a-și minți poporul. Doi trădători. De aceea mama l-a ales pe el. Îți semăna prea mult. Doar că în el nu a văzut același pericol. În el a văzut doar iubirea. Și, toți, toți ați înșelat-o.

Regele își ascunse fața în palme. Suspine. Lacrimi. Durere. Și apoi lacrimile porniră ca un fluviu fără să poată fi oprite de degete. Suferința îi era mare. Nu se putuse ierta, dar nici nu putuse renunța. Timpul era singurul său atu în fața unui neam nemilos cu bărbații. Era singura cale de-ai ține lângă el. De-ai ține în viață.

Sironei îi păru rău pentru cuvintele grele. Acum înțelegea ceea ce mama ei nu a vrut să înțeleagă. Înțelegea că își iubea poporul într-atât încât era în stare să-i mintă, numai să îi țină lângă el. Să-i știe bine. Acum înțelegea și cât de mult o iubise. Simți nevoia să-l îmbrățișeze, să-i spună că regretă. Dar nu făcu decât să se dea doi pași mai în spate, simțindu-se rușinată și totuși, simțindu-se, pentru prima oară, fără putere.

Nu era sigură că e bine. Nu era sigură că e rău. Ura rămânea, undeva ascunsă, dar un alt sentiment revenea la suprafață. Iubirea. Îi iubise și îi urâse în același timp. Și cu toate astea simțea că aici îi e locul, dar nu acum.

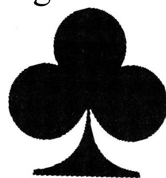
— Am să plec. Trebuie să mă întorc. I-am promis lui Sior și mie. Trebuie să îi ajut. Ei sunt asemenea mie, am crescut între ei și i-am iubit. Dacă o fi să-mi dau viața pentru asta, atunci am s-o fac cu mare bucurie.

— Nu. Mai dă-mi puțin timp. Doar puțin lasă-mă să îți arăt. Lasă-mă să te învăț, să îți povestesc. Doar două zile îți cer.

— Ce-nseamnă două zile în timpul tău?

Nu îi răspunse. Nu putea să îi răspundă. Zâmbi. Zâmbi și șușoti.

— Doar puțin. Te rog!

CAPITOLUL III
SORIAN, SIRONA ȘI SIOR

— Părinții lui Sorian au murit când el era încă un sugar, își începu regele povestea în timp ce-o familiariza pe Sirona cu încăperea cristalelor.

Locul era undeva la subsol, acolo unde nu pătrundea nici măcar o rază de soare. Totul părea rupt dintr-o altă realitate. Doar cristale mari, asemenea unor oglinzi, se zăreau peste tot. Unele erau mult mai mari decât celelalte și înrămate; altele erau doar cristale a căror lumină palidă se reflecta dansând într-un joc amețitor. Sirona îl vedea pe Honoratus urmând-o, dar, ca de fiecare dată, pe ea nu se vedea. Chipul ei nu era niciunde, nimic din ființa ei nu era în locul acela. Nici măcar nu reușea să intre în contact cu cristalul. Părea pustiu, ca un joc fără jucător. Gol. Fără personalitate.

— Ei erau adevărații regi, continuă Honoratus netulburat de faptul că se vedea doar pe sine în specule. Părinții lui Aratt au profitat de situație. L-au crescut pe Sorian alături de fiul lor, dar nu i-au recunoscut regalitatea. Astfel, Aratt a devenit rege, supușii lui fiind convinși că el este pruncul. Aveau aceeași vârstă. Poate că Sorian era cu o lună sau două mai mare decât tatăl tău. Dar cine își poate da seama când sunt atât de mici?

Sirona auzea prea puțin din ceea ce i se spunea, dar puținele cuvinte pe care le prinsese o tulburară. Abia atunci simți un fior rece provenit dinspre cristale. De parcă acestea încercau să se hrănească cu nefericirea ei.

Regele continuă:

— Destinul lui Sorian a fost schimbat încă de la naștere. Sau poate că așa a dorit cartea aia a voastră. Aratt a fost un trădător, fără voie în cazul ăsta. Era doar un prunc. Ce știa el? Și în ziua în care a aflat adevărul, s-a simțit pustiit. Sorian a profitat de slăbiciunea lui și a cerut un tribut, pe voi. A cerut ca profeția să nu se împlinească. Aratt nu a crezut niciodată în profeție și tocmai de aceea i-a promis. Și când a văzut că totul e aievea, da, s-a înspăimântat. Războiul a început între el și Sorian. Și nu este precum spun poveștile. A fost un război real și sângeros.

În noaptea în care v-ați născut v-a lăsat să scăpați, apoi i-a jurat lui Sorian credință. Nu avea ce face. Părinții lui îl vânduseră fără să vrea. De aceea există și această legătură între voi. Chiar și numele voastre sunt asemănătoare. Sunt asemănătoare pentru că, în acea vreme, regii își numeau copii în așa fel încât numele lor să sune ca și „Sir”. Dar, mai există o legătură între voi. Iar aceasta v-au spus-o ursitoarele la naștere…

Sirona se simțea înconjurată de priviri nevăzute. Abia dacă se mai putea concentra pe ceea ce-i spunea bunicul său. Simțea cum mâini nevăzute îi cuprind trupul. Glasuri, încă neconturate, o strigau din toate părțile. Vocea lui Honoratus dispăru undeva departe. Nu o mai putea ajunge. Dar ele, ele îi vorbeau. Îi cântau, îi spuneau povestea. Povestea răului, a binelui, povestea începutului și sfârșitului. Povestea puterii.

Chipuri. Chipuri se conturau pe fiecare cristal. Toate erau ale aceleiași persoane. Toate erau aidoma, dar se mișcau în direcții diferite precum niște cuburi ce se învârt pe toate părțile. Același chip ce zâmbea, plângea sau se strâmba. Același peste tot.

Ochi mari, nas în vânt, păr cărunt și un început de barbă. Și privirea. Privirea atât de dureroasă. Ascundea atâta suferință indiferent de ce chip aborda. Apoi o chemă. O chemă la el, iar ea se duse purtată de-o dorință copleșitoare, aproape dureroasă, fără înțeles.

Se apropia cu trupul și mintea și nu dorea să se opună. Avea atâtea să-i comunice. Știa că așa este. Trebuia să fie așa. Și se apropie tot mai mult. Până când mințile lor fură una.

— *Îți pot dărui puterea. Îți pot dărui absolutul, spuse acea voce caldă și plină de durere. Tu ești cea ce mă poate salva. Vino la mine. Vino.*

Sirona se retrase. Ca printr-o minune își aminti prima trecere prin oglindă. Primul contact cu cea dintâi vrăjitoare și cu cristalul roșu.

Se retrase. Făcu doi pași în spate. Chipul! Chipul o domina! Glasul lui o domina, iar ea nu mai dorea asta. Nu dorea să fie asemenea ei. El. El era cel ce-i oferise puterea. El, cristalul.

Simți o smucitură. Contactul dispăru și în față îi apăru Honoratus. O privea înspăimântat, dar înțelegător în același timp.

— Ai reușit, nu-i așa?

Nu îi răspunse. Nu putea. Simțea că se îneacă. Că se sufocă. De parcă mâinile acelea invizibile ar fi strâns-o cu toată puterea. Încerca să scape, să țipe, să spună ceva. Totul se transformă într-o tuse excesivă, eliberatoare.

— Te simți bine?

Continuă să tușească. Tusea deveni violentă, îi zguduia tot trupul, simțea durerea în fiecare mușchi. Dar în cele din urmă o eliberă. Îi făcu semn regelui că e bine.

Da, într-un fel chiar era bine. Tensiunea dispăru, la fel și strânsoarea din jurul gâtului. Se simți eliberată.

— Sunt bine. Sunt bine, își repetă doar pentru a-și auzi propriul glas.

— Ce ai văzut?

— Ceva ce nu cred că aș mai dori să văd. Niciodată.

— Dar nu îți dai seama? Sunt secole de când…

— De când așteptați să puneți mâna pe puterea pe care a deținut-o ea. Nu e bună această forță. Nu e bună deloc. Oricât aș fi de disperată acum, și oricât de mult mi-aș dori să pot face ceva pentru cei pe care îi iubesc, nu pot accepta așa ceva. Nu pot! Trebuie să înțelegeți odată. Ei nu i-a fost bine. Nici vouă nu vă va fi. Nu mai ridicați slăvi acestei puteri. Scăpați de toate aceste cristale. Sunt mai rele decât însuși răul.

Regele o privi pierdut.

— Nu spune asta. Aștept de prea mult timp ca cineva să le poată vorbi. Să le cunoască. Te rog! Măcar învață-mă.

Furia din ea creștea. Fusese gata să se lase pradă răului, iar el nu vedea în asta decât un avantaj. Îi aruncă o privire rece, fără pic de compasiune.

— Voi cereți singuri să fiți damnați. Puterea asta nu este asemănătoare celorlalte. Este prea veche, prea demonică. Eu nu intru în acest joc. Vreau să ies de aici. Vreau să ies!

Îl îmbrânci pe Honoratus și părăsi încăperea. Abia acum se simți eliberată. Se învinsese pe sine. Poate că nu era prea târziu nici pentru Șarama. Avea această ultimă speranță. Nu era prea târziu.

Părăsise palatul în aceeași zi împreună cu Bree. Nu reușise să-i povestească ceea ce s-a întâmplat, dar într-un fel ciudat știa că bătrâna îi cunoaște taina. Nici ea nu

încercă s-o descoasă. Au mers tăcute până la ieșirea din oraș.

Sirona se simțea învingătoare, dar destul de tristă. Și această tristețe nu o putea asocia decât cu fratele ei. Rămas singur, fără ea, fără apărare. Bree îi zâmbi pentru prima oară.

— Ar trebui să mă însoțești. Mai am să-ți spun câteva lucruri.

— Vă păcălește, Bree. Nu face nimic altceva decât să vă lase să trăiți în minciună. Ceea ce dorește el e nemurirea. Viața. Viața permanentă.

Femeia nu spuse nimic. Nimic. Rămase tăcută pentru mult timp. Și atunci când vorbi nici nu aduse vorba despre asta.

— Bănuiesc că a încercat să îți spună despre ursitoare.

Sirona simțea că înnebunește:

— Tu nu auzi ce îți spun eu? Timpul vostru nici nu stă în loc și nici nu curge invers. E doar o minciună. O minciună până când va reuși să își ducă la îndeplinire planul său de mărire. A vrut să facă asta prin mine. De aceea încă mai păstrează amintirea celei dintâi. Vă fură dreptul de-a guverna. Dreptul de-a conduce.

Ochii bătrânei se umplură de lacrimi.

— Această minciună m-a făcut să trăiesc mai mult decât mi-am închipuit. Nu vreau să renunț la ea.

— Dar nu ai trăit mai mult. Ai trăit tot atât. E doar o amăgire. Îți place să trăiești astfel? Cufundată într-o eternă minciună?

De data asta ochii i se cufundară și mai mult în lacrimi. Șiroaie. Șiroaie îi inundară chipul îmbătrânit.

— Poate e o minciună, dar e una plină de speranță. Eu te înțeleg. Înțeleg că nu poți să faci asta. E nevoie de mai mult. Cu toate că se crede că acea răutate există în tine, nu ești ca ea. Nimeni nu o să fie vreodată.

— Doar Honoratus, decise fata.

— Da, doar el. Dar el e bărbat și nu poate vorbi cu cristalul.

— De aceea nu vă lasă să părăsiți locul ăsta. Îi e teamă că îi veți afla secretul.

— Furlamir a avut încredere în el.

— Furlamir! Furlamir abia își mai amintește de el. Furlamir chiar dacă ar ști, nu ar interveni în soarta voastră. Nu i-ar da sfaturi pe care ar ști că nu le va băga

în seamă. El e prea vechi pentru a-și complica existența cu lucrurile astea. El a sperat că în Honoratus va exista ajutor.

Bătrâna tăcu. Pentru prima oară păru să nu aibă argument. Pentru prima oară părea că regretă. În schimb, Sirona era tot mai înverșunată.

— Acum înțeleg de ce a plecat mama cu Aratt. Am înțeles încă de la început, dar m-am luptat între a crede și a nu crede. Acum știu că ea nu a suportat toată această minciună. Și mai mult de-atât. Nu a vrut să comunice cu el.

— Adică… se sperie bătrâna?

— Da, și ea putea vorbi cu cristalul. Honoratus mă aștepta. Nu înțeleg de ce nu m-a chemat mai de mult. Asta chiar nu o înțeleg. Dar știu cât rău i-a pricinuit mamei. Știu cât rău mi-a pricinuit mie. Am crezut că locul ăsta e special. E mai specială bezna în care trăim acum decât un popor ce se ascunde în spatele unui rege mincinos.

Bree o prinse de mână cu ochii înlăcrimați.

— Nu te-a chemat pentru că Grah nu l-a lăsat. Nu am putut să te chemăm până nu ai venit la cascadă. Crede-mă. Nimeni nu a vrut să-ți facă rău. Am vrut să te aveam…

— Am crezut în voi, Bree. Cu toate că Orett mi-a spus că sunteți doar oameni. Nici măcar nu ați încercat să mă supuneți probei, să vedeți dacă sunt una de-a voastră. Nu sunteți acel popor măreț despre care vorbesc legendele. Nu sunteți mai buni decât nimeni. Și, în plus, ai spus că nu ai auzit niciodată de Grah.

— Am mințit, dar lasă-mă să te conving, o rugă Bree. Lasă-mă să îți arăt.

— E suficient. Am văzut mai mult decât mi-aș fi dorit. Cel puțin acum știu că vreau să fiu acolo și nu aici.

— Măcar lasă-mă să te previn. Să îți spun ce ți-au prevestit ursitoarele. Te rog. E important. Trebuie să știi altfel nu vei putea merge până la capăt.

— Bine Bree. Îți mai acord o zi, una singură.

Chipul ei era plin de durere. Abia acum înțelegea câte secrete nefericite se ascundeau în Fawrr. Abia acum reușea să înțeleagă cât de profundă e durerea. Cât de mult putea să doară nepăsarea altora și lupta continuă pentru veșnicie și putere. Oare câte astfel de secrete deținea Fawrr?

Lăsă să-i scape un suspin, dar nu dădu voie lacrimilor să-i inunde chipul. Pur și simplu nu le dădu voie.

Ridică privirea și o urmă pe Bree. Trebuia să rămână puternică.

— Ursitoarele voastre au fost și ursitoarele lui Sorian, începu bătrâna. Chipul ei era mult mai galben și mai plin de tristețe. Nimic din vechea Bree nu mai umplea acum acea încăpere mică, plină de rafturi și cărți.

Sirona o privi cu milă. Ea o înțelegea, dar nu se putea dezice de neamul ei. Nu era la fel de puternică ca și Fioriniana. Nu avea aceeași forță.

— Toți ați avut sânge regal. Chiar dacă tatăl tău nu a fost moștenitorul de drept, doar prin faptul că se înrudea cu Sorian și tot avea sânge regal. Astfel ursitoarele au decis ca destinele voastre să se încrucișeze în momentul morții. Doar voi sau el, va putea scăpa din această luptă. Trebuie să fiți împreună pentru a vă duce la bun sfârșit bătălia. Ele v-au indicat locul. Nimicul. Turnul Morții. Acolo se va da lupta finală. Căci așa v-a fost ursit. Fiecăruia v-a dat câte un dar. Un dar de preț. Lui Sorian i-au dăruit dragostea pentru a izbândi. Iubirea pentru putere. Ție ți-au oferit neînfricarea. Tu ești cea netemătoare. Iar lui Sior i-au dăruit cunoașterea. El va fi singurul ce va cunoaște ceea ce nu trebuie știut. El va trece singur prin asta.

Sorian, Sirona și Sior. Sunteți legați prin același sânge și prin lupta finală. Ceea ce va decide de vor veni vremuri grele ori bune. Nu veți asista la războiul propriu-zis. Pentru că nu contează. Doar voi trei contați. Totul se învârte în jurul vostru. Acum înțelegi? Nu aveți nevoie de armate pe care să le conduceți. Aveți nevoie doar de puterea de-al înfrunta. De-a vă înfrunta destinul.

Sirona tăcu. Pe chipul ei nu se citea nimic, dar inima îi era frântă în bucăți. Frântă pentru că își judecase tatăl, frântă pentru că își judecase bunicul. Ea, ea nu avea acest drept. Tot ceea ce se întâmpla în jurul ei era irelevant. Doar ei trei contau. Destinul acestei epoci se învârtea precum vârtejul, doar în jurul lor. Și doar prin acea luptă avea să se clarifice această soartă.

Dar doar ea era legată de Șarama. Trebuia să salveze cartea pentru a reuși să ajungă la lupta hotărâtoare. Dar cum? Ce putea ea să facă?

Fawrr. Da, Fawrr ar putea s-o ajute. S-o conducă spre carte. El știa tot ceea ce se întâmplă. Era cel ce vedea dincolo de viață și de moarte. Putea s-o ajute și era sigură că își dorea asta.

Pentru prima oară în ultimele zile lăsă o lacrimă să-i atingă obrazul. Reușise să se învingă pe ea, reușise să vadă dincolo de sufletul ei; iar acum, nu putea să lase totul. Trebuia să salveze cartea, trebuia să meargă până la capăt pe acel drum plin de urcușuri. Până la urmă avea să și coboare, iar coborârea va fi o binecuvântare. O ușurare.

— Mulțumesc, Bree! Poate că am greșit. Nici eu nu mai știu. De prea mult timp nu mai știu ce simt și ce gândesc. Adevărul e că mă așteptam să fiu întâmpinată cu brațele deschise. Așteptam să mă întâmpine așa cum m-a întâmpinat Noriat. Cu vorbe dulci. Cu o îmbrățișare caldă. Sunt dezamăgită, dar vreau să am încredere în poporul mamei mele. Poate că nu sunt eu în măsură să judec. Poate că… De fapt, singurul lucru pe care îl vreau e să se termine totul.

— În ziua când veți împlini șaptesprezece ani. Atunci totul se va sfârși. Într-un fel sau celălalt.

Sirona zâmbi. Nu mai erau decât trei luni până atunci. Trei luni blestemate în care trebuia să facă ceva.

— Bree. Acum voi pleca. Prea mult am zăbovit aici și prea multă durere am primit. Trebuie să mă întorc pe drumul meu. Înțelegi?

Femeia lăsă două lacrimi să-i curgă alene pe obraz.

— Voi fi cu tine. Am să te urmez cu inima așa cum am urmat-o și pe mama ta. Drumul tău va fi cel mai anevoios. Încă un secret îți va fi destăinuit în următoarele zile și vei cunoaște și iubirea. Dar toate astea vor avea un preț.

— Despre ce tot vorbești?

— Asta îți va spune Liort. El cunoaște prețul iubirii tale. Doar el.

Fata încercă să nu se întristeze.

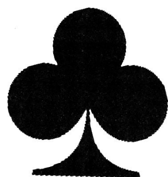
— O să aflu eu. Rămâi cu bine Bree. Sper ca într-o zi să ne mai întâlnim.

— Eu sper să te întorci acasă.

Fata nu-i răspunse, doar îi zâmbi. Cu toate că ar fi vrut să-i spună că asta nu se va întâmpla, dar drumul avea

s-o aducă din nou în rândul lor. Însă ea nu avea de unde să știe asta.

Își luară rămas bun una de la cealaltă. Sirona o prinse pe Agape de căpăstru și părăsi orașul fără să privească în urmă, cu toate că simțea că atât Bree, cât și Honoratus o privesc din umbră. Bizar, dar nu simți decât o mare ușurare când văzu întunericul. Nu simți decât bucuria.

CAPITOLUL IV
PĂSTRĂTORUL, GARDIANUL ȘI SALVATORUL

Liort stătea pe spatele marelui T, ca de obicei. În toată acea beznă ochii săi erau ca două stele îndepărtate. Mergeau de multă vreme printre reliefuri diverse, dar nici unul nu dădea semne de oboseală.

T mergea alene, cu mersul său sobru și legănat de pe-o parte pe-alta. Arareori alerga, asta și din pricina mărimii excesive.

Liort sări tacticos de pe spatele câinelui și scrută întunericul cu privirea.

— Cât crezi că mai avem?

— Nu prea mult.

— Așa credeam și eu. Nu mai e mult. Deja îi simt prezența prin apropiere. Jahmm ne-a spus că ne vom întâlni… cam pe-aici.

— Mda.

Liort se așeză lângă T. Ceva în mintea lui se întâmpla ca și atunci. Ca și în ziua în care se născuse pentru a deveni Păstrător. Același fior, rece. Aceleași simțăminte. De parcă totul o lua de la capăt.

— Oare am greșit, T? Am plecat prea repede fără să îi dau nici o explicație. Dacă face vreo prostie?

Câinele se întinse alene.

— Har-dûr e acolo. Nu se va întâmpla nimic.

— Dar totul s-a petrecut mult prea repede. Nu mă așteptam la asta. Crezi că Sorian își amintește vorbele ursitoarelor?

— Sunt mai mult ca sigur. Altfel nu ar fi avut motiv să grăbească într-atât momentul. Nu crezi?

— Poate a făcut-o din vanitate. Din dorința de-a le arăta că el știe tot și nu îi pot scăpa.

— Sau de teamă. Crezi că el nu își dă seama că întunericul veșnic i-ar aduce și lui aceeași soartă? Nu cred că asta își dorește. Ar fi prea de tot.

Liort își înfipse ghearele în pământ și trase cu putere. Câteva fire de iarbă, îngălbenite, săriră în momentul în care își descleștă labele.

— Cred că e suficient de nebun pentru a crede că bezna este salvarea lui. Mă întreb ce are de gând cu Photine. Asta mă macină mai mult decât orice altceva.

— Doar nu crezi că…

— Cred orice. Amintește-ți de momentul în care era îndrăgostit de Fioriniana. A jurat că o va ucide dacă nu va deveni soția lui.

— Dar nu a făcut-o.

— Ba da. Într-un fel a făcut-o. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l face pe Aratt să treacă de partea lui. Iar pe ea a distrus-o această alianță. A plănuit totul cu grijă încă de când era un prunc. Nu știu dacă are dreptate sau nu. Vezi tu, chiar faptul că nu i s-a dat ceea ce îi aparținea l-a adus într-o asemenea stare. A fost vina lor, a fost vina noastră că l-am lăsat pe Aratt să-i fure totul.

— Nu e vina lor.

— Da, dar păcatele părinților se revarsă asupra copiilor.

T oftă.

— Într-un fel, oamenii, indiferent că sunt săraci sau bogați, își doresc același lucru. Puterea. De ce?

— Așa au fost crescuți. Așa percep ei. Nu știu dacă este vina lor neapărat, dar până una alta, trebuie să îndreptăm răul.

— O căutăm și pe Sirona?

— Sirona a pornit deja pe drumul ei. Nu are sens să întârziem în misiunea noastră. Mă întreb pe unde o fi Fawrr.

Câinele își întinse capul pe labele din față.

— Suntem singurele stele libere. Trebuie să le ajutăm pe celelalte.

— Nu acum. Va fi timp și pentru asta. Atât timp cât Sior nu lasă cartea să moară, ele vor fi în siguranță. Și mai întâi de toate trebuie să salvăm această lume. Altfel pentru ce mai luminăm?

— Poate pentru pace și liniște eternă.

— Nu ți-ar prii o eternitate fără aceste creaturi care ne dau dureri de cap. Nu ți-ar place o eternitate liniștită.

— Și eu care credeam că pisicile au nevoie de liniște.

Liort rânji.

— Au, cred. De unde vrei să știu eu?

— Doar trăiești în blana uneia.

— Asta se numește metamorfozare. Doar sunt o stea. Nu-i așa?

— Și de ce o stea și-a ales o asemenea înfățișare?

— Pentru că îmi plac pisicile. Gândesc mult, dar întotdeauna bine. Au abilități pe care alte animale nu le au și în plus au creier.

— Te pot contrazice cu ușurință.

— Nu poți. Felinele sunt dușmani demni de temut și strategi destul de buni.

— Nu îmi bat capul cu tine. Până la urmă nu ești o felină.

— Hmm. Mie mi se pare că arăt surprinzător de bine ca una.

— Cum spui tu. Cum spui tu.

Liort privi spre cer. Nici o stea. Nimic care să amintească de acea boltă strălucitoare în mijlocul căreia stătea mândră ca o prințesă, luna.

— S-au schimbat multe de ultima oară când am fost aici. Nu crezi?

— Sigur că s-au schimbat. Ultima oară suratele noastre străluceau în timpul nopții. Doar când era vreo furtună nu o făceau.

— Nu la asta mă refer. Mă refer la oameni. Ei s-au schimbat. Totul. De parcă lumea asta ar tânji după și mai mult rău în loc să tindă spre bine.

— Așa au fost oamenii încă de când au fost creați.

— Nu. Te înșeli. Nu au fost așa. Doar că… Puterea ia mințile oricui. Gândește-te că nu doar ei își doresc să fie stăpâni absoluți, toate celelalte ființe tind după lucrul ăsta, chiar dacă nu îl recunosc.

— Nu sunt de acord. Elfii au plecat tocmai pentru a nu lua parte la această decădere.

— Nimeni nu e perfect, T. Nici chiar noi. Nu am știut cum să reacționez în prezența Photinei și nu am știut când este momentul să le dau un sfat gemenilor. Ne conducem după impulsuri. Impulsuri primitive care s-au născut o dată cu noi.

— Mda, nici chiar zeii nu au fost perfecți. Totul a fost construit pentru a se destrăma.

— Nu. A fost construit pentru a supraviețui. Este un joc al sorții. Și noi trebuie să-l jucăm până la capăt. Doar nu vrem ca tinerii noștri să pățească ceva. Nu-i așa?

— Bravo Liort, în cele din urmă ai revenit cu picioarele pe pământ. Povestea trebuie să continue.

Liort își linse o labă tacticos.

— Bine. Atunci să trecem la lucruri serioase. De ce a lăsat-o Sorian pe Photine să fure cartea?

— Ești sigur că fata nu e implicată?

— Da, sunt foarte sigur.

— Atunci de ce crezi că Sorian a lăsat-o s-o fure?

— Totul a decurs prea repede și fără prea mult tam-tam. E clar că asta a făcut. Dar încă am dubii în privința motivului.

— Și de ce ne-ar interesa așa mult motivul dacă în cele din urmă vor ajunge acolo unde destinele lor se vor încrucișa?

— Mă interesează pentru că nu îi cunosc secretul. E posibil să își amintească ceea ce i-au spus ursitoarele, dacă e așa nu îmi fac prea multe probleme, dar dacă nu e așa?

T rămase o clipă pe gânduri.

— Ar trebui să-l prevenim pe Salvator, apoi ne vom ocupa de toate.

— Da, așa ar fi cel mai înțelept.

— Atunci să ne odihnim în timp ce așteptăm. Și, măcar pentru câteva clipe, să nu ne mai gândim la tot ceea ce e rău.

— T, vorba ta e înțeleaptă, dar mintea nu îmi permite să mă detașez acum. Nu mai e mult și apoi vom străluci, acolo sus, lângă suratele și frații noștri.

— Nu aș vrea să plec, mărturisi T într-un târziu. M-am atașat prea mult de ei.

— Știu T. Știu.

Motanul se ghemui în blana câinelui. Un vânt abia perceptibil se jucă prin părul lor. Întunericul devenea tot mai cuprinzător.

Cântecul se auzi suav la început, precum căderea unei frunze în mijlocul unei zile toride. Apoi totul se transformă într-un zbucium, într-o jelanie. Cântecul cuprinse întreg întunericul și fu purtat de vânt peste întreg ținutul. Apoi scăzu, notele se îndepărtau și se apropiau, dar mult mai calme și mai melodioase. Ca într-un joc al armoniilor. Și muzica scăzu tot mai mult și mai mult, până când fu purtată de vânt departe.

O pală de vânt, ca două bătăi de aripi, se pogorî asupra locului unde erau T și Liort. Două mărgele verzi se arătară în beznă. Penajul colorat dispăru și în locul lui Fawrr apăru Sir Hollw.

Motanul fu cel dintâi care se ridică pentru ca să-l întâmpine cum se cuvine. Se priviră timp de câteva secunde apoi pisoiul făcu un lucru inedit. Începu să se scuture, de parcă ar fi vrut să scape din strânsoarea acelei blăni. Un praf alb-gălbui se ridică în jurul lui, prinzându-l într-un vârtej copleșitor. În scurt timp vârtejul deveni violent și nu mai lăsă să se vadă nimic înlăuntrul său. Dură mai multe minute toată această nebunie și atunci când praful căzu, precum un văl descompus, din spatele său se zări un tânăr. Avea pielea la fel de neagră ca și bezna, ochii de un verde pătrunzător și o figură rotundă. Ochii păreau puși pe șotii, iar gropițele din obraji îi descopereau latura veselă.

Același lucru îl făcu și T. Și în locul marelui câine apăru o namilă de om cu o claie de păr. Cei doi își scuturară hainele ponosite și din ele se ridică un praf galben precum pulberea stelelor.

— Ne bucurăm că ai ajuns, declară bărbatul mărunțel cu pielea neagră. Începusem să mă îngrijorez.

— Ți-am spus că o să vină, mormăi namila.

Sir Hollw nu părea impresionat de spectacolul oferit. Aceeași privire tristă și rece îl însoțea. Aceeași durere pe chip și același calm caracteristic.

— Și eu mă bucur că v-am găsit. A trebuit să mă consult cu Jahmm, de aceea am întârziat. Se pare că grumii au pornit spre Õriat. De acum războiul nu mai poate fi oprit.

— Era inevitabil, declară cel ce altădată fusese o pisică neagră. Nici nu mă așteptam ca lucrurile să se liniștească. Trebuia să ajungem și aici.

— Din păcate, da. În mai puțin de două zile Õriatul va fi atacat și noi nu avem cum să intervenim.

— Noi, nu. Așa este. Dar am niște prieteni pe care mă bazez. Trebuie doar ca Fawrr să ajungă să le dea de veste.

Namila se întinse pe pământ privind spre cer, sperând parcă că stelele vor apărea dintr-o clipă în cealaltă. Liort se apropie și mai mult de Sir Hollw.

Erau atât de diferiți și cu toate astea atât de apropiați. Cei doi se așezară unul lângă celălalt.

— Vor să te omoare, îi dezvălui Păstrătorul. O vor face cu una din săgeţile elfilor. Femeia aceea te-aşteaptă la Turnul Morţii.

Tânărul se mulţumi să aprobe din cap.

— Vezi tu Hollw, pentru tine nu s-a terminat cu suferinţa şi nici nu se va termina vreodată…

— Nu i-ai spus, nu-i aşa?

Păstrătorul îşi plecă capul.

— Nu puteam să intervin în destinele voastre. Chiar dacă sunt pline de suferinţă trebuia s-o las să îşi dea seama de sentimentele ei. Nici tu să nu îi spui vreodată. Asta este treaba mea. Nu vreau să îi spui că ai ştiut. Asta ar schimba totul.

— Eu sunt obişnuit cu durerea, dar ea?

— Crede-mă, e mai puternică decât pare. Şi pe urmă, a început să îşi accepte soarta. Acum nu e momentul să te gândeşti la ea, ci la Şarama. Aşa cum bine cunoşti, tu eşti următorul Salvator.

— Viaţa mea a fost un blestem încă din faşă. Nu pot rămâne şi cu dragostea pentru ea şi cu dragostea pentru viaţă. De ce trebuie să fie aşa?

— Pentru că totul e sacrificiu.

— Eu prin natura mea sunt…

— Nu spune asta Hollw, nu ştii până la urmă ce îţi rezervă destinul. Lasă cartea să decidă. Nu vorbi în numele ei.

— Dar ea e ca şi moartă.

— Atâta timp cât trăiţi, tu şi Sirona, nu, ea poate fi salvată. Asta este menirea ta.

Prin ochii tânărului trecu şi mai multă suferinţă.

— Nu pot Păstrătorule. Nu pot să renunţ la Sirona.

— Dacă nu poţi să renunţi la ea înseamnă că vei renunţa la tot ceea ce înseamnă viaţă. Trebuie să trăieşti cu asta, dar, mă repet, nu poţi ştii ce îţi rezervă destinul. Căile Şaramei sunt întotdeauna necunoscute, numai ea ştie dacă îţi va da o şansă sau nu.

— Aţi venit aici să mă avertizaţi, nu?

Păstrătorul dădu din cap.

— Ştiam. Ştii bine că citesc în sufletele oamenilor. E drept că uneori informaţia vine de departe şi nu o prea înţeleg, dar acum câteva zile am auzit şi am înţeles. Am auzit-o pe Photine. I-am auzit fiecare gând, fiecare suspin. Ştiam. Ştiam că vor veni după mine. Până la urmă era inevitabil. De aceea nu am mai stat la turn.

— Și foarte bine ai făcut. Nu ne-ar fi ajutat cu nimic moartea ta.

— Da, nu ne-ar fi ajutat.

— Și acum?

— Și acum, ce?

— Încotro ai de gând să te-ndrepți?

— Ea m-a chemat. Trebuie să-i fiu alături măcar o bună bucată din drum. E singură, Păstrătorule. Tu? Tu ce ai să faci?

— Noi o să ne întoarcem la Sior. Mai avem încă un drum de făcut alături de el. Pe urmă… cine mai știe?

— Sunteți stele călătoare, nu-i așa?

Păstrătorul ridică din umeri:

— Se poate spune și așa. Adevărul e că suntem doar stele.

— Am auzit eu povești despre stele ce călăuzesc destinele oamenilor, dar… nu am mai întâlnit niciuna până acum.

— Acum ai întâlnit două.

— Așa este, spuse mulțumit Hollw. Așa este.

— Și, de aici ne vom despărți?

— Doar pentru o scurtă perioadă. Am s-o ajut pe Sirona să își găsească drumul. Apoi, mai am ceva de lămurit cu Furlamir. Dar ne vom revedea curând. În cele din urmă tot trebuie să îmi accept destinul. Nu crezi?

— Vei înfrunta săgeata?

— Nu, voi merge să dezleg cartea. Și dacă va fi nevoie, am să înfrunt și moartea.

Păstrătorul își lăsă ochii în jos.

— Nu știu dacă e bine s-o înfrunți, dar e doar decizia ta.

— Așa este.

Gardianul se apropie de ei cu pași greoi.

— E timpul să mergem, Tuciuriule. E deja târziu și cine știe prin ce-o trece Sior. Rămas bun Hollw, sper ca următoarea noastră întâlnire să fie mai plăcută.

Tânărul zâmbi.

— Aceasta a fost o întâlnire plăcută. Alta de felul ăsta nu vom mai avea.

— Sper să te înșeli, mărturisi Păstrătorul. Acum… e timpul.

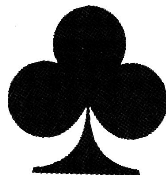
Hollw își plecă ochii în semn de respect. Lăsă ca trupul să-i fie cuprins de flăcări chinuitoare, ce păreau să-l ardă până în străfundul sufletului. Din foc se născu

Fawrr. Nu plecă înainte ca Păstrătorul să-i înmâneze o scrisoare. Pasărea scoase un sunet prelung ca un bocet și își luă zborul. Unduirile aripilor aduse un vânticel plăcut.

— De-acum e rândul lui, spuse Păstrătorul.

— Da, noi trebuie să ne întoarcem la Sior.

Își reluară vechile înfățișări și porniră pe un drum dosnic.

CAPITOLUL V
ALNWË VEDE

Timpul e o ancoră sudată pe fundul unor ape nevăzute. Timpul e stăpân peste destine și peste vieți. El este singurul care vede eternitatea, el este singurul care se întinde peste univers. Doar el cunoaște adevărul. Căci timpul este atotștiutor.

Din negura vremii și până în prezent, doar el, timpul, a trăit suficient pentru a vedea și-a auzi.

— Timpul poate fi împotriva noastră, spuse Furlamir. Poate să ne fie dușman sau prieten. Și nimeni, nimeni nu se poate lupta cu el.

— E drept, răspunse din colțul cel mai întunecat al încăperii, Doamna Albă. Privea spre Nimic. Atât îi mai rămăsese, Nimicul văzut prin fereastra lui Furlamir.

— Zei sau oameni, vrăjitori sau ființe magice, cu toții suntem neînsemnați în fața timpului. El este unul pentru toți, dar curge altfel pentru fiecare. Și la cât am trăit, tot nu am învățat să-l prețuiesc. El este cel mai important preț al vieții noastre.

— Viața. Viața îmi e prea puțin cunoscută și dincolo de ea, de unde vin eu, timpul nu e de niciun preț. Acolo nu există timp. Acolo nu există decât suflete ce se zbat între cea dintâi viață și cea de după. Dar știu! Știu cât de important e timpul pentru această lume. Căci el curge și e neiertător. Sunt prea puțini cei veșnici, cei pentru care el nu contează. Dar dacă stai să te gândești la viața unui om… se scurge într-o clipită. Chiar mai puțin.

Furlamir își încleștă mâna pe mânerul tronului.

— Timpul. E un mare jucător. El se joacă numai, fără să își dea seama dacă curge prea repede sau prea încet. E mult prea complicată existența sa. Noi măsurăm totul în secunde, minute, ore. Dar mă întreb, pentru cel ce-l stăpânește, oare cât de repede sau cât de încet curge?

— Poate că pentru cel ce-l stăpânește nu are nicio importanță.

— Aș putea să-i cer să îl oprească în loc, doar pentru câteva zile.

— La ce bun, Mare Rege? La ce bun să amâni această suferință? Nu vezi? Nu îndrăznești să vezi?

Indiferent dacă timpul va sta sau va curge, același destin ni se arată. Nici mai bun și nici mai rău.

Neputincios. Așa se simțea Furlamir în fața unui destin atât de întunecat. Odinioară el era cel ce dădea sfaturi. Acum, acum era altceva. Trăise prea mult și în prea multă agonie. Nu mai avea aceeași putere. Tot ce își dorea era să își reia locul lângă cei de teapa lui.

— Pe mine timpul m-a uitat. M-a aruncat aici și a uitat complet de sufletul meu suferind.

— Toți suntem aici cu un scop. Așteptarea ta a fost lungă, dar acum știi ce ai de făcut.

— Da, acum știu. Doar că eu, eu cel fără un destin, am ajuns să fiu o marionetă în mâna lui. Timpul, destinul toate s-au folosit de mine pentru a mă aduce aici. Pentru a mă ține prizonier într-un ținut al nimănui. Doar al meu.

— Viața nu e întotdeauna dreaptă. Chiar tu ai spus. Nu contează că ești zeu sau om, totul decurge după o anumită regulă. Sunt reguli pe care nu le putem scrie noi, noi doar le urmăm.

Regele ridică globul de la picioarele sale.

— Aici nu am văzut nimic altceva decât suferință. Chiar acum îl zăresc pe Fawrr îndreptându-se spre Sirona. Destinele lor sunt mult mai dureroase decât al meu.

Doamna Albă lăsă o lacrimă, la fel de albă precum chipul său, să-i atingă obrazul.

— Niciunul nu va scăpa de durere. Doar Sior își va duce destinul până la capăt.

— Nu poți să știi. Sirona e puternică, poate că va reuși.

Ea nu spuse nimic. Știa. Văzuse. Văzuse în globul lui. Destinele oamenilor i se arătau de foarte multe ori. Dar ale celor doi fuseseră mai clare decât ale oricui. Nu știa dacă e bine să îi destăinuie lui Furlamir, dar până la urmă cum avea el să împiedice ceea ce va urma?

Lăsă lucrurile așa fără să-i dea vreo explicație. Se mulțumi să privească în beznă. Din când în când câte o pală de vânt mai intra pe fereastra deschisă. În ultimul timp se făcuse tot mai frig, se simțea lipsa soarelui, a lunii, a stelelor. Dar ea nu simțea. Nu îi făcea rău acest fel de frig. Trăia într-un imperiu înghețat, nimic nu o mai putea tulbura, doar bezna.

Chiar și ea trăise în lumină, în ciuda legendelor ce circulau despre moarte. Și ea făcea parte din viață. Și ea era ca ceilalți, simțea, iubea și ura, chiar dacă nu se

exterioriza. Dar asta nu o putea face. Nu putea să fie indiferentă în fața destinului Sironei. Între ele era o legătură specială. Sirona îi semăna prea mult și ea nu putea să închidă ochii așa cum făcea în cazul celor mai mulți oameni.

Vedea în beznă, în lumina făcliilor, în orice fir de praf ce se ridica. Vedea cum destinul ei se va stinge o dată cu dragostea ce-o purta în suflet. Cu două zile în urmă își umpluse pensivul cu apă vie. Acolo o zărise pe Sirona pe ultimul ei drum. Cel ce îi fusese șoptit de ursitoare și de Alfsigr, chiar dacă cea din urmă nu știa cu precizie semnificația previziunii ei. Dar ea, Alnwë cunoștea. Îi văzuse destinul de atâtea ori încât nu era nici un dubiu. Doar durere avea s-o aștepte la capătul final al drumului.

Doamna Albă îi cunoștea deja melicurile regelui. Îl privea, pe ascuns, în fiecare zi. Cum își aranjează globul și cum îl consultă. Nu era sigură că ceea ce îi dezvăluia rotundul magic era și adevărat. Vedea chipuri printre stele, ce acum dispăruseră; chipuri printre oaze minunate, îmbrăcate în haine verzi și albastre. De multe ori vedea cum se creează pământul, cum se naște soarele, cum se naște noaptea. Iar alte ori o vedea pe Alfsigr chinuindu-se în propriile coșmaruri. Pe Fawrr căutându-și disperat dragostea adevărată. Pe Honoratus, ce căzuse într-o tristețe profundă. Umbra din Turn, al cărui suflet se amestecă în negură și pe Har-dûr, ce îl însoțea pe Sior spre Nimic.

Nu știa de ce Furlamir ținea neapărat să le știe fiecare gând și mișcare. Mereu crezuse că între personajele acelea și el era o legătură, de ce să nu recunoască, așa cum era între ei.

Întunericul devenise deja de nepătruns. Se simțea mirosul morții peste tot în aer. Furlamir aprinsese toate candelele, toate torțele și felinarele. Ceea ce altădată părea doar un palat părăsit, acum arăta ca o pictură rupestră pe a cărei suprafață se perindau umbre bizare. Unele păreau a fi brațe ce se întind într-o îmbrățișare caldă; altele erau chipuri, măști ale unor vremuri apuse și totuși în atenția celor de azi. Câmpii, animale, oameni, creaturi, toate se înfățișau pe pereți.

Dar, de obicei el era lângă tron asigurându-se că celelalte personaje își urmau calea. Când chipul lui Honoratus apăru în sticlă, Furlamir păru nemulțumit. Chipul i se întunecă și gândul îi zbură departe.

— Ce te apasă Mărite?

Bătrânul își ridică cu greu privirea.

— Arkudios. Ei toți mă tulbură. Oricât ar fi încercat Sirona să-i scoată din minciună, nu a reușit. E trist să vezi cum un rege se agață de o ață pentru a trăi veșnic. Dar ceea ce mă surprinde e că ea a reușit să învingă chemarea. Ispita. Această ispită e mare pentru oricine. E mai puternică decât aș fi crezut.

— Sirona e un suflet special. Poate că are aspecte negative, dar întotdeauna alege calea cea dreaptă.

— Da. Dar Honoratus nu vede mai departe de propriul eșec. Eșec cauzat de Sirona. El nu înțelege adevărata suferință. Am crezut că își va schimba părerea. Am sperat ca Sirona să-i deschidă ochii.

— Nu toți se schimbă, și nu toți reușesc să simtă.

— E drept. Însă acest popor e atât de vechi și atâtea povești circulă pe seama lor, încât îmi este greu și mie să cred că poate exista atâta nepăsare și ipocrizie. În schimb Fawrr, privește, el este altfel. Un suflet ce își dorește și vrea să sară în ajutorul oricui. Chiar dacă își cunoaște destinul încearcă să lupte, cu toate că nu întrevede speranța.

— Fawrr a cunoscut durerea dintotdeauna. Nu este nicio minune că simte compasiunea față de celelalte suflete. Era de așteptat.

— Dar Alfsigr. Ce spui de ea? Atât de necunoscătoare și cu toate astea sufletul ei se îndreaptă tot timpul către gemeni.

— E singura ei mândrie. Doar pe ei îi are. Doar de ei se simte legată.

Furlamir tăcu. Tăcu multă vreme în timp ce își studia globul. Într-un târziu glăsui:

— Ce ai văzut? Ce ți-a arătat pensivul?

Acum fu rândul ei să tacă pentru mult timp și să-și pună gândurile în ordine. Și atunci când vorbi, glasul îi era scăzut, aproape mort:

— Am văzut războiul din Õriat. Multă durere, moarte, suferință. Am văzut războiul din Turnul Morții. Dragostea sfărâmată a doi tineri. Moartea.

Furlamir lăsă două lacrimi să-i cadă duios.

— A cui moarte o prevestești?

— Sufletul va muri mai întâi. Al Sironei și-al lui Fawrr. Ambii își vor pierde sufletele în durere, iar asta e mai rău ca moartea. Când Păstrătorul îi va da vestea, sacrificiul va fi suprem. Ceea ce se va întâmpla după nu va mai avea importanță căci ea nu va mai simți. Nu pot să văd mai departe, dar semnele sunt clare. Sirona va muri în cea din urmă luptă.

— Despre ce semne vorbești?

— Nu-l văd domnind decât pe Sior. Asta înseamnă că ea nu va mai fi.

— Asta înseamnă că lumina se va întoarce.

— Nu cunosc acest mister. Dar presupun că așa va fi.

— Atunci ce înseamnă o viață când altele vor supraviețui?

— Contează. Viața ei contează. Dar nu îți pot spune în ce fel. Știu doar că două destine se vor pierde și aceste destine sunt importante pentru ceea ce va urma.

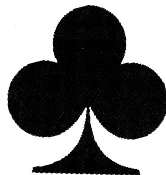
— Noi nu putem decide. Dacă am avea puterea să schimbăm ceva… ar fi cu totul altfel. Trebuie să îi urmăm din umbră.

— Așa-i. Nu avem dreptul de-a ne implica. Dar nu pot să nu sufăr alături de ei. Furlamir o privi cu înțelegere.

— Acest ultim drum e cel mai greu. Nu mai contează puterea din cel ce îl urmează. Acum doar soarta mai decide.

— Doar bezna, completă Doamna Albă. Doar ea o mai poate face.

Furlamir stinse luminile cu o simplă bătaie din palme. Cei doi lăsară întunericul să le cuprindă sufletele.

CAPITOLUL VI
DRUMUL SPRE NIMIC

Tio și Har-dûr își vorbiseră mult în ultimul timp. Pe acest drum al întunericului, spiritul nopții era singurul ce-i mai putea alina suferința. Elpidiusul avea un suflet nobil, nu era prea vorbăreț, dar mereu spunea drept ceea ce îi ieșea pe buze. Cei doi erau suficient de bătrâni pentru a se accepta și a se înțelege.

De partea opusă erau Sior și Photine. Nu numai că aproape nici nu-și vorbiseră, dar fiecare părea cuprins de-o tristețe fără seamăn. Inevitabil, Sior, se gândea la Sirona. La drumul pe care îl alesese și dacă va mai reveni în viața lui. Nu știa cu siguranță încotro se-ndreaptă și cât va dura până vor ajunge la destinația finală; nu știa nici dacă este bine să facă acest drum fără Sirona. Se temea atunci când ea nu era în apropiere. E drept, o avea pe Photine, dar nu se simțea la fel de apropiat de această ființă ce odată îi fusese dușman de temut.

Pe de altă parte, Photine, nu putea să nu se gândească la Sorian și la cât de dezamăgit era de ea. Știa că nu avusese altă soluție și că fusese nevoită să-și împartă sufletul între lumină și întuneric. Îi era greu să fugă spre necunoscut, știind că tatăl ei o va blestema și o urmărește așa cum ar urmări un vânat fără de importanță. Nu vroia să accepte că ea, chiar ea, devenise o trădătoare. Dar ăsta îi era destinul, cel încătușat între lanțurile cărții.

Har-dûr hotărî să se oprească. Simțea pericolul ce venea repede dinspre nord-vest, nu era un pericol uman, ci una din furiile naturii. Îi sfătui să-și găsească adăpost până când furtuna avea să treacă.

Bizar. Nici o adiere de vânt nu se simțea. Dar erau prea obosiți și își doreau prea mult să facă un popas, așa că profitară de bunăvoința spiritului. Tio cercetă întunericul și descoperi o grotă. Pentru prima oară de când porniseră pe acest drum anevoios, aprinse felinarul și lumină peștera.

Era goală, goală și tristă. Pereții păreau fără de viață iar pământul nu păstrase nici măcar puțină umezeală. Pentru cursul natural nu era prea bine, dar pentru ei era

destul de satisfăcător. Acum, în sfârșit, aveau să poată dormi câteva minute, poate oare, dacă cerul ținea cu ei.

Adormiră înainte ca furtuna să înceapă și atunci când se treziră același întuneric îi pândea. Har-dûr îi privea din depărtare. Sior și Photine încă nu se obișnuiseră suficient cu răceala ce-o emana.

— E timpul, sună glasul său aspru. Trebuie să pornim la drum și să salvăm cartea.

Se treziră greu, abia dacă simțiră ceva din somnul acela. Sior se controlă la piept pentru a fi sigur că manuscrisul este încă acolo. Era. Răsuflă ușurat și porni greoi spre ceilalți. Photine părea mult mai frumoasă atunci când era răvășită. Sior o privi precum un îndrăgostit, apoi, dându-și seama de ceea ce făcuse, roși ca un copil. Tio și elpidiusul porniră înainte. Felinarul se stinse. Același întuneric îi împresura.

Har-dûr părea că miroase atmosfera. Stătea în poziția de drepți de mai bine de o jumătate de oră, timp în care nimeni nu mișcă sau scoase vreun cuvânt. Spiritul nopții părea să adulmece cărarea. După mult prea mult timp, poate ore; momente în care ceilalți adormiră și visară, Har-dûr se-ndreptă spre ei.

— Tot înainte, spre vest.

— Ți-a luat atâta timp să ne spui asta? se înfurie Sior.

— Pentru oameni doar timpul contează, dar nu le pasă dacă aleg drumul corect sau ba.

— Există riscul ca Nimicul să fie în cealaltă direcție, interveni Tio. E greu să mergi pe un drum pe care nu poți păși.

Sior își plecă fruntea. Îndura prea multe de unul singur. Nici nu mai avea noțiunea timpului sau a spațiului. Nu știa de cât timp plecase sau încotro se-ndrepta. Pentru el punctele cardinale se reflectau în soare, în stele, în lună, acum era total debusolat și își pierduse încrederea că avea să mai reușească. Se așteptase să îl vadă măcar pe Fawrr în ultimul timp, se așteptase ca T și Liort să dea vreun semn de viață. Dar așteptase în zadar. Simțea că rămâne singur, iar singurătatea era mai cruntă decât bezna în care erau afundați.

— Îmi pare rău, Har-dûr. Sunt doar…

— Speriat, băiete. Ești speriat. Și e normal să fie așa. Cei ce se îndreaptă spre Nimic încep să simtă durerea și răceala. Sufletul li se afundă în melancolie, iar bezna aceea este mult mai cumplită decât asta.

Merseră tăcuți un timp, iar ceea ce aveau să simtă de aici înainte avea să fie cu adevărat cumplit. Nimicul îți arăta toată durerea, drumul sufletului spre beznă își începea călătoria într-un ținut muntos și destul de secetos. Dacă ar fi fost soare probabil că le-ar fi ars plămânii, dar încă se mai simțea mirosul, fin, al prafului; încă mai simțeau durerea pașilor de dinaintea lor. Puteau auzi bocetele celor ce își pierduseră cumpătul; urletele celor ce călcaseră pentru ultima oară pe calcarul uscat al munților.

De aici urcau, iar urcușul pe întuneric era aproape imposibil. Nimicul nu era prea departe, cel puțin așa susținea elpidiusul. Nimicul era pretutindeni, era în fiecare colțișor al minții lor, important era să-l găsească toți în același timp.

Continuară să urce. Crăci veștede le loveau chipurile; pietre alunecoase îi aruncau înapoi cu câțiva pași, și iar, și iar o luau de la capăt fiind mânați de o voință invizibilă.

Pentru Photine era cel mai greu. Putea să mânuiască spada și să-și miște picioarele destul de repede, dar asta era prea mult pentru ea. Simțea cum sângele îi șiroiește pe obraji, iar ea nu avea de gând să facă absolut nimic pentru al opri. Sângele și transpirația se uneau într-un amalgam de mirosuri. Voia să moară. Nu își dorea nimic altceva decât moartea. Și chiar când disperarea ajunsese la cote maxime, susurul unui pârâu se auzi din depărtare. Era primul semn de viață dat de natură în ultimul timp.

— Auzi Sior? Auzi sau e doar o năzuință a mea?

Băiatul încercă să-i zărească silueta.

— Nu, nu te înșeli.

— Asta înseamnă oare…

— …Tio, aprinde felinarul.

— Ești nebun, băiete? Vrei să ne ia dușmanul urma?

— Tio, nu e nimeni pe aici, iar Photine are nevoie să ajungă la râu.

Un vânt rece trecu pe deasupra lor.

— Bine, fie.

O scânteie lumină întunericul, apoi lumina începu să descopere tot mai mult împrejurările. Sior se simți dezamăgit, aproape că-i părea rău că-i ceruse lui Tio să

aprindă felinarul. Locul era de-a dreptul oribil. Bolovani plini de mâzgă alunecoasă; plante sau ceva asemănător lor, de culoare sângerie, iar sus, sus printre pietre și bolovani, se zărea marea „minune”. Apa de care aveau atâta nevoie era aproape de-aceeași culoare cu bezna.

Photine icni dezamăgită. Chipul aproape că nu i se mai zărea printre broboane de transpirație și sânge. Rănile provocate de cine știe ce plante i se adânciseră. Chipul părea că îi fusese tăiat înadins. Atâtea răni, atâta durere. Sior încercă să alunge grimasa și o strânse la pieptul lui.

— Va fi în ordine. Îți jur!

Fata încercă să nu pară speriată. Citise pe chipul lui și al lui Tio disperarea. Dar ea nu avea să se lase pradă acelei dureri. Simți cum o pală de vânt îi usucă rănile. Ameți. O amețeală plăcută. Văzu. La început lumina, apoi chipul Reginei. Zâmbea. Zâmbea atât de frumos, că aproape o făcu să uite de suferință. Apa din depărtare i se păru acum pură, albastră precum cerul la amiază. O oază fermecată.

Păși printre ceilalți fără să mai simtă durere sau teamă. Nu putea fi oprită. Îi auzea. Îi simțea. Încercau s-o îndepărteze de acel izvor, dar nu aveau să izbutească. Merse cu îndârjire, chiar dacă mâinile lor se încolăciseră pe trupul ei. Apoi glasul. Glasul rece, dur, din adânc o făcu să revină la viață:

— Lăsați-o să meargă.

Feeria dispăru. Fioriniana nu era acolo. Apa era la fel de murdară. Dar Har-dûr considera că nu făcea nimic rău. Iar ea înaintă. Merse până când izvorul cel negru se împreună cu pietrele cele mai de jos și curgea precum un firicel. Duse mâna cu sfială, cu temere. Și… minunea se înfăptui o dată cu atingerea ei caldă și temătoare. Apa se transformă. Apă pură, curată.

— Asemenea ție, spuse Har-dûr. Apa asta poate fi băută doar de un suflet curat.

Își văzu chipul… Disperare. Teamă. Durere. Chipul ei frumos dispăruse în spatele unor zgârieturi adânci. Nu plânse. Nu avea de ce să jelească. Ea își alesese destinul, sau poate că nu. Dar singura dorință îi era aceea de a-și șterge sângele. Făcu palmele copaie și luă apă.

Răcoare. Senzația de bine. Se spălă până când și ultima urmă de sânge dispăru. Când se privi din nou…

— O, o… Priviți.

Și da, aveau ce să vadă căci apa îi vindecase toate rănile. Sior rămase uimit. Oare și sufletul lui era la fel de pur? Îndrăzni să atingă apa, și aceasta rămase la fel de limpede și clară. Băiatul bău, și dintr-o dată se simți sătul. De parcă ar fi mâncat întreaga zi pe săturate. Și mai apoi se simți de parcă ar fi dormit o săptămână în continuu. Tio și Photine îl urmară.

Veselia pusese din nou stăpânire pe ei.

— Har-dûr, vino și tu, îl îndemnă Sior.

Spiritul rămase deoparte.

— Mă tem, micul meu prieten, că nu ar fi la fel de îndurătoare și cu mine. Sufletul meu s-a născut în beznă, asemenea acestor ape. Iar ele nu-i slujesc decât pe cei curați.

— Dar nu se poate, se supără Photine. Tu ai un suflet la fel de…

— Nu, eu doar încerc să îmi plătesc o datorie față de Aratt. Elpidius trăiesc doar pentru ei, dar uneori mai au de plătit câte o datorie. Iar cuvântul ne e cuvânt.

Nu se mai chinuiră să-l convingă. Fiecare și-a dat seama că spiritul este mult mai complex și plin de secrete decât ar fi reușit ei să înțeleagă. În schimb, s-au bucurat o oră întreagă de râul binefăcător ce le-a dat forța de-a merge mai departe, cu sufletele mai deschise.

Următoarele două zile nu simțiră nevoia de odihnă sau de mâncare. Dar efectul râului începea să dispară. A treia zi a decurs mult mai greu. Fără mâncare și apă era tot mai neplăcut. Căci elpidiusul le interzisese să ia apă în burdufuri, spunându-le că nu va mai avea același efect.

În cea de-a cincea zi, efectul dispăru cu totul iar drumul urca tot mai mult. Spre ce? Nu se știa. Doar Har-dûr părea să știe secretul traseului ce-l urmau. Era impresionant cum se strecura prin beznă fără nici cea mai mică dificultate; cum reușea să se orienteze doar meditând o oră sau două; cum înțelegea fiecare fenomen ce se petrecea în apropiere sau depărtare.

În cea de-a cincea zi, spiritul fusese mai tăcut decât de obicei. Sior aproape că învățase să-i înțeleagă tăcerea, iar aceasta nu era deloc bună.

— Ce se petrece? îl întrebă într-un târziu. Când, cu chiu cu vai, se apropie de ființa sa rece.

Elpidiusul nu-i răspunse atunci, ci după o îndelungată tăcere.

— Războiul începe.

— Ỗriat?

Nu obținu nici un răspuns, dar i se păru că aprobă ușor din cap.

În următoarele zile merseră tăcuți, Sior nu se gândea decât la Noriat, în timp ce Photine încă își mai făcea griji cu privire la tatăl său.

Erau cu toții abătuți și înfometați. Uneori imaginația le juca feste, făcându-i să zărească lumină acolo unde ea nu exista sau glasuri acolo unde nu se auzeau. În cea de-a zecea zi căzură într-un somn adânc și abia mult mai târziu se treziră.

— În sfârșit, afirmă spiritul nopții. Sorian se apropie. Se pare că a reușit să găsească drumul.

Inima fetei tresări.

— Ești sigur?

Har-dûr nu răspunse, dar nici nu mai era nevoie. De câte ori se înșelase el?

— Nu îți fă griji, încercă s-o îmbărbăteze Sior. Va fi bine. Te voi proteja.

— Nu îl cunoști. Mânia îi e teribilă.

— Nu vă faceți griji, interveni Tio. Sorian vrea doar să își îndeplinească destinul.

— Ce vrei să spui cu asta? se minună Sior.

Bătrânul oftă.

— Nu sunt sigur băiatule, dar sper ca Liort să vină cât mai repede cu răspunsul.

Bineînțeles că nimeni nu se aștepta ca Liort să apară, precum un cavaler, cu răspunsul dorit. Merseră în continuare fără apă și mâncare. Caii îi lăsaseră mult în urmă, nu mai aveau nevoie de ei, de fapt făpturile nu mai erau bune de nimic. Timpul începu să se scurgă tot mai încet pentru călători. Înfometați, însetați, murdari, fără nici un sens aparent, dar continuau să meargă. Mergeau mecanic, căci din gândul lor dispăruse destinația, cu toate astea înaintau.

Tio îmbătrânise și mai mult în ultimul timp, parcă nici mișcările nu îi mai erau la fel de delicate și fâșnețe. Fiecare trecea prin propria-i deprimare, confruntându-se cu un altfel de timp. Un timp încet, ce le mânca din suflet.

În cea de-a cincisprezecea zi, fără pic de apă și mâncare, Har-dûr reuși să facă rost de toate acestea. E

drept că mâncarea nu arăta prea bine; ierburi aromate, pe care spiritul le găsise cu greu și susținea că țin de foame. Apa, cine știe de unde o adusese? Adevărul este că spiritul dispărea adesea după ce se asigura că ei merg pe drumul cel drept. În același timp cu mâncarea aduse și vești îmbucurătoare:

— Sorian și armata lui s-au împotmolit. Le va lua cel puțin două zile să scape de nisipurile mișcătoare, și cel puțin patru să ne ajungă din urmă. Dar eu cred că și mai mult, ținând cont că sunt oameni și au nevoie de odihnă. Așadar aveți o zi la dispoziție să vă odihniți. Puteți să aprindeți și felinarul, oricum nu vor zări din situația în care se află.

— Chiar crezi că vor scăpa? se interesă Tio.

— Probabil că da. Cel puțin jumătate din ei tot vor reuși.

Mâncară, băură și restul timpului se odihniră. Sior avu vise stranii, ce nu reprezentau nimic la început, dar ce cu timpul începură să se intensifice. Așa că somnul lui nu fu unul prea odihnitor. Dar atunci când se trezi, fu recunoscător și pentru atât.

Când se treziră cu toții, găsiră și mai multă iarbă comestibilă, și chiar dacă nu avea un gust grozav, se înfruptară închipuindu-și că mănâncă bunătăți regale aduse pe platouri de argint.

Cea de-a șaptesprezecea zi începu mai bine. Urcușul nu mai era la fel de abrupt. Undeva, în depărtare, se zărea o ceață solidă de un gri intermitent și licărirea unei luminițe.

— De aici până acolo, le indică Har-dûr, mai avem foarte mult de mers. Poate că prea mult. Vă va fi mai greu să vă odihniți și mult mai greu vă va fi să ajungeți toți în același timp.

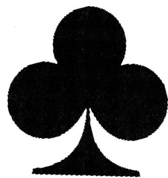
— Cum adică? interveni Sior.

— Mințile voastre trebuie să perceapă în același timp starea de Nimic. Altfel unii vor ajunge mult prea repede și alții mult prea târziu.

— Vreau să facem un pact, i se adresă Tio lui Har-dûr. Acesta încuviință din cap și bătrânul continuă: Dacă nu voi fi în stare să ajung o dată cu Sior, însoțește-l. El nu poate să rămână singur.

— Nu îți fă prea multe griji în privința asta. Oricum l-aș fi însoțit.

Continuară să meargă, de data asta având felinarul aprins. Drumul, chiar dacă nu mai era abrupt, era plin de capcane. Uneori apăreau de te miri unde, nisipuri mișcătoare, alte ori mâluri și tot felul de lucruri bizare. De aici drumul devenea periculos, căci, în Grota Sitului, la câțiva kilometri depărtare, sălășluiau paznicii Nimicului, cei despre a căror existență doar Har-dûr știa momentan. Nu avea de gând să le spună celorlalți până nu se vor apropia suficient și până ce nu îi va lăsa să se odihnească cum se cuvine.

CAPITOLUL VII
DRAGOSTE MĂSURATĂ ÎN CLIPE

Mergea agale de câteva zile. Agape era obosită așa că pășea pe lângă ea. Din când în când mai dădeau peste câte o oază de verdeață unde își lăsa calul să pască liniștit, apoi porneau la drum în aceeași liniște desăvârșită.

Singura sursă de lumină erau bulgării Sironei, dar și aceștia începeau să se micșora zi de zi.

Era abătută. Fawrr nu îi ascultase chemarea iar ea era singură pe un drum necunoscut fără să știe în ce direcție se-ndreaptă. Părea răvășită, dar cel puțin reușise să își pună informația în ordine. Măcar știa ce așteptau ursitoarele de la ea. Știa ce așteaptă Sorian de la ea. Știa, acum, că doar ei contează. Dar inevitabil gândul îi zbura către Noriat. Nu putea să nu se întrebe dacă acesta se va descurca doar cu ajutorul lui Troten sau nu. Era o enigmă. Nu putea decât să aibă încredere în bărbatul ce altă dată făcuse parte din garda tatălui său.

Acum, mai mult ca niciodată, îi lipseau oglinzile. Ba chiar îi lipseau și cristalele roșii, cele care încercau s-o ademenească într-un joc periculos. Încă nu știa importanța celor ce-o învățase Eloim, spirotul. Presupunea că, până la urmă, toate învățăturile lui aveau să capete contur iar ea va ști cum să le folosească, ca pe o singură putere. Cu toate că, în ultimul timp, îi lipsise antrenamentul, chiar și cel mental. Nu se mai gândise decât la vrăji simple cum ar fi bulgării de foc ce-i luminau calea cât de cât.

Poate și peisajul ce i-l oferea focul o făcuse să uite cu desăvârșire de vrăjile învățate, de lucrurile ce contau cu adevărat. Dar de când întunericul pusese stăpânire, nimic nu mai era ca înainte. De fapt, nici nu avea cum să mai fie. Totul semăna cu o iarnă uscată, ce fură viața din oameni. Trecuse prin două sate, complet părăsite, și un oraș cu doar zece locuitori, restul ori muriseră în agonie, ori încercaseră să plece spre Ținutul Zânelor, acolo unde se zvonea că soarele încă mai este pe cer. Ea știa că astea sunt doar minciuni, dar o parte din ea voia să creadă că este adevărat și că Niara se află sub protecția soarelui.

În cea de-a șasea zi, de când părăsise lumea arkuzilor, ajunse într-un oraș, undeva la est de ținutul morții, sus, spre Nimic. Orașul nu era unul din cele părăsite. Dimpotrivă, aici părea că viața își urmează cursul firesc, necontând prea mult că e beznă sau lumină. Zeci de felinare erau aprinse pe fiecare străduță, era atât de multă lumină că nici nu se simțea lipsa soarelui. Merse un timp, destul de îndelungat și dădu peste un han, vechi dar bine întreținut. După ce își lăsă calul în grija grăjdarului, se avântă în sala de mese, acolo unde comandă cea mai bună mâncare.

Era bizar. Dar până atunci nici nu observase că acele ființe nu sunt oameni. Păreau a fi niandri. Ea văzuse doar unul, în grota lui Hioram, și acela destul de pipernicit. Curați, spălați, și cu haine dintre cele mai frumoase, arătau altfel. Într-un fel aveau fizionomii omenești, iar cei de sex feminin, erau chiar frumoși. Doar pielea albăstruie le trăda rasa. Sirona nu era sigură că aceste ființe sunt prieteni sau dușmani ai omului, dar nu avea de ales și nici cale de întors.

Hangița, o niandră cu ochi de un albastru fosforescent, cu buze roșii și mâini delicate, se apropie de masa ei.

— Mai doriți ceva?

Sirona îi făcu semn din cap că nu. Până atunci își ascunsese identitatea sub pălăria cu boruri mari, dar era sigură că, în cele din urmă, aveau s-o descopere.

— Doar o informație.

— Ascult.

— Vă deranjează foarte tare prezența oamenilor?

Hangița păru încurcată, aproape că reuși să zărească o urmă de roșeață în obrajii albaștri.

— Chiar deloc. Nouă ne plac oamenii. De fapt, sunt singurii care ne acceptă, la rândul lor.

— Atunci, cred că pot răsufla ușurată. Sirona își dădu jos pălăria, lăsând să i se vadă pielea albă și părul plin de praf.

Niandra nu păru surprinsă, ci dimpotrivă, ușurată.

— Am crezut că faceți parte din vreo rasă rivală, când v-am văzut cu pălăria aceea mare ce vă acoperea ochii.

— Și eu am fost neliniștită, mărturisi Sirona. Nu am mai văzut decât un niandru în grotele Õsseatului, dar acela era destul de șifonat.

Hangița oftă.

— Din păcate mulți dintre noi au ales acel drum după ce cea de-a opta zână ne-a declarat ființe morbide.

— Sunteți niște ființe frumoase, indiferent de ce ar spune zânele.

— Poate că este așa, cu toate că nimeni nu a văzut vreo zână, se spune că ele sunt impecabile.

— Mă îndoiesc. Toți avem defecte.

— Posibil. Doriți și-o cameră?

Sirona îi aprobă din priviri iar hangița dispăru la etajul superior pentru ca să pregătească camera promisă.

Abia după două zile părăsi orașul niandrilor. Cele două zile fuseseră cât de cât dedicate magiei. Își reaminti tot ceea ce învățase cu Eloim și își consultă oglinda. Consultase prezentul de câteva ori pentru a da de urmele lui Sior. În cele din urmă îl zări, împreună cu Photine, amândoi cocoțați pe un munte. Îi veni să turbeze de furie pentru că nu știa ce s-a întâmplat în realitate și ce caută fata alături de fratele ei. Prezența lui Tio o mai liniști, dar nu-i zări niciunde pe Liort și T, ceea ce o făcea să își pună alte semne de întrebare. Și-ar fi dorit ca cineva să îi spună ce se întâmplă. Și-ar fi dorit ca Fawrr să vină cu vești, să îi cânte, să își facă simțită prezența.

Bulgărele de foc ajunsese, din nou, la dimensiunea comandată de Sirona. Chiar și Agape era mai mulțumită și mai în forță. Așadar, drumul putea să continue destul de mult. Agape nu mai era folosită pe post de cal, ci pe post de cărăuș. Sirona avusese grijă să își ia suficiente provizii, știa că drumul spre Nimic poate să dureze infernal de mult.

Într-una din zile, poposi lângă o apă. Picioarele i se umflaseră și vru să scape pentru câteva clipe de strânsoarea cizmelor. Cu greu își putea imagina cum o prințesă sau o regină pot să poarte încălțămintea aia incomodă, de fată, din moment ce ea pătimea atât din pricina cizmelor ce erau destul de comode pentru un luptător.

Rămase cu picioarele în apă până ce simți că tălpile nu o mai ard atât de puternic. Apoi își curăță spada, cu toate că nu era nevoie și luă o mică gustare. Chiar când se pregătea s-o ia din loc, auzi un murmur. La început ca

sunetul unei harpe pe ale cărei corzi scăpărau degete lungi, nu prea dibace. Apoi se auzi ca un geamăt apăsător și, în cele din urmă, cântecul fu clar și cuprinzător. Recunoscu îndată glasul lui Fawrr, ce se îndrepta spre ea. Aripile îi fâlfâiră nervos și ateriză chiar lângă Agape.

Într-un exces de fericire, fata îmbrățișă pasărea cu toată puterea ei, moment în care Fawrr se transformă în Sir Hollw.

Privirea lui o fermecă și pe dată simți cum întreg sufletul i se răscolește în stomac. Hollw îi sărută fruntea cu buzele sale reci, ce păreau a fi moarte de secole întregi.

— În sfârșit, spuse Sirona, ai ajuns la mine.

— Nu te-aș fi lăsat singură. Dar trebuie să-ți mărturisesc că nu te voi putea conduce prea mult.

— Nu-i nimic.

O cuibări și mai mult la pieptul său, simțind cum dragostea i se scurge prin vene. Era liber de acum, liber să fie om. Dar chipul i se întristă când își aminti că Sirona trebuia să renunțe la dragostea lor, chiar și el trebuia să renunțe. Dar în acest moment nu mai conta decât faptul că o atingea. Simplu fapt că era a lui și tot universul acela plin de durere dispărea. Chiar și privirea îi deveni clară, nu i se mai citea pe iris durerea, iar figura îi era mult mai caldă.

Și Sirona simțea iubirea. Mult mai adevărată și fără de ocolișuri decât ceea ce simțise în legătură cu Ing. Între ei exista puritatea. Puritatea sufletelor ce se iubesc de mult timp, într-o taină ce nu are să prindă contur. Dar taina lor devenise adevărată. Iar acum, se aflau unul în brațele celuilalt, ca niște copii gata de primul sărut.

Sirona simți cum roșește atunci când Hollw își apropie buzele, acum calde, de ale ei. Sărutul acesta păru veșnic și mai pur decât apele oricărui izvor. Mai pur decât lacrima, decât cerul sau soarele. De parcă toată viața lor se rezuma la acea clipă.

Sirona se agăță de această speranță.

— Acum ești om din nou. Pentru totdeauna.

— Da, spuse el încercând să-și ascundă tristețea din privire. Vei fi regina mea într-o bună zi, în viață sau în moarte.

Sirona nu dădu importanță cuvintelor, ci se agăță de el ca de cea din urmă salvare.

— Împreună ne va fi mult mai bine.

Hollw se îndepărtă. Nu voia să-i strice clipa asta de fericire ce în curând avea să se transforme în cea mai cruntă agonie. Preferă să-i povestească despre Photine, despre cum își trădase tatăl și se aliase cu Sior. Îi povesti și despre Gardian și Păstrător, dar nu fu în stare să-i dezvăluie decât faptul că veniseră să-l prevină. Restul avea să afle la timpul potrivit.

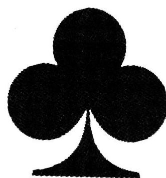
Pentru puțin timp, Hollw avea să fie un altul. Durerea ființelor pământului nu avea să se mai restrângă în el, iar Turnul Morții nu îl mai putea chema în ajutor. Doar magia îi mai rămăsese, suficient de puternică și bine ascunsă în gândul lui.

Următoarele zile merseră împreună și se bucurară de fiecare clipă. Hollw o învăță pe Sirona cum să ajungă spre Nimic și cum trebuie să se apere de ce-i ce păzeau intrarea. Îi mărturisi dragostea ce i-o purta chiar din clipa în care îi simțise prima durere reală, aceea când se despărțise de Niara. Îi spuse cât de mult suferise când a înțeles că inima ei îi e dată lui Ing, și în nenorocirea lui, cât de mult se bucurase când acesta și-a dat sufletul. Bucurie pe care o regretă imediat, știind că el e următorul Salvator și cel ce trebuie să renunțe definitiv la dragoste.

Acum era cu ea și se simțea mai fericit decât fusese în întreaga lui viață. Și Sirona simțea aceeași fericire de neclintit, îi fusese destinată lui, iar ea ar fi trebuit să înțeleagă încă din prima clipă când îl zărise. Merseră mult timp împreună până când ajunseră la poalele muntelui ce cu câteva zile în urmă îl urcase Sior. De aici drumurile lor aveau să se despartă pentru câteva zile.

— Trebuie să-i vorbesc lui Furlamir, spuse Hollw. Încă mai avem ceva de lămurit. Am să te ajung din urmă în câteva zile. Orice ar fi, să nu dai înapoi. Știi că am să fiu alături de tine orice s-ar întâmpla.

Despărțirea se produse după o îmbrățișare lungă și un sărut pătimaș. Hollw știa că va fi cel din urmă, dar Sirona nici nu bănuia.

CAPITOLUL VIII
Õ̃RIATUL SUB ASEDIU

— Stingeți felinarele și tot ceea ce luminează, urlă Troten cât putu de tare. Apoi se întoarse spre Noriat ce avea o ținută demnă de un rege:

— Pe grumi îi vom termina pe beznă. Nu au nici o șansă.

— Și sperienii?

— Sunt la două zile distanță. Până atunci să scăpăm de pericolul imediat.

Troten și Noriat adunară oamenii și le explicară cât putură de bine punctul sensibil al grumilor, și anume vederea slabă pe timp de noapte. Apoi îi așezară în poziții strategice, sperând să fie cu efect. Acum nu mai aveau decât să aștepte iar așteptarea nu dură foarte mult.

Zeci de făclii se zăreau în depărtare, pe drumul principal.

— Trebuie să-i luăm prin surprindere și să stingem orice sursă de lumină.

— Apă, hotărî Noriat.

— E greu să arunci apă pe făclii și apoi să fii și pregătit de atac, oamenii noștri trebuie să aibă tot timpul mâna pe spadă.

Troten făcu ultimele pregătiri, punând arcașii pe cele mai înalte clădiri din Õriat. Acum nu mai aveau decât să se roage la Șarama și să spere, ca așa încătușată cum era, aceasta să țină cu ei.

Grupul de grumi pășiră în Imperiu. Rafala de arcuri porni spre ei, doborându-i pe cei mai din față. Din beznă ieșeau spadasinii, luându-și dușmanul prin surprindere. Ceva mai în mijlocul orașului se aflau cei ce foloseau sulițele. Aceștia erau „artileria grea" așa cum îi plăcea lui Troten să-i numească.

Bătrânul își încălecă calul și porni în ajutorul spadasinilor. Un număr semnificativ de grumi zăceau la picioarele lui, dar alții și alții apăreau din beznă încercând aceiași strategie pe care o adoptase și Troten. Bătrânul le făcu semn spadasinilor să se retragă apoi, la un alt semn, săgețile cu foc porniră spre inamicul ascuns în beznă. Voci panicate se auziră de partea cealaltă a baricadei.

Între timp, regele stătea la pândă alături sulițași, fiind chiar el un mânuitor desăvârșit al acestui obiect. Ceva mai departe stăteau tinerele femei ce învățaseră, între timp, să mânuiască o spadă sau o lance. Tensiunea se simțea peste tot.

Alte urlete și țipete se auziră îndată ce arcașii își terminară misiunea și spadasinii, conduși de Troten, porniră atacul. De data aceasta totul se petrecu mult mai violent, grumii devenind agili și reușind de câteva ori să își ia adversarul prin surprindere.

Când numărul inamicului deveni prea mare, iar din tabăra Õriatului căzuseră deja prea mulți, regele și oamenii săi porniră în apărare. Câteva torțe se aprinseră, dar dispărură la fel de repede precum apăruseră. Oamenii, în acest moment, deveniseră îngroziți de lumină. Așa că femeile, cele mai vârstnice, reușeau, cu greutate, să arunce apă pe torțele dușmanilor.

Pentru un timp războiul păru a fi în favoarea Õriatului, apoi balanța se înclină spre grumi. Veneau tot mai mulți și se știa că sunt destul de rapizi. Troten ceru retragerea pentru a avea timp să pună la cale un nou plan.

În scurt timp, partea asediată a Õriatului, deveni un furnal luminos. Se estimau în jur de cinci mii de grumi, dintre care jumătate aveau torțe ce luminau până departe. Oamenii regelui erau pe jumătate, chiar dacă ar fi reușit să stingă luminile tot erau în inferioritate și tot s-ar fi pierdut vieți prețioase.

Troten puse arcașii pe zidurile palatului și încerca din răsputeri să găsească o soluție. Bineînțeles că cea mai bună i se părea aceea ca arcași să-și încerce norocul, deoarece bestiile nu știau să întindă arcul și din punctul ăsta de vedere erau superiori. Dar ce se făcea dacă, chiar și jumătate, ar fi scăpat din focul săgeților? Erau mult mai puternici ca ei și aproape de două ori mai mari. Lăncierii lui nu erau dintre cei mai pricepuți, de spadasini nici că se mai punea problema. Cu toții erau țărani simpli ce învățaseră în ultimele luni să facă una ori alta. Simțea că le-ar cere prea mult, că nu ar fi corect față de ei.

Altfel ar fi stat situația să fi avut o armată profesionistă. Mai racolase câțiva dintre foștii luptători ai Șiarului, dar aceștia erau destul de bătrâni și erau mai

buni ca strategi decât ca luptători. Decise să mai aştepte câteva ore sperând să-i vină vreun ajutor de undeva. Se gândi la gemeni și spera ca ei să știe necazul în care se află și să trimită ajutoare.

Oamenii deveniseră destul de reci în relația cu bătrânul. Aproape că nu mai aveau curaj să-ndrăznească să lupte. Se retraseră pe lângă palat și așteptau și ei o salvare.

Și iată că se auziră țipete și urlete și un atac violent porni împotriva grumilor. Torțele începură să se stingă, doar câteva mai îndrăznețe rămânând în picioare. Un arcaş coborî de pe zid și fugi spre Troten și rege. Avea figura palidă și îngrozită.

— Par a fi ființe venite din beznă. Cele mai grotești pe care le-am văzut.

Troten se urcă la rându-i pe zid. Într-adevăr, imaginea nu era prea îmbucurătoare, chiar dacă creaturile îi scăpau într-o oarecare măsură de grumi, nu se simțea prea fericit să le țină piept celorlalți. Dintre toți se remarcă un uriaș ce pășea alene și nepăsător spre porțile palatului. Când ajunse suficient de aproape, Troten îndrăzni să-i strige:

— Nu te apropia, astfel arcașii mei vor fi nemiloși.

Uriașul se opri. Troten era convins că e mai înalt ca zidul și că dintr-o suflare ar fi devenit toți frunze. Dar răspunsul bestiei fu calm și surprinzător:

— Sunt Hioram. Stăpân al tavernelor necunoscute din Õsseat. Prieten al Sironei și al lui Sior. Vin aici chemat de Liort. Le-am promis ajutor necondiționat, iar acum am venit să ne respectăm promisiunea. Deschideți porțile ori ba?

— Așteaptă, îi ceru bătrânul.

Era destul de debusolat și nu ar fi fost în stare să ia o astfel de decizie de unul singur așa că îi ceru sfat lui Noriat.

— Deschide, spuse regele. De-o fi să cădem în capcană, atunci pot spune că asta ne-a fost soarta. Dar, într-o oarecare măsură, am încredere în judecata Sironei, și tind a crede că uriașul grăiește drept.

— Cum vrei Noriat, dar să nu spui că nu te-am prevenit.

— Fii pe pace, am să-mi accept soarta oricare ar fi aceea.

Troten făcu o plecăciune apoi le făcu semn oamenilor să deschidă porțile. Imaginea de dincolo de ziduri era încurajatoare. Luminile dispăruseră în întregime, iar majoritatea grumilor pavau străzile. Cei ce scăpaseră o rupeau la fugă fără să fie tentați să mai întoarcă privirea. Creaturile terminaseră războiul în mai puțin de o oră. Acum toate acele bestii stăteau în spatele uriașului cu ochii holbați și balele curgându-le. Uriașul făcu un pas în față.

— Suntem bineveniți?

— Poftiți, îi îndemnă Troten. Și vă mulțumim.

După ce bestiile își găsiră câte un loc în spatele zidurilor, Hioram se înfățișă în fața celor doi conducători, regele și Troten.

— Nu ne va fi la fel de ușor și cu sperienii, le mărturisi prea brusc. Așa că vă rog să mă lăsați pe mine să concep strategia.

Troten îl privi oarecum neîncrezător, dar regele fu de-a dreptul mulțumit.

— Bine, fie. Dar spune-ne cum ai întâlnit-o pe Sirona. Ce făcea?

— Singura veste ce v-o pot da este că Ingvarr a murit în peșterile Õsseatului.

Cei doi se priviră întristați, dar Hioram continuă.

— Sirona era bine când a plecat. Cu toate că am simțit-o mai tristă decât mi-aș fi dorit. Dar mai mult nu vă pot spune. Ceea ce pot să vă spun e că în cel mult două zile vor apărea și piticii luptători, chemați de un prieten de-al Sironei, Orett. Sper ca sperienii să întârzie destul.

— Îmi e teamă că nu vor veni singuri, se manifestă Troten. După ce grumii le vor povesti ce s-a întâmplat, fii sigur că vor aduna tot ce vor găsi în cale.

— Ceilalți sunt doar iarbă în calea noastră, de sperieni ne temem.

— Și noi, mărturisi regele.

— Atunci, dacă îmi permiteți, am să vă iau oamenii și am să le spun în ce fel vom ataca. Dar mai întâi aș avea nevoie de-o iscoadă pe drumul principal. Se chiorî după una din creaturi și îi făcu semn celei verzi. Troten recunoscu imediat rasa, o niandră. I se păru nedrept să trimită o femeie drept iscoadă, dar nu făcu nimic să i se împotrivească uriașului.

Hioram îi spuse să îi ia pe Nevăstuică și pe Ochi-Bun și să păzească drumul. Nevăstuică se dovedi a fi un

trol mic cu cap cam mare, dar destul de iute; atât de mână cât și de picior. Căci fără nici o greutate, își băgă mâna în buzunarul lui Troten și îi fură o monedă. Bătrânul nici nu ar fi observat dacă Hioram nu i-ar fi restituit moneda și nu și-ar fi cerut scuze. Ochi-Bun nu era decât un hort (spiriduș) mic. Dar numele i se potrivea de minune căci avea niște ochi mari ce aproape îi acopereau întreaga față. După ce făcură o plecăciune, cei trei „spioni" părăsiră curtea regală.

Hioram strigă adunarea și bestii și oameni, de-o potrivă, se arătară în fața lui. La început îi privi suspect, de parcă încerca să vadă dincolo de ei, adevărul era că doar încerca să-i numere. Doar că oamenii se simțeau ciudat sub privirile bestiei și, atunci când acesta vorbi, unii din ei abia se stăpâniră să nu o ia la fugă:

— Bun, spuse el adresându-se lui Troten. Suntem în jur de șase mii. Câți arcași avem?

Troten făcu o sforțare de memorie.

— Nu prea mulți, doar trei sute.

— Trei sute de oameni. Bun sunt destui pentru linia a doua. Eu am patru sute de Driade (spirite ale pădurii), toate trag remarcabil cu arcul și avantajul este că sunt cameleoni. Se pot face una cu bezna și nimeni nu va ști de unde trag. Uite ce zic eu bătrâne. Făcu o scurtă pauză gândindu-se la ceva anume și continuă:

— Driadele mele se vor ascunde pe acoperișurile din jur. Voi pune o sută chiar pe drumul principal. În felul acesta vor fi luați prin surprindere, e greu să lupți cu ceva ce nu vezi. Oamenii tăi vor rămâne pe zidurile palatului, trag destul de bine, dar sunt și foarte fragili. Driadele nu pot fi ucise decât de foc, în schimb oamenii… Ei asta e altă poveste.

Le ceru arcașilor, și celor umani și driadelor, să iasă din rând și continuă să se uite cercetător spre ceilalți.

— Văd că ai femei. Ce știu să facă?

— Unele folosesc spada, altele lancea.

— Și cele bătrâne?

— Ele nu fac nimic. Le-am folosit pe post de robineți cu apă, pentru a stinge torțele inamicului.

Hioram nu spuse nimic, doar le făcu semn celor bătrâne să se ducă în altă parte și le rugă pe cele tinere să iasă în față. Doar cincizeci, nici mai mult nici mai puține.

— Bine, le putem folosi ca iscoade direct de pe câmpul de luptă. Femeile se pot strecura ușor, sunt agile.

Aruncă alte priviri cercetătoare. De data asta Troten începea să creadă că uriașul suferă de îngâmfare, dar nu spuse nimic, știind că nu i-ar face pe plac regelui.

Hioram rămase pe gânduri ceva timp, apoi întrebă:

— Câți spadasini ai?

— În jur de două mii, spuse mândru bătrânul.

— Impresionant. Cât de bine se descurcă?

— Cinci sute sunt desăvârșiți, restul…

— Am înțeles, cei cinci sute să facă un pas în față.

Troten începu să-i strige pe nume, căci în cele câteva luni de când îi pregătise îi învățase pe toți fără nici cea mai mică excepție. Cinci sute de bărbați voinici ieșiră în față. Hioram păru mulțumit.

— Bun, tu ai cinci sute, eu am o mie dintre cei mai buni. Aceștia le vor face față sperienilor. Se îndreptă către spadasini: punctul lor slab e semnul din frunte. Nu încercați să-i răniți în altă parte căci nu are niciun sens. O simplă împunsătură în semn va fi suficientă și mortală.

După ce le explică celor o mie cinci sute de spadasini cum să lupte împotriva dușmanului, îi chemă în față pe ceilalți. Cu tot cu creaturile sale demonice erau trei mii cinci sute. Aceștia aveau să le țină piept creaturilor ce aveau să-i însoțească pe sperieni, dar bineînțeles, dacă se simțeau în stare puteau să intervină. Acum rămase doar cu cinci sute de lăncieri umani și două mii de lăncieri din celelalte rase. Își mai păstră și rezerva de magi, adică cinci sute de creaturi, pe care avea să le așeze lângă arcașii umani. Acolo, pe ziduri. Nu erau ei cei mai buni magi, dar fiecare știa cel puțin o vrajă ce ar fi putut fi de folos.

După ce îi așeză pe toți pe poziții, acum fu rândul uriașului. El avea să fie imediat în urma celor o sută de driade ce aveau să înceapă lupta. Spera ca astfel unii din ei s-o ia la sănătoasa și să nu se mai întoarcă niciodată.

După doar câteva ore, Nevăstuică îi anunță că o mare armată se apropie. Hioram a dat ultimele ordine și a fugit spre drumul principal. Troten avea să-i conducă pe spadasini, în timp ce regele îi conducea pe lăncieri. Femeile își găsiră poziții strategice printre buruienile de la marginea drumului, și aveau să anunțe fiecare victimă lui Troten și lui Noriat.

Tensiunea creştea. Armata se apropia. Paşii sperienilor zguduiau pământul. Grumii urlau furioşi. Arcaşii îi urmau în umbră. Dar neprevăzutul se ivi. Mai mult de o mie de gloobuşi erau în urma armatei. Lucru la care nimeni nu se aşteptase. Hioram le-a interzis iscoadelor sale să îi anunţe pe ceilalţi, sperând să nu le lase timp gloobuşilor să se apropie prea mult de câmpul de luptă.

Driadele începură atacul, dar şi arcaşi umani, care erau împreună cu inamicul, răspunseră cu aceeaşi monedă. Câţiva sperieni şi grumi căzură, dar mai erau încă mulţi cei ce puteau face ravagii. Uriaşul le ceru driadelor să se alăture suratelor lor şi, la semnul lui, să tragă. El se strecură prin beznă încercând să i-a câţiva gloobuşi prin surprindere.

După ce consideră că a trecut suficient timp, făcu semn driadelor aflate pe acoperişuri să-nceapă atacul. Un stol de săgeţi zburară, majoritatea doborându-şi inamicul. Arcaşii umani le urmară exemplul. Doar câţiva căzură de pe ziduri străpunşi de arcaşii inamici, restul reuşiră să ducă atacul mai departe.

De acum se aflau pe câmpul de luptă. Primii spadasini trecură la atac, ceea ce nu le mai dădea posibilitatea arcaşilor să-şi trimită săgeţile. Lupta începu. În timp ce Troten şi spadasinii încercau să ţină piept, Hioram reuşi să se strecoare neobservat până lângă micii magicieni. Prinse câte patru în braţele sale mari şi le zdrobi ţestele fără nici o dificultate, dar nu reuşi să ucidă mai mult de două sute, până când unul dintre ei se prinse de ceea ce se întâmplă. Câţiva gloobuşi îşi concentrară energiile şi aruncară spre el foc. Uriaşul se feri din calea atacului, dar ştia că nu le va rezista mult timp.

Chiar şi sperienii, pe câmpul de luptă, încercau să se folosească de magia lor, dar magii de pe ziduri îi blocau întotdeauna, obligându-i să se întoarcă la lupta cu spada.

Pentru spadasinii lui Troten era destul de greu să ajungă la semnul din fruntea sperienilor, dar creaturile lui Hioram se descurcau de minune.

Uriaşul încă încerca să scape de furia gloobuşilor, ce se întorseseră pe urmele lui. Era un avantaj în asta, dacă ar fi avut măcar câteva driade de partea lui. Până la urmă se dovedi a nu fi un prea bun strateg, căci rămase singur, înconjurat de vreo opt sute de astfel de fiinţe. Chiar când credea că totul este pierdut, mai bine de două mii de pitici

le stricară planurile micilor vrăjitori. Unii aruncară topoarele, atingându-le direct inima sau retezându-le capetele; alții, mai dornici de aventură, le dădură mai întâi șansa de a realiza ce se-ntâmplă.

Orett, cel ce-i condusese pe semenii lui din neamul luptătorilor, i se alătură lui Hioram.

— Te bucuri să mă vezi?

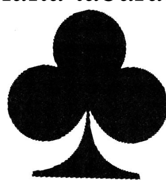
— Mai întrebi? răsuflă ușurat Hioram.

Uriașul îi prindea pe cei ce încercau să scape sau cei ce întorceau spatele și le strângea capetele mici, până când acestea îi pocneau în palme lăsând sângele să i se scurgă printre degete.

De partea cealaltă, situația devenea tot mai rea. Arcașii începură să tragă unii în alți, iar în scurt timp pe ziduri mai rămaseră doar vreo treizeci. Driadele încercau și ele să își lovească inamicul, dar aceștia știau să se ascundă printre oamenii lui Troten și astfel arcașii nu putea ochi. Spadasinii se împuținaseră și ei. Grumii erau mult mai buni decât crezuseră, așa că fu timpul ca lăncierii să intre în luptă.

Piticii și Hioram aproape că omorâseră tot ceea ce însemna gloobus. Ceilalți fugiră și doar câțiva rămaseră prizonieri. Astfel, în mare grabă, piticii și uriașul se alăturară celorlalți.

Poate că durară mai mult de două zile până ce ambele tabere cerură retragerea. De ambele părți existau victime și cu toții aveau nevoie de câte o strategie pentru a pune stăpânire pe cealaltă tabără.

CAPITOLUL IX
TURNUL MORȚII SE ZĂREȘTE

T și Liort ajunseseră alături de Sior cu o zi sau două în urmă. Nu îi vorbiseră prea mult lui Sior dintr-un motiv sau altul, dar nici nu îl lăsară în suspans. Liort îi povesti despre bănuiala lui în ceea ce-l privește pe Sorian și mai apoi îi spuse cuvintele ursitoarelor și legătura dintre ei.

Până și Photinei i se păru plauzibil ceea ce spunea Liort. Chiar și ei i se păru că reușise prea repede să fure cartea și că avuseseră un avantaj destul de mare. Punând totul cap la cap, vorbele motanului erau justificate. Bineînțeles că acum ea se simțea cea trădată. Tatăl său știuse tot timpul că ea va fura cartea. Îi dăduse camera reginei cu bună știință și îi urmărise fiecare reacție. Acum știa că ea fusese cea manipulată și nu invers. În gândul ei își jură că avea să i-o plătească. Știuse tot timpul și așteptase cu multă răbdare momentul. De aceea se folosea de puterea gloobușilor, de aceea nu o lăsa să-l vadă pe Aratt. Tot timpul îi fusese teamă că adevărul va ieși la iveală, iar ea va ieși din peisaj înainte să-i facă treaba murdară.

— Trebuie să salvăm cât mai repede cartea, spuse Photine după o bună bucată de drum. Cel puțin, dacă ne vom găsi sfârșitul, măcar i-am salvat pe ceilalți.

— Poate că ai dreptate, spuse și Sior. Dar Fawrr nu vine după cum bine vezi.

Liort știa motivul pentru care Salvatorul nu sosește. Spera să găsească soluția optimă prin glasul lui Furlamir. Îi fusese milă să îi spună adevărul, așa că îl lăsă să își urmeze drumul, sperând ca acesta să se încheie cât mai repede. Nu îi destăinui nici măcar lui Har-dûr discuția lui Fawrr, rămânând închis în sine și gândindu-se la Sirona și la cât avea să sufere.

Încă două zile și ceața cea gri se apropia din ce în ce mai mult. Mai aveau puțin până la Grota Sitului. Spiritul îi anunță pe motan și câine și hotărâră că e timpul să-i lase pe cei trei să se odihnească înainte de-a le da vestea.

Călătorii se bucurară că aveau, în sfârșit, câteva momente de odihnă. Profitară din plin de somn și de iarba

comestibilă.

Când se treziră, vestea veni ca un fulger.

— De ce nu ne-ați spus mai devreme? se supără Tio. Niciunul dintre noi nu e pregătit de o luptă cu cine știe ce creatură.

Photine părea a fi cea mai resemnată.

— Ce fel de creaturi sunt?

Har-dûr se grăbi să-i răspundă:

— Seamănă cu niște câini, dar au două capete monstruoase și niște gheare, de fapt sunt mai mult lame. Trebuie să vă feriți de colți și de gheare. Punctul sensibil este locul dintre cele două căpățâni. Dar nu vă fie teamă, am să fiu alături de voi.

— Asta da consolare, îl apostrofa Sior.

Spiritul nu-i răspunse, ba mai mult se îndepărtă, alăturându-se lui T și Liort și șușotind în taină. Cei trei își continuară drumul fără să își vorbească. De acum ceața aproape că îi cuprinsese și undeva, pe-acolo, trebuia să fie și Grota Sitului.

Următoarele ore le petrecură cu atenție sporită. Orice mișcare neașteptată li se părea suspectă și de fiecare dată își scoteau spadele de la brâu. Sub haina lui Sior, cartea încerca să își dezlege singură lanțurile, lucru ce-l incomoda teribil.

Nu după mult timp, din ceață se auziră mârâituri. T sări în fața lor arătându-și colții. Har-dûr și Tio înaintară și ei. Doar Sior și Photine rămaseră cu mâinile pe mâner fiind gata în orice moment să sară la luptă.

Mârâiturile se auzeau din toate părțile. Nici urmă de siluete ale animalelor, dar perechi-perechi de ochi roșii se zăreau în jurul lor. Photine căută o încurajare în ochii lui Sior, dar nu zări decât ceața, ceea ce o făcu vulnerabilă în fața atacului. T sări primul, luându-se la trântă cu unul din câinii cu două capete. Har-dûr sufla asupra lor, dar fără prea mare efect. Creaturile erau destul de obișnuite cu răceala acelei zone, dar uneori se clătinau și se dădeau înapoi ceea ce îi oferea lui Tio un mic avantaj. Alte creaturi îi încolțiră, așa că fu și rândul lui Sior și al Photinei să scoată spadele.

Dintr-un simplu noroc, Sior nimeri zona despre care îi vorbise spiritul și una din creaturi muri în urlete sfâșietoare. Liort își ascuți și el ghearele și sări pe una din fețele unui câine. Acesta urla disperat și în cele din urmă

se retrase la adăpost. Liort aplică aceeași tactică pe mai multe creaturi și de fiecare dată avu același efect.

T nu avea același noroc. Încă se încăiera cu cea dintâi creatură, simțindu-se amenințat din spate de o alta. Photine îl văzu în dificultate și îndrăzni să atace. Câinele își arătă colții ca niște fierăstraie și își scoase ghearele ca niște lame subțiri și bine ascuțite. Fata înghiți în sec, dar nu se dădu înapoi. Încercă să se țină la distanță din calea armelor naturale și să-l atingă acolo unde îi spusese spiritul, iar după ceva bătăi de cap reuși.

Lupta nu mai dură mult, iar creaturile se retraseră rănite în bârlogul lor lăsându-le cale liberă.

— Alte surprize? întrebă Tio.

Har-dûr negă din cap și dispăru în ceață.

Drumul ce-l urmară în ultimele ore păru mai greu de străbătut decât tot ceea ce întâmpinaseră până atunci. Din pricina ceții le era destul de greu să distingă pe unde calcă sau încotro se îndreaptă, cu toate că Tio aprinsese felinarul.

Pe măsură ce înaintau, ceața se lăsa mai grea și era aproape impenetrabilă, ca un material dur și rece. Mai apoi, apăru ca un zid și abia într-un târziu începu să se risipească.

Aici T și Liort îi opri.

— Noi nu mergem mai departe, îl anunțară pe Sior. Trebuie s-o așteptăm pe Sirona și s-o ajutăm să ia o decizie.

— Sirona, vine și ea?

— Da, spuse Liort.

Sior zâmbi pentru prima oară în ultimele zile, apoi se întristă brusc.

— Despre ce decizie e vorba?

Motanul își întoarse privirea.

— Asta nu te privește pe tine. Dar aș vrea să îți spun ceva, ai grijă de ea. După ce va primi vestea durerea ei va fi mare.

Sior nu insistă, dar inima i se întristă și mai mult. Înțelegea că de aici înainte, chiar dacă ceilalți îl urmau, era singur. Trase aer în piept, încercând să-și alunge lacrimile și să prindă puțin curaj.

— Liort, sper să fii blând cu ea când îi vei da vestea.

Aproape că percepu în privirea pisicii o lacrimă pribeagă.

— Fii fără grijă. O să încerc să îi spun totul cât mai frumos. Tu, tu să ai grijă de tine și să nu îți fie teamă. Turnul Morții îți va arăta destinul. Este un secret pe care doar puțini au privilegiul de-al afla. Problema este că destinul ce îți va fi arătat nu este tocmai adevărat. Trebuie să-ți înfrunți temerile și să speri că ceea ce vezi nu e așa.

Băiatul își plecă privirea.

— Voi fi singur acolo, nu?

— Nu, Sirona va veni la timp. Dar, da. Ceilalți nu vor avea puterea să intervină. Sunteți voi trei și Salvatorul. Șarma să vă aibă în pază.

— Atunci, ei de ce mă mai însoțesc?

Liort nu știu să-i răspundă, știa doar că destinul poate să le dea dreptul de-a înainta sau nu. Dar asta nu putea ști nici măcar el.

— Nu știu, răspunse în cele din urmă motanul. Acesta le este destinul. Atâta timp cât ultima literă mai strălucește, destinul mai are un cuvânt de spus.

Sior scoase cartea de la piept. *R*-ul abia dacă mai strălucea, aproape că murea și el. Doar două litere și bezna va rămâne veșnică. O băgă la loc, cu tristețe. Aproape că putea să simtă și durerea cărții.

— Atunci nu îmi rămâne decât să-mi înfrunt teama.

— Așa este, mormăi Liort. Așa este.

Își luară la revedere. Sior avea lacrimi în ochi, dar nu lăsa să se înțeleagă lucrul ăsta. Încerca din răsputeri să se stăpânească. Verifică încă o dată dacă cartea și spada sunt la locul lor și le întoarse spatele celor două animale.

Drumul părea fără sens de aici în colo. În sufletul lui Sior nu se mai afla decât durerea. Inevitabil, gândul i se îndreptă spre Niara și spre protecția ce le-o oferise de-a lungul celor șaisprezece ani. Gândul că ar putea fi din nou împreună părea irealizabil. Nu mai știa nimic de soarta ei, cu toate că își dorea ca ea să fie în viață și să fie fericită. Dar oare ei, el și Sirona, când aveau să cunoască fericirea? Exista acest cuvânt pentru ei sau era doar egoismul din el ce își cerea drepturile?

Aproape că nici nu zări când ceața se retrase cu desăvârșire lăsând loc semiîntunericului. Probabil că aceasta era singura zonă din lume semiîntunecată. Era bizar. Știa că Turnul Morții se află în cel mai întunecat loc. Știa, de asemenea, că Nimicul înseamnă întuneric.

Nu se aştepta la una ca asta. Peisajul arăta asemenea unei dimineți înnorate. Cu norii săi plumburii atârnând greu și fiind gata de ploaie la cel mai mic semn. Totul semăna cu o dimineață grea, dificil de suportat din pricina presiunii din aer. Dar pe Sior îl alină această imagine.

Îi amintea de crestele Tiarului. De diminețile văzute de pe stâncile ce țineau loc de scuturi. Erau la fel de plumburii, la fel de grele, dar indubitabil, aveau și părțile lor frumoase.

Vântul începu să șuiere, iar iarba palidă, din jur, își ridică căpșorul mic. În zare se vedeau două lumini. Una părea a fi naturală, venită de undeva de la o rază de soare pribeagă, cealaltă părea a fi de la o flacără. Era totuși prea departe pentru a înțelege.

Tio și Photine îl urmară în liniște, neîndrăznind să-i tulbure gândurile. Dar Har-dûr o făcu:

— Chiar dacă ți se pare că suntem aproape, mai avem mult de mers. Din câte știu eu nu mai există pericole, dar odinioară, pe aici își duceau veacul oamenii lupi. De aceea te rog să îți ții simțurile ascuțite, există riscul să fim atacați oricând de o ființă a Nimicului.

— Tu nu faci pare din Nimic, așa-i?

Dacă ar fi avut ochi cu siguranță că spiritul l-ar fi privit întrebător, dar așa nu putu să-și dea seama de reacția lui.

— Într-un fel, veni răspunsul.

— Mă gândeam eu.

Elpidiusul nu întrebă nimic, iar Sior nu-i explică de ce îl întrebase. Preferă să se afunde în gândurile sale și să-și vadă de drum.

Cartea se zbătea tot mai mult în ultima vreme. Sior hotărî să și-o lege de piept, fiind sigur că astfel nu avea s-o piardă. Zorii aceia întunecați încă îi călăuzeau. Photine se simțea tot mai obosită, dar nu voia să cedeze, simțea că, într-un fel, e datoare față de gemeni, în special față de Sior.

Adesea îl privea cu alți ochii. Cu ochii dragostei. Pe zi ce trecea începea să-l înțeleagă și să-l iubească. Îi cunoștea suferința și durerea. Învățase să-i cerceteze sufletul și să-i asculte tăcerea. Știa că în spatele acelei priviri temătoare exista puterea. Se întreba de ce nu

înțelesese mai de mult. O durea incapacitatea ei de-a se fi îndepărtat de Sorian, o durea că se lăsase folosită în jocurile lui murdare. Abia acum înțelegea că nu Sirona fusese cea ce-l împinsese pe Ingvarr spre moarte, ci chiar ea lăsându-se condusă de propriul părinte.

Acum nu mai simțea ura, ci doar durerea provocată de răni mult mai profunde decât cele ce-i dispăruseră în apa fermecată. Ar fi dorit să se apropie mai mult de Sior, să-i spună cât de mult regretă tot ceea ce făcuse, să-și ceară iertare, să-l îmbrățișeze; dar era incapabilă de un asemenea gest. Se mulțumea privindu-l. Era atât de trist și abătut!

Semiîntunericul înghețase. Nimic din peisaj nu se schimba, de parcă mergeau dar în același timp stăteau în loc. Până și cele două lumini se zăreau la aceeași distanță. Era ca și cum timpul îi lăsa să meargă, dar ei nu înaintau ci dădeau din picioare fără să ajungă niciunde.

Continuară așa câteva ore. Har-dûr nu îi mai însoțea de mult, oricum nu îi mai însoțea în forma sa vizibilă. Sior hotărî că e timpul să se oprească. Scoase din desagă iarba comestibilă și apoi puse capul pe pământul reavăn. Adevărul este că dorea să tragă de timp în așteptarea Sironei. Nu voia să ajungă singur la Turnul Morții, nu dorea să își înfrunte temerile și durerile fără nici un sprijin.

După câteva ore de odihnă, porniră mai departe. Peisajul se încăpățâna să rămână la fel, însă luminile păreau că se apropie. De aici în colo Sior simți un pericol. Era pentru prima oară când simțea una ca asta. De obicei Sirona avea astfel de premoniții.

Pentru o clipă simți o durere profundă și își aminti de clipa când toate durerile lui Fawrr se transferaseră în el. Se gândi la nopțile nedormite și la cât de mulțumit fusese când scăpase de toate astea. Atunci crezuse că nimic în lume nu îi va mai provoca o astfel de suferință. Și iată că o simțea din nou, de data asta mult mai acută (în timpul ăsta Sirona primește vestea), mult mai înțepătoare. Se lăsă pe vine, ținându-se cu mâinile de stomac, de parcă acea suferință venea de-acolo.

Photine se duse lângă el și-l ajută să se ridice. Sior simți adierea vântului și durerea își pierdu din putere.

— Ești bine? îl întrebă fata.

Reuși să-i vadă chipul lui Tio. Îl privea răvășit de parcă ar fi cunoscut secretul durerii, dar bătrânul nu spuse

nimic. Continuă să-l privească cu o milă profundă.

Sior se ridică, sprijinindu-se de Photine. Durerea dispăru brusc, ca și cum fata reușise să i-o ia pe toată. Har-dûr apăru și el. Mergea greoi, lucru ce-i dădu de înțeles tânărului că undeva în umbră se ascunde un corp.

— Ce-ai pățit? îl întrebă Sior.

Spiritul nu-i răspunse imediat.

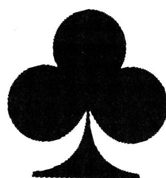
— Doar un mic accident. Ar trebui să ne grăbim. Salvatorul va veni la timp.

— Ai vorbit cu el? se miră Tio.

— Într-un fel, veni răspunsul fără vreo altă explicație.

Sior îi zâmbi fetei în semn de mulțumire pentru ajutorul oferit. Apoi îl urmă pe Tio, care preluase conducerea.

Semiîntunericul devenea tot mai încețoșat pe măsură se înaintau. Raza rătăcită dispăru cu totul, lăsând loc unei siluete întunecate din al cărei ultim turn se zărea licărirea unei lumini. Cu toții au înțeles că Turnul Morții li se arată.

CAPITOLUL X
SPERANȚA NĂRUITĂ

— Sir Hollw, rosti Furlamir. Nu era surprins ci mai degrabă abătut. Globul îl anunțase în privința acestei vizite și îi știa și taina. Preferă să nu îi spună asta lui Hollw, știind că inima îi va fi frântă.

Hollw făcu o plecăciune, apoi își opri privirea spre Alnwë ce-l privea îngrijorată, dar fără să dea glas grijilor sale.

— Doamnă Albă, Mărite Furlamir am venit până aici să caut o ultimă speranță.

Bezna din jurul lor era apăsătoare. Doamna Albă privea pe fereastra deschisă. Știa că *R*-ul avea să se șteargă cât de curând, iar întunericul avea să capete și mai multă putere. Dar era tristă și din pricina lui Hollw și, mai ales, din pricina Sironei. Își lăsă gândurile cuprinse în beznă. Nu dorea să participe mai mult de-atât la declinul bărbatului din încăpere.

În schimb, Furlamir încă se mai juca cu globul său magic. Imaginile se schimbau cu repeziciune. Opri una anume și îi făcu semn lui Hollw să se apropie.

Bărbatul se apropie și urmări cu atenție globul. Acesta îi arăta creația soarelui, bucuria acelor ființe adunate laolaltă. Cântece de slăvire și binecuvântare se ridicau până la cel mai mare zeu, Pioris. Soarele își deschidea fiecare rază, precum o floare își deschide petalele somnoroase. Era cea mai fericită zi a pământenilor. Scăpaseră de lumina cea rece, Nutovi, de-acum lumina lor le transmitea căldura, iar sub ea creșteau plantele; flori, arbuști, cascadele cădeau în tonuri de culori, păsările își înălțau glasurile cu bucurie, viața prinsese un nou sens, viața era viață.

— Nutovi a fost dintotdeauna, spuse Furlamir pe un ton indiferent. Din ea s-a născut Pioris, apoi ceilalți prin voința gândului său. Apoi s-a născut Ėnias, lumina aducătoare de speranță. Dar nici Nutovi (cea veșnică) și nici Ėnias (cea plină de speranță), nu ofereau căldura și dragostea de viață. Când Loķ (Soarele) s-a născut prin bunăvoința lui Pioris, viața a prins contur. Soarele este esența vieții, și dacă marele Pioris a înțeles asta, cu toate

că nu ducea lipsă de lumină, ținând cont că s-a născut din lumină, atunci trebuie să înțelegeți și voi. Nu există viață fără o rază care să-ți încălzească sufletul.

Alnwë continuă să privească prin beznă. Îi fusese greu să nu audă vorba lui Furlamir, dar nici ei nu i se părea drept ca cele două suflete să se sacrifice. Și totuși, lumina era esențială pentru ca ceilalți să-și poată continua viața. Ce-ar fi fost viața fără soare? îl privi, pe furiș, pe Hollw. Chipul i se întristase, de-acum părea că-mbătrânise cu câțiva ani, iar ridurile îi și cuprinseseră mâinile.

— Să înțeleg că nu există nici o șansă pentru a salva ceea ce pentru mine contează mai mult decât lumina.

Furlamir se așeză pe tron, uitând de globul magic.

— Nu înțelegi nici tu ce contează mai mult. Eu înțeleg. Pentru prima oară te simți om și ești îndrăgostit. Dar oare, viața ta nu a fost creată pentru ca ceilalți să se poată bucura? Ce mai contează acum o picătură de amar, când lumea întreagă e cufundată într-un pahar?

— De când am fost adus pe lume am trăit sub chipul lui Fawrr, de ce să mă întorc la viața aceea? De ce nu pot să le fac pe ambele? Să salvez și cartea și să-mi păstrez și dragostea?

Regele oftă. Și el trăia în beznă, și el trăia în singurătate. Un rege tronând peste pustiu, nu era tocmai un suveran adevărat. La fel ca Fawrr, și el tânjea după iubirea Doamnei Albe, dar la fel ca și Hollw, trebuia să renunțe la această iubire pentru a se întoarce alături de-ai săi și pentru a sluji pământul. Ce sfat putea să-i dea el? Cum putea să-i spună că viața celorlalți e mai importantă ca dragostea?

— Tu trebuie să iei decizia. Tu și Sirona. Destinul celorlalți este în mâinile voastre.

Fu rândul lui Hollw să ofteze. Întreaga lui viață se zărea acum în beznă. De fapt, nu era cu nimic mai bună decât întunericul ce cuprinsese pământul. Viața lui fusese în negură tot timpul, totul rămăsese la fel în afara faptului că nu mai avea aripi iar cântecul îi murise pe buze. Știa că, oricare ar fi decizia, nu și-ar fi găsit fericirea. Viața lui fusese destinată eșecului.

Doamna Albă se îndreptă spre el. Ochii ei erau mai triști decât au fost ai lui vreodată.

— Orice decizie ai lua, aș vrea să știi, destinul ei nu se va schimba. La capătul drumului o voi aștepta. Așa e

scris în Cartea Morților, iar ea nu minte niciodată.

Hollw nu vru să creadă la început că ceea ce aude e real. Dar pe măsură ce se-ndepărta de acel tărâm veșnic rece, simțea că viața lui nu mai are sens.

O durere cumplită îi apăsă pieptul. O suferință cum nu simțise niciodată în gândul vreunui muritor. Și strânsese atâtea de-a lungul timpului.

Cascada Lacrimă i se arătă în față. Rămase tăcut în fața cântecului ei, rămase tăcut în fața sorții ce îi fusese rezervată. Lăsă lacrimile să-i șiroiască pe obrazul alb. De-acum nu mai avea speranță. Pentru el totul s-a năruit. Întreaga lume se destrăma în cioburi mici și negre ce-i ucideau sufletul cu fiecare tăietură.

Se lăsă copleșit de durere acolo, sub cântecul cascadelor veșnice.

Bătrâna încerca să-l readucă la viață. Respira. Bărbatul din fața ei respira, dar nu făcea nici o mișcare. Pentru o clipă se gândi că fusese blestemat, dar și asta ieși din discuție în momentul în care tânărul scânci sub mâinile ei ridate.

Deschise ochii și-o privi. Atât de trist. Atât de… mort. În privirea aceea nu mai exista viață, nu mai exista speranță și bătrâna plânse, fără să știe de ce, dar știa că nu poate suporta atâta durere.

Tânărul încercă s-o liniștească. Și ea tăcu într-un târziu.

— Atâta nefericire, murmură bătrâna.

— Bree, nu mă mai recunoști?

Femeia tresări. Glasul melodios precum cântecul vântului purtat pe aripi de harpă, ochii triști, trupul rece.

— Fawrr?

— Da, Bree. Sunt Fawrr, cel destinat să cunoască durerea. Cel a cărui speranță a murit din nou atunci când și-a găsit fericirea.

Bree îi prinse capul în mâinile ei zbârcite.

— Fawrr, copil al întunericului și al suferinței. Câte nenorociri s-au abătut asupra voastră!

— Există vreo speranță, Bree? Există?

Femeia nu îndrăzni să-i răspundă și el a înțeles că nu are nici un rost. Nimeni nu ar putea să-i dea speranța, oricât de mult și-ar fi dorit.

— Am să mă-ntorc la ea. Vreau ca și ea să spună că pentru noi nu există altă cale. Vreau să mă îmbrățișeze pentru ultima oară. Să-i simt căldura trupului și iubirea inimii.

Bree continuă să tacă. Inima i se înmuiase încă de când o văzuse pe Sirona. Și ei îi povestiseră globurile magice despre această durere. Iar ceea ce până atunci nu fusese siguranță, acum era o certitudine. Cartea Morților își ceruse și ea tributul.

— Te voi însoți, spuse Bree într-un târziu.

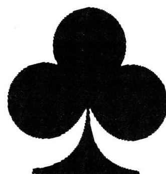
Hollw o privi absent.

— De ce?

— Am o datorie față de Sirona. Vreau să fiu alături de ea. Am înțeles prea târziu că ei au nevoie de mine. Am înțeles prea târziu lacrimile Fiorinianei. Acum vreau să-mi repar greșeala. Trebuie s-o fac, altfel nu voi putea să mor liniștită.

Hollw privi spre Ținutul Morții: oare mai exista cu adevărat? Oare Furlamir mai era acolo? Se mai uita în globul lui de cristal? Le mai urmărea destinele?

Cei doi porniră spre Turnul Morții. Acolo fiecare avea să-și întâlnească destinul.

CAPITOLUL XI
ATAC NEAȘTEPTAT

Troten nu se mai simțea descumpănit de când Hioram și piticii ajunseseră acolo. Acum, după două zile de luptă necontenită, răsuflau ușurați fiind convinși că Sorian nu va mai îndrăzni să-i atace. Cel puțin pentru o perioadă destul de îndelungată.

Când mai toți sărbătoreau victoria, Noriat a decis să consulte oglinzile. Acesta era un secret pe care nu îl dezvăluise. Știuse dintotdeauna să mânuiască speculele, dar nu spusese nimănui, dintr-o teamă știută doar de dânsul. Pentru prima oară după mult timp, se afla în camera în care Sirona își făcuse ucenicia. Oglinzile îl priveau reci, nu mai aveau aceeași strălucire ca în tinerețea lui. Păreau goale.

Regele o căută pe cea în care văzuse atâtea clipe pierdute, cea ce-i adusese atâtea vești. În cele din urmă o zări. Stătea stingheră într-un colț îndepărtat. Se apropie cu jind. De prea mult timp nu-i mai ceruse sfatul. Se întreba dacă îl mai recunoștea, dacă avea să-i mai vorbească așa, ca altădată. Speculul străluci bizar. O pală de undă lucitoare trecu peste ea și dispăru. Noriat îi zâmbi, așa cum zâmbești unei persoane în carne și oase:

— Vechea mea prietenă, oare mă mai ții minte?

O nouă sclipire străbătu speculul. Lui Noriat i se păru că îi zâmbește. Apoi glasul, ca de cioburi sparte, umplu încăperea:

— Te așteptam, bunul meu prieten.

Regie zâmbi, anii tinereți și-i petrecuse în fața acestei „prietene”, fusese singura ce l-a înțeles, singura ce l-a protejat. Acum erau iar față în față. Ea era prăfuită de vreme, iar el îmbătrânise.

— A trecut mult timp, vechea mea prietenă. Viețile ambilor s-au schimbat. Tu ai rămas prinsă aici, în timp ce eu am rămas prins acolo. Flecare și-a urmat propria-i soartă nemiloasă. Simt că azi e timpul să ne luăm la revedere. Nu am vrut să îți spun asta până când nu aveam să fiu cu adevărat sigur.

— Înainte de-a ne lua rămas bun, aș vrea să îți arăt.

Noriat se așeză în fața oglinzii în poziție turcească. La început, aceasta a sclipit în zeci de punctulețe colorate, apoi câteva unduiri, și iată… imaginea apăru. Sirona urca greu muntele ce avea s-o ducă spre Turnul Morții. Abia își mai putea târî calul, ce părea tot mai nervos. Făcu un scurt popas și plânse, plânse până ce lacrimile i se uscară pe chip și lăsară dâre adânci de praf. Apoi imaginea se mută asupra lui Sir Hollw. Era încă în fața lui Furlamir. Citi printre cuvinte ceea ce s-a întâmplat acolo și plânse și regele alături de Hollw. Imaginea se preschimbă în beznă, apoi semiîntunericul cuprinse zona ce i-o arăta speculul. Îl zări pe Sior urmat de o tânără și de Tio. Cu toții păreau abătuți. Undeva la mijlocul drumului se afla Sorian însoțit de-o mică armată de sperieni, și ceva mai în spate era Sirona. Totul se șterse și o carte mare, cu coperți negre și scris alb, apăru. Filele fluturară și se deschiseră la o anumită pagină. Noriat citi: „Sirona, regină a Șiarului, moartă în crunta bătălie de la Turnul Morții".

Imaginea dispăru și-n locul ei rămase doar speculul ce nu mai arăta nimic. Glasul plin de cioburi vorbi:

— Aceasta îi e soarta. Știu, inima ți-am frânt, dar vroiam să știi de la mine. Acum, prietenul meu bun, adună-ți oastea căci un nou atac se anunță. Să nu mă uiți!

— Bătrâna mea prietenă, e prea târziu să plâng. Nu ar fi trebuit s-o las să plece. Acum timpul și destinul nu ne vor mai ierta. Cu bine, prietena mea.

Regele îi trimise un sărut de pe vârful degetelor sale iar ea se făcu mii de țăndări. Noriat simți cum întreaga lui viață se sparse o dată cu oglinda. Rămase acolo pentru mult timp, fără să-i mai pese de război, fără să-i mai pese de beznă. Știa că greșește, dar hotărâse.

De îndată ce-l întâlni pe Troten îi spuse decizia sa:

— Prietene, am primit o veste ce mi-a spulberat sufletul în mii de cioburi. Sunt nevoit să plec spre Turnul Morții, sunt nevoit să-mi urmez nepoții și să încerc să schimb destinul. Am să las totul în seama ta. Știu că vei reuși.

Troten îl privi cu dezamăgire.

— Noriat, doar nu ai de gând să-ți părăsești poporul în vremuri atât de grele.

— Crede-mă, de ceea ce mi s-a spus se va întâmpla, viața însăși nu va mai avea sens. Totul se va spulbera, iar eu voi rămâne mai singur ca niciodată. Am nevoie de tine să-mi fii prieten și să-mi susții decizia.

— Dar bine, însă cum vei pleca spre o destinație atât de îndepărtată, fără nici un însoțitor?

— Asta contează prea puțin. Știu că inima mea mă va îndruma pe drumul cel drept și mai știu că, atâta timp cât există speranță, voi reuși să împiedic ceea ce se prevestește. Prietene, un nou atac mi-a fost anunțat. Ai grijă de oamenii mei. Îți las ție întreaga mea putere. Nu pot să-ntârzii mult pe drumul ăst. Și, mai întâi de toate, am de făcut o oprire importantă.

— Crezi că e bine?

— De e bine ori ba, asta cei înalți vor decide. De mult uitat-am de zeii noștri. Dar acum am să mă rog lor ca decizia să-mi fie înțeleaptă și drumul drept, fără de ocolișuri sau peripeții.

Troten îl îmbrățișă. Nu-l văzuse nicicând pe rege așa trist. Știa că nu-l va putea opri, chiar dacă acesta era cel din urmă drum ce avea să-l facă.

— Atunci mergi cu Șarama. Și drumul să-ți fie drept, așa precum ai spus.

Noriat îl îmbrățișă, la rândul său, pe Troten. De acum în el își avea toată speranța.

La scurt timp după ce Noriat porni spre Turnul Morții, o nouă armată a lui Sorian bătu la porțile Õriatului. Hioram și Troten făcură tot ceea ce le stătea în putință să își organizeze armatele. Din arcașii lui Troten mai rămăseseră doar treizeci, însă acum își puneau speranțele în driade, care erau pricepute în a se camufla pe timp de întuneric, și nu numai.

Orett organiză și el armata de pitici. Aceștia dădeau dovadă de un curaj aproape prostesc. Își fluturau securile deasupra capului și strigau, cât de tare îi țineau plămânii, tot felul de lozinci. Orett nu era un pitic luptător, dar bunicul din partea tatălui făcuse parte din acest nobil neam, de aceea în scurt timp prinse din curajul și entuziasmul lor.

Hioram își puse driadele pe ziduri și clădiri. Atacul începu, însă nici un alt ostaș nu ieși din curtea palatului, sperând ca driadele să reușească să-i sperie. Însă sperienii și grumii erau mai mulți ca niciodată, arcașii lor păreau cu mult mai vigilenți decât ceilalți, așa încât driadele nu le făcură față.

Pentru scurt timp lupta fu purtată doar de arcași, dar atât Troten cât și Hioram înțeleseră că trebuie să își scoată spadasinii și lăncierii în bătaia armelor.

Uriașul decise să înceapă cu spadasinii și cu piticii. Aceștia erau suficient de nebuni pentru a se avânta, fără niciun fel de teamă, pe câmpul de luptă. Hioram și spadasinii lui pășiră primii pe porțile palatului, alături de Orett și armata de pitici.

Piticii începură atacul înainte de-a li se da semnalul. Topoarele se înfipseră în gleznele sperienilor, ușurându-le munca spadasinilor ce abia așteptau să le dea lovitura finală. Dar tot mai mulți se arătau, iar grumii nu puteau fi atacați la picioare datorită învelișului metalic ce îi proteja. Troten fu nevoit să scoată lăncierii la înaintare pentru a le da un avantaj piticilor și pentru a echilibra lupta.

Driadele se mișcau cu agilitate pe acoperișuri, fiind acoperite de mantia întunericului. Din când în când câte o săgeată se înfigea în inima sau capul unui inamic; alteori le era destinată arcașilor din tabăra adversă.

Hioram nu avea nevoie de arme ca să lupte, dar în scurt timp începu să simtă usturimea din stomac. Spada unui sperian îl rănise destul de tare, dar nu simțise atunci, ci mult mai târziu. Câteva clipe se clătină de durere apoi își aminti de Sirona și cu câtă înverșunare lupta pentru ceea ce credea. Îi veni în minte chipul lui Ingvarr ce își dăduse sufletul în brațele fetei, și-l aminti pe Sior, care în ciuda faptului că avea o mână aproape ruptă nu renunțase. Își adună forțele, rupse un copac, mai mic, din rădăcini, și începu să dea în stânga și în dreapta fără nici un pic de milă.

Orett ceru retragerea piticilor când numărul de picioare deveni amenințător. Acesta îi așeză ceva mai departe de locul în care se dădea bătălia și trimitea câte doi, câte doi în câte un loc anume.

În cele din urmă ieși și Troten cu ceilalți spadasini urmați de lăncierii lui Hioram. Horții nu se avântară în luptă deoarece erau mult mai mici decât piticii iar viața le-ar fi fost pusă în pericol. În cele din urmă Orett decise că e momentul să dea o mână de ajutor. Se avântă singur în luptă, fluturându-și toporul deasupra capului și urlând ca un nebun. La început, ceilalți îl priviră uimiți, apoi, horți și pitici, îi urmară exemplul.

O namilă de grum se prăvăli la pământ peste un grup de trei horți și doi pitici, curmându-le viața. Femeile, cele

tinere, văzură ce s-a întâmplat și hotărâră că este momentul să intervină. Luară fiecare câte o torță aprinsă și începură să dea foc mantiilor sperienilor. Câteva fură lovite cu sălbăticie, dar nu renunțară la planul lor.

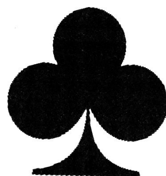
Troten fu dezarmat de un grum, astfel încât, fu nevoit să-și folosească pumnii. Nu mai folosise de mult această armă, iar mâinile îi erau bătrâne. Nu se dădu în lături și aplică lovituri de pumni până aceștia se juliră și începură să sângereze. Aproape răpus, se lăsă pe pământ, atunci zări o lance fără stăpân și hotărî să facă un ultim efort.

Alte câteva săgeți curmară viața unor grumi și sperieni. Driadele încercau din răsputeri să nimerească semnul sperienilor, dar de multe ori unul din tabăra lor se punea în față, luându-le vizibilitatea. Dar ele erau pregătite în orice moment, întinzându-și arcurile la maxim și, atunci când erau sigure de reușită, lăsau săgeata să-și croiască drum spre cel vizat.

După câteva ore, Troten căzu, la fel și Hioram. Câțiva pitici îl traseră pe Troten dincolo de porțile palatului. O tânără veni îndată, gata să îi dea primul ajutor. O armată de driade îl aduseră pe Hioram lângă Troten și alte câteva femei, bătrâne de această dată, sosiră cu apă caldă și pansamente. Ambii pierduseră mult sânge, dar mai aveau mult până să își dea duhul.

Orett rămase singurul conducător, însă nimeni nu avea de gând să dea înapoi. Horții reușiseră să își găsească propriul ritm. Din veșmintele celor morți făcuseră o sfoară cu ajutorul căreia le puneau piedică dușmanilor. Aceștia cădeau iar spadasinii erau gata să le taie capetele.

După un timp, armata inamică se micșoră și înțelese că șansele îi erau reduse, așa că ceru retragerea. Dar veselia nu dură mult, căci noi întăriri sosiră. De data asta sperienii păreau mult mai supărați decât cei de dinainte. Nici armata regelui nu mai era în formă pentru a o lua de la capăt, iar cei doi conducători erau răniți. Orett hotărî retragerea, cel puțin pentru moment.

CAPITOLUL XII
SIRONA DECIDE

Se despărțise de două zile de Hollw. Încă îi simțea atingerea, la început rece, apoi caldă ca o adiere de primăvară. Buzele lui, mâinile lui firave, totul îi era atât de drag și de necunoscut până atunci. Îl iubea. Și de data asta era capabilă să recunoască, era capabilă să simtă. Simțea bucuria fiecărei clipe, fie ea întunecată ori ba. Pentru prima oară simțea adierea vântului, chiar dacă el nu adia, și căldura soarelui, chiar dacă el nu mai era.

Avea poftă de viață. Mai mult ca niciodată își dorea să trăiască, doar pentru a-l revedea pe el.

O trăgea pe Agape după ea fără să își dea seama că iapa e obosită. Nu mai simțise nevoia să mănânce ori să bea. Auzi susurul unei ape. Globul ei de foc îi arătă calea. Neagră ca moartea. Așa era apa. Agape necheză. Ea înțelese. Se apropie de pârâiașul negru și, îndată ce îl atinse, văzu cum aceasta se limpezește. Iapa bău cu nesaț. În schimb, ea nu simțea nici foame și nici sete, dar bău. Pe măsură ce bea mai mult, simțea cum noi forțe îi revin. Nu mai avea nevoie de hrană, cu toate că Agape căra destulă în săculeții prinși de spatele ei. Sirona îi luă și îi aruncă. Îi era greu să renunțe la iapă, dar decise că nu va mai avea nevoie de mâncare pentru un timp.

O lăsă pe Agape să profite din plin de acel pârâiaș, iar ea își îngădui câteva clipe de odihnă.

La început îl visă pe Fawrr. Îi auzi cântecul. Melodia îi umplu urechile, îi umplu simțurile și cea ce altădată îi aducea tristețe acum îi aducea doar bucurie. Apoi îl zări pe Hollw. Venea spre ea călare pe-un cal alb. Arăta ca un adevărat rege. Un rege a cărei regină avea să fie ea. Alergau unul spre celălalt, soarele strălucea cu putere. El lăsă bidiviul și porni cu brațele deschise spre aleasa inimii, când privirile li se întâlniră, el își luă zborul. Hollw devenise Fawrr.

— Nuuuu! se auzi țipând și se trezi brusc.

Globul de foc încă lumina deasupra ei. Agape părea s-o privească mustrătoare. Decise că e timpul s-o ia din loc. Mai luă câteva guri de apă și porni mai departe.

Chiar și Agape părea mult mai mulțumită. Oprirea le făcuse bine ambelor, însă Sirona nu își putea scoate din cap visul. Teama începu să pună stăpânire pe ea. Dacă profeția lui Fawrr nu era adevărată? Dacă el avea să se transforme la loc în pasăre? Ce se va întâmpla cu ea? Zeci de întrebări îi tulburau gândurile. De câteva ori simți că, de una ca asta se va întâmpla, ea nu mai avea pentru ce să lupte. Apoi își amintea de Niara, de Șiar, de Aratt care era ținut prizonier cine știe unde, asta dacă mai trăia.

Sironei începea să-i fie teamă.

Sirona voia să se termine.

Voia să pună cap.

Voia să știe.

Își continuă drumul fără să-i pese de ceața în care intrase. Era deja de cinci zile singură pe drum. Întâlni semne că și alții trecură pe acolo. Din câte își dădea seama era vorba de sperieni, iar aceștia probabil erau pe urmele lui Sior. Aproape că uitase de Grota Sitului, când auzi din ceață mârâiturile grotești.

Agape începu să necheze și să se zbată. Fata nu lăsă căpăstrul să-i scape. Știa că, de-i va da drumul, nu ar fi avut nici cea mai mică șansă. De mâna stângă legă căpăstrul calului, iar în dreapta își ținea spada.

Ochii bestiilor își făcură apariția.

Ochii bestiilor erau peste tot.

Se răzgândi și băgă spada în teacă. Agape o trăgea furioasă. Reuși s-o calmeze.

Chemă bulgărele ce-i lumina calea în palmă. Din el făcu alți zece, la fel de mari, apoi îi trimise spre privirile roșii ce o urmăreau din ceață. Câteva chelălăituri, dar nu aveau de gând să se dea în lături. Lăsă un bulgăre să lumineze, atât cât era posibil, și trase spada din teacă.

O bestie sări din întuneric. Agape o dezechilibră, suficient cât creatura să-i facă o rană adâncă în mână. Sări în picioare și spintecă gâtul creaturii. O alta sări asupra ei, și o alta, și o alta. Agape devenise cu adevărat agitată. Lovea cu picioarele din față în aer. Sirona o trase de căpăstru aproape sufocând-o. Reuși să rănească una din bestii și să se ferească din calea celei de-a doua. Agape continua să tragă. Sirona reuși să spintece gâtul unei a treia creaturi și se întoarse furioasă spre iapă.

— Dacă m-ai ajuta și tu puțin!

Calul păru să înțeleagă. Se potoli pe dată și o lăsă pe fată să se lupte cu creaturile. Mâna stângă îi sângera

destul de rău. O singură smucitură a calului și ar fi leșinat de durere. Alte două creaturi îi ieșiră în spate. Pe una o prinse pe botul cizmei și o împinse spre cal. Agape a înțeles ce avea de gând stăpâna și se porni să-i care copite peste tot. Între timp, Sirona se ocupă de ce-a de-a doua bestie, rănind-o fără pic de milă.

Până la urmă creaturile s-au retras la locul lor.

Sirona continuă să meargă. Aproape că nici nu își dădu seama când ieși din ceață. Două lumini se zăreau în depărtare. Era prea obosită pentru a-și da seama ce se vede acolo, își lăsă capul pe pământ și răsuflă ușurată.

Când reuși să se adune, își dădu seama că mâna ei nu arăta prea bine. Pierduse mult sânge. Rupse o fâșie din bluză și se pansă. Rana era destul de dureroasă. Privi din nou spre orizont. Părea a fi o rază de soare uitată și o altă lumină provenită de la un felinar. Și în locul ăsta văzu urme lăsate de picioarele sperienilor. Urmele erau destul de proaspete, nu ar fi trebuit să fie prea departe. Asta însemna că nici Sior nu era prea departe.

Trebuia să se grăbească. Își desfășură căpăstrul din jurul mâinii rănite și îl înfășură în jurul celeilalte. Continuă să străbată câmpul acela gol. Dintr-o dată, semiîntunericul luă locul beznei. Continuă să meargă văzând același peisaj timp de mai multe ore. I se părea că merge în cerc. Oboseala începea să-și facă simțită prezența. Aproape că îi venea să cedeze. Dorea să rămână acolo, să doarmă, să se odihnească. Să facă orice altceva. Dar nu-l putea părăsi pe Sior mai ales când știa că sperienii i-au luat urma. Trebuia să-l avertizeze cumva, dar cum?

Grăbi pasul. Peisajul începu să se schimbe. Cea dintâi lumină dispăru lăsând locul siluetei uriașului Turn al Morții, iar în cel din urmă turn se zărea lumina unui felinar. O ceață subțire și rece începu să-și facă simțită prezența. Se opri un moment. Agape părea liniștită. Chiar când o luă din nou la picior, două animale îi apărură în față.

— T, Liort, de ce nu sunteți cu Sior?

Niciunul nu se mișcă. După un timp, motanul făcu un pas în față. O ceață multicoloră începu să-l învârtă până când în locul felinei apăru un bărbat destul de scund,

slăbuț și cu un ten ciocolatiu. Sirona își înghiți cuvintele. T făcu același lucru și în locul câinelui apăru un bărbat mătăhălos, înalt și cu o barbă bogată și răvășită.

— T, Liort? întrebă Sirona nesigură.

Ciocolatiul făcu o plecăciune.

— La dispoziția ta, prințesă. Aceștia sunt adevărații T și Liort.

Fata îi cercetă pentru câteva clipe.

— Dacă ar fi fost să îmi închipui cum arătați ca oameni, cred că așa mi-aș fi închipuit.

Matahala râse zgomotos, zguduind întreg aerul din jurul său.

— Mă bucur că ne placi și așa, mărturisi el.

Fata îi îmbrățișă cu entuziasm.

— Dar ce anume sunteți voi?

— Un fel de stele călătoare, se grăbi Tuciuriul să-i răspundă. Suntem stele ale destinului, a căror datorie e apărarea oamenilor.

Dintr-o dată fata își miji ochii.

— Dar de ce nu sunteți alături de Sior?

T făcu un pas în față.

— Drumul nostru s-a încheiat aici. Trebuia să ne luăm rămas bun…

— …și să îți spunem un ultim secret, continuă pe o voce joasă Liort.

Sirona îi privi speriată. Ceva îi spunea că secretul nu o va ajuta pe viitor. Liort se apropie de ea și-o rugă să se așeze.

— Vestea ce ți-o vom da îți va zgudui sufletul. Sirona, tu ești puternică, dar trebuie să treci peste această ultimă încercare.

— Despre ce anume este vorba?

Tânărul își freca mâinile una în cealaltă. T se îndepărtă, ghicind în ochii lui două lacrimi.

— Ce se întâmplă Liort? E vorba de Sior? A pățit ceva?

Tuciuriul negă din cap.

— Nu, ceea ce îți voi spune e mult mai rău. E vorba de Hollw, de Fawrr.

— I s-a întâmplat ceva?

— Nu. Ascultă-mă!

T se pierdu în ceață. Sirona putea să jure că îl aude suspinând. Liort continuă să își frece mâinile. Nici măcar nu reuși să își ridice privirea.

— Sirona, îmi este foarte greu să îți spun. Din păcate eu sunt cel ce trebuie s-o facă. Dacă ar exista o cale mai simplă, m-aș da și peste cap pentru a o găsi. Dar nu este.

— Liort, nu te mai învârti în jurul cozii, spune-mi o dată!

Tânărul plecă și mai mult privirea.

— Vezi tu, dragostea ta l-a readus pe Hollw la viață, dar nu și pe Salvator.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar Fawrr va reuși să dezlege carte și nimeni altcineva. Atunci când Hollw se va apropia de Șarama va reveni la vechea înfățișare, și nici o dragoste din lume nu o să îl mai aducă înapoi.

Sirona crezu că nu aude bine. La început râse spasmodic, apoi își aminti de vis. Hollw își lua zborul. Simți cum întreg trupul îi este străpuns de-o durere inumană. Îi venea să urle, să țipe, dar doar un râs isteric îi ieși printre buze, ce mai apoi se transformă în lacrimi ce îi zguduiau plămânii.

Plânse mult. Nu încerca să înțeleagă. Nu putea. Nu dorea. Se simțea că totul se sfarmă în mii de cioburi, inima îi sângera. Nu putea să oprească durerea. Nu putea.

Trase aer în piept și își opri lacrimile în gât. T apăru de după perdeaua de ceață. Obrajii lui erau plini de lacrimi, lucru ce o făcu pe Sirona să zâmbească.

— Bănuiesc că o să rămânem singuri. După toată această nebunie, cea din urmă luptă e aproape. De-o fi să câștigăm nu ne vom mai avea decât unul pe celălalt. Voi vă veți întoarce pe cer, Fawrr își va continua drumul printre suferință, iar noi vom deveni regi ai tristeții. Nu o să ne mai rămână nimic. Așa-i?

Lui Liort îi fu greu să-i răspundă, dar T o cuprinse în brațele sale mari și-o îmbrățișă cu putere.

— Vom fi mereu lângă voi. O să luminăm în fiecare noapte doar pentru voi.

— Dar nu va fi la fel ca atunci când vă aveam lângă noi. Ca atunci când râdeam de Troten care se ferea de Liort, ca atunci când Hollw m-a îmbrățișat pentru prima oară. În mine a murit totul. Știu că nu există altă cale și orice ar fi trebuie s-o accept, dar acum nu pot. Am nevoie de puțin timp. Am nevoie să-l mai văd o dată. Am nevoie ca voi să rămâneți lângă mine.

T începu din nou să plângă. De data aceasta se zguduia cu tot trupul. Liort îi puse o mână pe umăr.

— Viața nu este niciodată așa cum am vrea noi. Eu și T nu am supraviețui aici, iar voi nu ați supraviețui acolo. Fiecare își are locul lui în marea poveste a vieții, dar totuși, să trăiești este un prilej de bucurie. Niciodată să nu regretați ceea ce lăsați în urmă, ci să vă amintiți în clipele de liniște, cu bucurie. În general, oamenii au tendința de-a dramatiza. E greu. Știu. Dar dacă viața îți mai oferă o șansă, ai grijă să nu o ratezi. Nu te îngropa în propria-ți nefericire. Trebuie să trăiești fiecare clipă, să simți cum viața crește în tine.

— Presupun că unei stele îi e ușor să vorbească așa, surâse Sirona. T, Liort nu plecați. Nu aş putea…

— Ai să poți, concluzionă Liort. Trebuie să poți. Și cine ştie, poate că va veni o zi în care ne vom revedea.

Sirona era ameţită de veştile primite. Pe-o parte îi venea să plângă până avea să moară, pe de altă parte nu putea să nu se gândească la cea din urmă luptă.

Cei doi o îmbrățișară cu ardoare. Nu mai avea putere să plângă. Îi lăsă să dispară în beznă, urmându-i cu privirea până când și cea din urmă bucățică din pelerina lui T dispăru.

Ultimul gând înainte de-a porni i-l adresă lui Hollw. Doar o dată dorea să-l mai vadă. Doar o dată.

Doamna Albă suspină.

— Alte vești proaste? se interesă Furlamir.

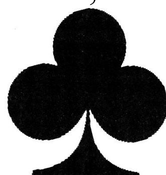
Alnwë aprinse o făclie lăsând-o să-i lumineze chipul alb.

— Săgeata își va atinge ținta.

Fu rândul regelui să suspine.

— Destinul este nemilos. Iar noi nu puteam decât să asistăm la tot ceea ce se întâmplă.

— Spectatori din umbră, concluzionă Doamna Albă.

CAPITOLUL XIII
ALFSIGR SE ARATĂ REGELUI

Vântul sufla rece de două zile în sudul Șiarului. Făcliile ce luminau drumurile principale se stingeau sistematic, dar bărbații păreau destul de încăpățânați și ori de câte ori bezna îi amenința, ei insistau să aprindă focul.

Femeile și copii se adăpostiseră prin case. Se rugau în tihnă ca lumina să le fie redată. Nu mai aveau speranță în suflet, dar era nevoie ca ei să creadă. Pentru copii lor.

Bărbații, ce nu stăteau de veghe la torțe, așteptau în întuneric sosirea grumilor. Sudul Șiarului nu fusese la fel de persecutat de către Sorian, ca și celelalte părți. Aici oamenii încă mai credeau în profeție, încă își mai așteptau salvatorii și la rândul lor încercau să dea o mână de ajutor.

Vântul începu să urle nebunește. Nicio făclie nu îi stătea în cale. Nimeni nu mai îndrăzni să stea afară, așa că toți se adăpostiră lângă soțiile și copii lor. Doar o singură femeie îndrăznea să-nfrunte furia naturii. Era îmbrobodită din cap până-n picioare. Pe cap și umeri purta o broboadă groasă, prin care nici vântul și nici chiciura nu ar fi avut cum să treacă. Trupul îi era bătrân, dar nu o împiedică acest detaliu să poarte un veston din piele de șarpe, pantaloni cavalerești și cizme de vânătoare. Chiar dacă arăta bizar, îi era bine.

Înfrunta cu stoicism și vântul și orice altceva ar fi îndrăznit să-i iasă în cale. Trecu pe drumul șerpuitor, apoi traversă podul de răchite și așteptă ca vântul să se potolească. Și, într-adevăr, se opri parcă la un semn al ei.

Nu mai era în Șiar, de asta putea să își dea și singură seama. Știuse tot timpul că trebuie să se întoarcă în fața regelui. De la ultima lor întâlnire nu stătuse degeaba. Încercase din greu să dezlege misterul pe care chiar ea îl prevestise. Nu își mai amintea cu precizie cum suna, dar își amintea fiecare imagine ce îi apăruse în minte atunci când a început a recita acea poezie. Abia acum realiza că nu îi dăduse prea multă importanță la vremea respectivă. Dar asta se datora și altor factori. Principalul factor fusese legat de celelalte vrăjitoare, ce nu crezuseră în profeția ei

și o batjocoriseră. De atunci își târâse existența de una singură, prin câte un cotlon uitat de lume.

De când gemenii împliniseră vârsta potrivită, viața ei căpătase un sens. Se atașase foarte mult de Sior, el îi păruse mai fragil, asemenea ei din anumite puncte de vedere.

Însă în ultimul timp, cu ajutorul unei a doua vrăjitoare, reușise să înțeleagă profeția pe deplin.

S-a așezat în sudul Șiarului, într-o casă părăsită, pe care a amenajat-o după propriul gust. Și-a scos pensivul din lada cea veche și a început să-și revadă amintirile, până în clipa în care profeția i-a apărut în minte. A extras imaginile respective din pensiv și a început să le așeze, asemenea unui joc de puzzle. Oricât se chinuia nu reușea să înțeleagă mare lucru. Așa că a chemat-o pe bătrâna Gabrielle. Gabrielle plecase din „haita" vrăjitoarelor dinainte ca ei să i se arate soarta Șiarului. Rămăseseră apropiate de-a lungul anilor, cu toate că din ziua aceea nu se mai văzuseră. Acum se afla în casa ei, îi bea ceaiul și se uita la gândurile ei.

Gabrielle era una din acele vrăjitoare ce îți dădea senzația că se născuse bătrână. Chiar și în tinerețe părul îi fusese alb și dezordonat; unghiile lungi și curbate, iar degetele pline de negi negri. Privirea îi trădase o oarecare tristețe chiar din clipa în care văzuse primii zori.

Ochii ei, ce nu aveau o culoare anume, se plimbau pe amintirile prietenei sale.

— Dacă punem imaginile astea una lângă alta, concluzionă vrăjitoarea, este clar că vedem decăderea Șiarului și trădarea regelui. Privește. Fii atentă Alfsigr, nu te mai gândi în altă parte. Acum… dacă unim aceste amintiri cu cea din colț, ce vezi?

Alfsigr nu reuși să vadă decât un șarpe încolăcit în jurul unui vultur. Nu fusese prea bună în a vedea semnele. Pentru ea erau ca frânturi dintr-un vis ce nu avea importanță. Ridică pasivă din umeri, spre exasperarea prietenei.

— Am crezut că ai mai învățat câte ceva de-atunci, se supără Gabrielle. Bine. Am să îți spun eu. Imaginea șarpelui combinată cu celelalte două, ne arată clar decesul reginei. Apoi luăm imaginile astea două și le punem în continuare. Aici se înțelege clar soarta gemenilor. Profeția spune că ei sunt salvatorii Șiarului, dar pot la fel de bine să fie și distrugătorii lui. Dacă ne luăm după linia asta

curbată, vom vedea un Șiar decăzut și, în timp, inexistent. Dacă ne luăm după vulturul ce se smulge din ghearele șarpelui, vom vedea un Șiar veșnic și înfloritor.

Gabrielle trase un fum din pipa lungă. Majoritatea vrăjitoarelor fumau ca înecatele, doar Alfsigr se ferise de acest obicei, considerându-l de prost gust și fără rost.

— Ei bine. Încă două imagini mai sunt pe masă. Iar aici e complicat. Căci dacă o pui pe cea din stânga lângă celelalte sensul va fi unul, iar de-o punem pe cea din dreapta, sensul va fi altul. Să o luăm la început pe cea din stânga. Ei bine, asta le dă un destin separat gemenilor, dar un destin ce se va reîntâlni în punctul final. Adică, urmează calea ursitoarelor. Imaginea din dreapta îi arată împreună până la sfârșit, doar că sfârșitul fetei va fi inevitabil. Din câte am văzut, până acum un timp au urmat cea de-a doua cale. Apoi s-au despărțit, urmând calea separată. Dar într-un fel sau celălalt, destinul ce-i unea a reînviat, ceea ce înseamnă că fata își va găsi sfârșitul. Inevitabil, concluzionă oarecum distantă.

Alfsigr cumpătase mult la vorbele prietenei ei, după ce aceasta o părăsise. Nu știuse să interpreteze corect profeția, și nici nu s-ar fi gândit să îi dea două sensuri. Dar, oricum, gemenii nu ar fi ascultat-o, poate doar Sior. Sirona era mult prea independentă și își urma întotdeauna raționamentul, fie el bun sau rău. Probabil că nu ar fi putut schimba cu nimic cele două căi. La un moment dat crezuse cu tărie că gemenii vor reuși să-și scrie singuri drumul, dar, într-un fel sau altul, se întorseseră pe drumul profeției.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte finalul, fie el bun sau rău. Știa că lucrurile bune cer sacrificii, de aceea începea să creadă tot mai mult în moartea fetei.

Întunericul nu-i încetini mersul. Dacă ar fi fost să își imagineze Nimicul, categoric și l-ar fi imaginat ca pe locul acesta. O făclie apăru în depărtare, încadrând o fereastră unde un chip alb ca neaua o aștepta.

Furlamir îi făcu semn să se așeze în fața globului. Nu își spuseră nimic de când pășise în palat, doar se priviseră și se înțeleseră astfel, fără nici un cuvânt.

Vrăjitoarea privi în glob. Imaginile se mişcau fără niciun sens, apoi, încet-încet, se opriră şi prinseră formă. Își aminti ziua în care se întâmplase lucrul arătat de rotundul magic. Fusese în urmă cu șaptesprezece ani, ziua profeției. Se prezentase în fața lui Aratt și îi povesti ceea ce a văzut. Regele a râs și a alungat-o, acuzând-o de înaltă înșelătorie. O exilase în Gildaman, fără drept de-a mai păși în Șiar atâta timp cât el era în viață.

Dar ea s-a întors. La trei ani după ce gemenii se născuseră, vizitase Tiarul și îi pândise din umbră. Știuse că într-o zi va trebui să își pună profeția cap la cap, dar nu crezuse niciodată cu adevărat că ziua aceea va veni. Imaginea se mută în prezent. Sirona se lupta cu bestiile Nimicului, încercând în același timp s-o tragă pe Agape după ea. Imaginea se mută asupra lui Sir Hollw, ce se grăbea împreună cu Bree, spre locul luptei finale.

Regele făcu un semn din mână. Imaginile rămaseră în loc, prinse într-un spațiu și timp diferite de cele cunoscute de om. O lumină albastră se strânse precum un pumn și țâșni spre tavan, luminând întreaga sală. La contactul cu tavanul înalt, se spulberă. Liniștea și bezna căzură apăsătoare. Un suflu trecu rapid și nota unui cântec se pierdu în întuneric.

Doamna Albă aprinse o făclie. Camera era luminată slab. Chipul regelui se zărea printre umbre de culoare. Globul rămase nemișcat. Fără viață.

— Acum cunoști, spuse Furlamir. Acum știi ce soartă le este rezervată.

Vrăjitoarea lăsă lacrimile să-i acopere obrajii. Regele o privi blând.

— Nu plânge. Lacrimile nu ajută. Chiar de ai fi înțeles, tot nu ai fi putut fi de ajutor. Destinul i-a împins pe ambele căi și în final s-a decis asupra uneia. Viața cere sacrificiu. Chiar de nu-i drept.

Alfsigr nu își putea stăpâni lacrimile. Durerea îi era mare. Ar fi vrut să fie alături de ei. Regele îi citi gândul.

— Prea mulți plecat-au pe urmele lor. Și prea puțini își vor atinge ținta. Lupta e a lor și doar a lor. Nu cred că le-ai putea alina suferința.

— Aș putea să-i avertizez, spuse ea printre suspine.

În ochii regelui se instală tristețea.

— Nici zeilor nu le e dat să își cunoască momentul morții. De i-ai avertiza, povestea și-ar schimba cursul. Viața și-ar schimba rostul. Timpul nu ar mai curge, iar tot

ceea ce e pământean ar dispărea. Fiecare trebuie să-și înfrunte moartea într-un moment sau altul. Într-o zi va veni și vremea ta, și nu ai vrea să cunoști momentul.

Femeia simți cum viața i se scurge prin vene. Alnwë o susținu să nu leșine.

— Nu încă, îi șopti ea. Vremea ta nu a sosit.

Regele făcu un pas spre fereastra veșnic deschisă. Se postă în fața beznei, adulmecând-o precum un animal sălbatic.

— Suntem doar spectatorii din spatele cortinei. Rămâi cu noi.

Vrăjitoarea înghiți în sec. Simți pala aceea rece, ce trecu pe deasupra capului ei. Rece precum un fior al morții. Doamna Albă o ajută să se așeze, dar sufletul îi era sfâșiat în zeci de bucățele. Cu degetele tremurânde atinse globul. Acesta prinse viață și îi arătă tragedia prin care trecea Õriatul.

Hioram gemu apăsat. Rana încă îi sângera în ciuda eforturilor făcute de bătrâne. În schimb, Troten se simțea ceva mai bine. Încă mai putea să țină spada în mână.

Dincolo de porți se auzeau glasurile sperienilor. Urlete de furie ce îngrozeau pământul. Grumii li se alăturară și ei, urlând asemenea unor animale turbate. Vântul începu să șuiere, la început ușor, apoi se transformă într-o adevărată vijelie. Toate făcliile s-au stins, bezna punând stăpânire.

Driadele nu mai așteptară niciun semn și începură a-și încovoia coardele arcurilor, dând drumul săgeților spre inamic. Sperienii erau cei mai ușor de răpus. Cădeau unul câte unul, ca și secerați. Grumii erau înveliți în armuri groase, până și capetele le erau greu de străpuns. Cei mai voinici dintre ei hotărâră să spargă poarta palatului și să-i atace pe cei dinăuntru. Făcură rost de-un buștean robust și începură să zguduie porțile. Acestea gemeau sub impactul produs.

Troten se clătină pe picioare, dar nu se lăsa învins. Nu atâta timp cât era în viață. Îi adună pe cei mai puternici, rupse ușile palatului și baricadă poarta cu ele. Pitici scormoniră în pământ și ieșiră pe câmp încercând din răsputeri să le facă viață grea celor ce îi atacau. Horții îi urmară. Piticii și horții se mișcau destul de greu prin

beznă, dar reușiră de câteva ori să împiedice brutele în a sparge poarta.

Nu mai era mult. În cele din urmă, grumii aveau să reușească în ciuda eforturilor driadelor, piticilor și horților.

Hioram se ridică greoi.

Troten ordonă regruparea.

Orett conducea creaturile mai puternice spre poartă.

Femeile dispărură în pivnițele palatului.

Hioram trase un răget înfiorător. Din rană îi țâșni un nou val de sânge. Rupse o draperie și se legă cu ea, sperând ca astfel să mai oprească din sângerare. Troten formă noi formații compuse atât din spadasini cât și din lăncieri.

Orett dădu fuga în grajdurile palatului și eliberă caii. Lăncierii înțeleseră imediat.

Troten ordonă deschiderea porți și retragerea piticilor.

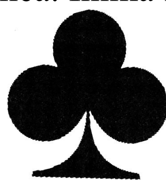
Ascultară bătaia bușteanului ce zguduia ușile masive. Unu, doi, trei… și.

— Deschideți!

Bărbații traseră scripetele și brutele căzură pe burtă. Piticii nu așteptară de două ori și se năpustiră asupra lor, lovindu-i cu înverșunare. Sperienii dădură fuga în ajutorul grumilor. Porțile erau asediate. Vântul urla înfiorător.

Hioram gemu de durere.

Alfsigr opri imaginea. Inima îi bătea cu putere.

CAPITOLUL XIV
ÎNTÂLNIREA FRAȚILOR

Noriat trecuse cu greu de armatele Șiarului. Își plânse Imperiul și supușii când a înțeles ce se abate asupra lor, dar hotărârea îi era luată. Într-un fel sau altul trebuia s-o prevină pe Sirona. Știa că nu ar fi reușit să ajungă la timp în locul stabilit, nici, chiar dacă, ar fi avut un cal zburător. Știa foarte bine cum o poate contacta pe fată fără să parcurgă tot drumul spre Nimic, dar nebunia lui era și mai mare văzută astfel.

Se întreba câte șanse de reușită avea și cât de bine procedase. Știa că nu trebuie s-o avertizeze în privința proprie-i morți, dar cu siguranță că și ea ar fi făcut același lucru pentru el.

Își strânse calul sub genunchi și lăsă mantia să-i alunece ușor pe spinare. Calul porni la galop. De-acum nu se mai auzeau vuietele războiului și nici alte armate nu păreau să mai îndrăznească această apropiere. În crunta sa alergare trecu pe lângă Pădurea Neagră. Bineînțeles că nu avea de gând să aleagă acest drum pentru a ajunge la destinația dorită, dar nu putu să nu schițeze un zâmbet: „Oare poate să fie mai întunecată decât este pământul acum?”. Bineînțeles că lucrul acesta era aproape imposibil. Probabil că piticii ăia mici și grețoși, care trăiau acolo, nici nu au sesizat schimbarea din jur. De fapt, ce le păsa lor? Pentru ei era tot una dacă lumea va rămâne așa sau nu.

Într-un fel îi invidia. Dacă și oamenii s-ar fi putut adapta cu atâta ușurință lucrurilor nelumești, gemenii nu ar mai fi trebuit să treacă prin toată această nebunie. Da, îi invidia. Pentru ei întunericul ori lumina era tot una. Trupul li se adapta la fel de repede ambelor stări.

Prima oară când trecuse prin Pădurea Neagră avusese doar șaisprezece ani. Bizar. La aceeași etate o străbătuseră și gemenii. Încă își amintea cum broboanele reci ale spaimei îi inundaseră fruntea, cât de teamă îi fusese să le șteargă, pentru a nu face vreun zgomot necugetat. Cât de teamă îi fusese să vorbească. Timp de două zile nu scosese niciun singur cuvânt. Iar cel mai cumplit moment a fost atunci când ceva a trecut pe lângă

el, făcându-l să-și ude pantalonii. Acum zâmbea. Dar dacă supușii lui ar fi aflat una ca asta, i-ar fi râs în nas toată viața. Fusese cel mai jenant moment din viața lui. Niciodată nu îi fusese atât de teamă, cu toate că la paisprezece ani a participat la prima luptă.

Cert e, și acum înțelegea mai bine ca niciodată, că este cumplit să lupți cu întunericul sau cu ceea ce se ascunde în spatele său. Acum, când privea în urmă, nu i se mai părea la fel de rușinos că își udase pantalonii. Și regii aveau sentimente, și ei simțeau teama. Zâmbi. Cu toate astea nu dorea să spună ceea ce gândea cu voce tare. Ar fi fost ridiculizat chiar și de singurătatea ce se învârtea în jurul lui.

Umbre amenințătoare se ridicau mai adânci ca bezna de-o parte și alta a drumului. Vântul începu a urla și o chiciură rece se prăbuși peste pământ, ca o lovitură calculată dinainte. Regele își trase pelerina peste ochi și dădu pinteni calului. Aprinse, cu grijă, felinarul de sub mantia regală și încercă să lumineze cât de cât.

Ghinionul părea să se țină morțiș după el. O ceață groasă și densă, ca o pătură țesută din fire de rouă, îi lua orice vizibilitate. Mai mult bâjbâi drumul decât îl înțelese cu adevărat. Pentru un timp, îi fu teamă că ar putea să apuce o cărare greșită și atunci hotărârea lui de-ași părăsi Imperiul s-ar fi năruit în zadar.

Înghionti calul cu și mai multă forță. Simțea cum vântul îi șuieră pe la urechi cântându-i o melodie de mult apusă. Chiciura cădea încruntată, încercând să nu îl rateze nici măcar o dată. Încă o dată timpul îi deveni dușman în încercarea de-a face ceva bun. Cam așa se întâmplase și cu soția lui. Oricât încercase s-o convingă că totul va reveni la normal, se părea că timpul nu l-a lăsat să facă nici un pas decisiv. Când regina a trecut de porțile palatului, împreună cu cele două fiice, nu a mai simțit nimic. Era bizar. Dar nu a simțit nici ură, nici dragoste, nici durere. Știuse mereu să se resemneze și să se ascundă în spatele sentimentelor, ăsta fusese darul lui. Dar, de data asta, nu avea de gând să cadă în păcatul resemnării. Trebuia să-și atingă scopul. Așa îl îndemna inima.

Nu îi păsa de piedicile ce îi erau puse. Nu îi păsa nici măcar de avea să cadă un întreg munte în calea lui. De data asta nu avea să se dea bătut.

Vântul urla.

Chiciura cădea.

Calul alerga ca vântul.

Stâncile din jur se ridicau amenințătoare.

Un mârâit prelung se auzi din depărtare. Regele încetini calul. Părea a fi un lup rătăcit. Îi dădu din nou pinteni.

Lupul urlă a singurătate. Calul galopă până când pierdu și cel din urmă urlet.

Ceața începu să se ridice. Noriat recunoștea drumul. Trecuse pe-acolo de zeci de ori când fusese tânăr și nesăbuit. În tinerețe alergase după glorie. Alergase asemenea oricărui rege dornic de admirația supușilor. Și, da. O căpătase din plin. Vânase numeroși monștri, creaturi ce amenințaseră bunăstarea celor trei regate. Adulația i-o adusese și pe regina sa, adulația îi adusese toată fericirea de care avusese nevoie. Apoi decăderea… fusese teribilă și în același timp acceptată. Acceptase totul cu atâta ușurință că abia dacă se putea ierta pe sine.

Vântul se înteți.

Chiciura cădea și mai înverșunată.

Sar'alabul se ridica precum o umbră în umbră. O umbră mare, grotescă pe care încă se mai citeau anii dureroși, războaiele și sufletele nefericite ce îl ocupaseră. Doar câte o lumină, la câte o fereastră, îi mai dădea un strop de viață. Și ce mai era viața în hăul acela întunecat? Ce mai conta acum, structura palatului sau nenorocirile prin care trecuse?

„Fiecare epocă trece prin durerea ei”, concluziona Noriat după ce aruncă o privire atentă în jur. Vântul bătea la fel de puternic, în schimb chiciura se transformase în picături firave ce abia reușeau să-i atingă trupul.

Zări în umbra felinarului construcțiile pătrățoase ce luaseră locul caselor, altădată demne de toată invidia. Nu mai trecuse de prea multă vreme pragul Șiarului, dar cu siguranță că ultima oară nu arăta așa. În minte îi veni Fioriniana. Ziua nunții ei. Păși cu atâta eleganță la balconul cel mare. Mulțimea a aclamat-o frenetică. Oamenii o iubeau, Aratt o iubea, până și Sorian era îndrăgostit de ea. Și ce se întâmplase cu toate astea? Doar nenorocire. Din ziua aceea nenorocire după nenorocire se abătu asupra Șiarului. Fericirea suveranilor nu dură mult. Iar el își aminti când primi telegramă de la Niara, iar

vestea morții suveranei îl dărâmase. Nu asta meritase. Nu asta așteptase de la noua ei viață.

Și-acum se afla în fața monstrului ce înghițise vieți și suflete.

Monstrul cu turnuri înalte și ochi întunecați ce scrutau întunericul în găsirea unui alt suflet părăsit.

Lăsă calul slobod. Zări câteva gărzi în depărtare. Vreo zece la număr, dacă se gândea și la cele din castel, probabil că vreo douăzeci. Nu mai aveau mare lucru de păzit. Sorian pornise spre destinul său, și probabil, nu de unul singur. Restul armatelor erau în Õriat și poate și în Gildaman. Ocolise pe cât putuse drumurile mari, știind că oricând ar fi putut să întâlnească vreo armată inamică. Își ascunse pelerina regală sub mantia de ploaie ce până atunci îi acoperise capul.

Se-nvălui în beznă și păși cu băgare de seamă.

Cinci grumi, plictisiți, la poarta palatului. Alți cinci la ușa principală. Era floare la ureche pentru el să scape de ei. Trebuia să scape. Acesta era cel din urmă drum al lui spre Șiar. Nu dorea să dea greș.

Trase spada cu grijă. O lăsă în jos, pe lângă trup și se ascunse după bolțile mari ce susțineau poarta. Un grum căscă. Ceilalți patru abia dacă își mai țineau ochii deschiși. Noriat decise să-i omoare fără prea multă larmă. Nu se știa pe unde mai sunt ascunși și alții. Așteptă mai multe ore până când cu toții fură cuprinși de somn.

Se mișcă încet și sigur, precum o felină. Grumii nici nu știură ce li s-a întâmplat atunci când capetele li se dezlipiră de trupuri.

Cei cinci din fața ușii nu mai erau acolo. Probabil că se săturaseră și intraseră la adăpost. Scrută întunericul. Nimic nu mai mișca, în afara copacilor împinși de vânt într-un dans haotic. Concluzionă că e mai bine să intre pe intrarea servitorilor. Era mai înțelept. Oricum intrarea aceea l-ar fi dus direct în beciuri și mai apoi la închisori. Oarecum știa că Sorian nu-l găzduise prea comod pe Aratt.

Se strecură printre pâlcurile de trestii crescute haotic prin bălțile dosnice. Nici nu vroia să se gândească la ce creaturi mișunau pe-acolo. Merse, scârbit, mai departe până ce dădu de iederă agățătoare. Făcu o grimasă, apoi își băgă mâna printre firele lungi și alunecoase ale plantei. Dădu de metal. Ușa nu mai fusese folosită de la moarte reginei. Găsi clanța rotundă și o învârti. Îi alunecă

din mână. Un gândac se târa pe zid deasupra degetelor sale.

— Blestemății, șușoti regele.

Clanță era ruginită. Avea nevoie de ceva timp să o deschidă, iar ploaia nu-i era de niciun ajutor. Încercă s-o forțeze învârtind-o până când avea să cedeze. Scârțâi. Asemenea unui plânset de prunc. Scârțâi. Asemenea unei dureri apăsătoare.

Regele împinse în ușă. Nu se deschise.

Balamalele erau la fel de ruginite.

Își scoase mantia de ploaie și o mototoli. O fixă pe ușă și se izbi în ea. Păru că cedează. Dar, nu. Încă o dată și încă o dată. Ușa se lăsă înduplecată. Se deschise cu un scârțâit ușor, de parcă nu ar fi existat nici o presiune asupra ei. Regele își îmbrăcă la loc pelerina întunecată. Astfel avea mai multe șanse să se strecoare în beznă. Împinse ușa la perete și își făcu, greoi, loc prin iederă.

Coridorul nu era luminat. Scoase din mantia regească felinarul și îl aprinse. În dreapta se aflau scările ce duceau spre beciuri și spre dormitoarele servitorilor. În stânga erau închisorile regale. Alese treptele din stânga. Aici piatra era umedă. Câțiva bureți crescuseră printre crestături. Mirosul de mucegai persista în nările fragile. Pentru o clipă, gura i se umplu de salivă, apoi de un rău ce-l învălui în călduri amețitoare. Se sprijini de perete.

Nu mai era tânăr și nu mai avea atâta putere. Zâmbi, gândindu-se la cât de nerod fusese odată și la cum se lăsase îmbrățișat de primejdie. Acum, nici aerul închis nu-l mai suporta cu toate că trăise în propria-i închisoare… cât? Cinci? Zece ani?

Își adună forțele și merse mai departe. Camera gardianului îl întâmpină neprimitoare. Vase sparte, mâncare uitată, poate de ani, mirosuri mai crunte decât cele de mucegai. O traversă repede. Cea dintâi închisoare îl privea din umbră. Nici urmă de deținuți. Ușile erau deschise.

Nu se lăsă, merse până la ultima.

O mână de paie ținea loc de pat. O masă minusculă și o cană de apă. O oglindă veche. Și-un bătrân ce-și plângea durerea.

Îl privi din ușă. Nu îi veni să-i tulbure gândurile. Cât îmbătrânise. Nimic nu mai aducea a vechiul Aratt. Părul îi era încurcat, la fel și barba. Fața plină de riduri ce-i ascundeau până și ochii, altă dată ochii unui mare

suveran. Hainele jerpelite și vânătăile… Întoarse privirea. Nu dorea să-l vadă astfel. Îl durea. Era fratele lui.

Făcu un pas, fără să facă nici un zgomot. Bătrânul continuă să plângă, așezat în genunchi cu mâinile duse în fața ochilor. Glasul lui îl luă prin surprindere pe Noriat.

— Nu te așteptai să mă găsești astfel după atâta amar de vreme.

Tăcu. Liniștea îmbinată cu mirosul putred și urină se lăsă grea în pieptul regelui. Vru să se apropie, dar picioarele nu-i răspundeau. Aratt râse pe sub barba dezordonată.

— Toate se-ntâmplă din pricina mea. Nici moartea nu mă mai vrea. Și ea a uitat de mine.

O lacrimă căzu pe obrazul lui Noriat, oprindu-se în barbă.

— Aratt…, dar își înghiți cuvintele. Nu putu să mai spună nimic altceva.

Sunetul îi provocă dureri și amintiri. Aratt, cel preferat de mama, cel în ochii căruia se zărea regalitatea. Aratt cel viteaz, cel norocos. Și acum… iată-l, Aratt cel înecat în propria-i urină.

Aratt ridică privirea. Nu mai vedea la fel de bine ca odinioară, dar distinse figura regală a fratelui său.

— Nici ea nu îmi mai vorbește, arătă spre oglindă cu regret. Până și demonii au uitat de mine.

— Hai, vino cu mine, îl rugă Noriat. Vom îndrepta asta.

Aratt râse. Un râs strident ce se impregnă în fiecare piatră.

— Să vin cu tine? Ce rost mai are? Sunt damnat.

— Nu, nu ești. Ai fost păcălit. Ai fost manipulat.

— Și crezi că ei au înțeles?

Noriat nu-i răspunse. Știa că Sirona nu i-ar fi acordat iertarea, dar cu Sior mai era o șansă.

— Aratt, au nevoie de tine.

Râse. Râse și mai strident. Râse ca un nebun.

— Nu au avut nevoie de mine atâția ani… Chiar crezi că…, în ochii lui se întrezări speranța.

— Da, au nevoie de tine. Dacă vrei iertarea lor… ajută-mă Aratt, numai tu o poți face.

Bărbatul se ridică în picioare. Era atât de slab, atât de… nici nu existau cuvinte. Noriat simți o milă infinită. Aratt încerca să își consolideze poziția. Dar nimic nu mai aducea a vechiul rege de odinioară, care purtase straie din

cele mai frumoase, încrustate cu diamante și cusute în fir de aur și argint.

— Ce trebuie să fac? întrebă cu vocea tremurândă.

Noriat îl privi întristat.

— Trebuie să iei legătura cu Sirona prin oglindă. Doar tu îi poți vorbi prin metoda asta. Ești tatăl ei.

— Dar ce s-a întâmplat?

Noriat oftă.

— Sirona își va găsi sfârșitul în lupta finală. Trebuie s-o avertizezi.

Aratt lăsă un nou șir de lacrimi să-i inunde chipul răvășit.

— E numai vina mea.

— Nu, nu e vina ta. Așa i-a fost scris. Aratt. Fă un efort și vorbește cu ea.

— De ce și-ar asculta tatăl trădător?

— Nu știu, recunoscu Noriat. Dar trebuie să-ncerci. Trebuie s-o faci. Pentru ea, pentru amândoi și pentru Fioriniana.

Aratt oftă.

— Am distrus tot în jurul meu, nu-i așa?

Noriat nu putu să-i răspundă. Da, așa era. Dar era destul de nenorocit și de spășit pentru a-i mai aduce și el durere. Îl bătu pe umăr încercând să-l îmbărbăteze.

— Vorbește cu ea, apoi vii cu mine.

Aratt nu-i răspunse. Se postă în fața oglinzii și așteptă să-i apară în față o imagine. Înainte de-a se conecta cu totul cu oglinda se întoarse spre fratele său.

— Am încercat să-l ucid pe Sior, recunoscu cu o durere apăsătoare. Nu știam ce fac, apoi se întoarse la speculul său.

Noriat lăsă o lacrimă să-i șiroiască pe obraz. Câtă nenorocire! Câtă durere!

Oglinda se tulbură lăsând imaginea să se clarifice. Sirona o trăgea pe Agape după ea. Turnul Morții își contura silueta din ce în ce mai mult. Părea îngrijorată și avea și de ce. Nu dăduse nici peste Sorian și nici peste Sior. Gânduri negre îi treceau acum prin minte. Simți cum oglinda de la piept îi vibrează.

Aratt o striga în gând. Strigătul era atât de puternic, încât oglinda fetei tresărea.

Sirona o scoase. Imaginea era deja conturată. Trase un chiot de spaimă.

Vru s-o arunce.

Vru s-o calce în picioare.

Privea imaginea speriată. Mai înfricoșată ca niciodată.

Chipul îi zâmbi.

Sirona nu știu cum să reacționeze. Tremura. Tremura până în măduva oaselor. În spatele chipului răvășit îl zări pe Noriat, dar nu îndrăzni să-l strige. Chipul îi vorbi.

— Fiica mea…

Își înghiți cuvintele. Nici o literă nu-i mai venea acum în minte. De parcă toți anii în care Niara se chinuise s-o învețe a citi și-a scrie, dispăruseră purtați de-o simplă șoaptă.

Vocea continuă:

— Știu. Știu că îți e greu să mă ierți. Știu că am încercat să îmi omor fiul. Dar nu am vrut. Nu am știut ce să fac, lacrimile curgeau șiroaie.

Sirona își simți picioarele moi. Moi ca ceara topită, și încă se topeau sub propria-i greutate. Uită de Agape, uită de Sior și de Hollw. Privea încremenită. Nu îi venea a crede.

Chipul îi zâmbi.

Vocea îi vorbi:

— Vreau să mor liniștit. Vreau să am iertarea ta.

Ochii fetei se împăienjeniră. Își opri lacrimile în gât pentru o clipă, apoi începu a plânge ca un copil. Un copil încă în fașă. Un copil fără protecție.

Regele plângea.

Noriat plângea.

Până și cerul începu să plângă cu lacrimi mari și reci.

Sirona își drese glasul:

— Te iert, reuși să șoptească. Dar șoapta îi fu purtată de vânt, iar Aratt nu putu decât să ghicească ceea ce îi spusese.

Își dădu seama că timpul este limitat. Atunci țipă cât îl ținură plămânii.

— Profeția spune c-ai să mori. Noriat spune că e adevărat.

Sirona înțelese. Înțelese greu din pricina vântului ce se porni ca nebunul, dar reuși să priceapă fiecare cuvânt.

Imaginea dispăru. Iar ea rămase în mijlocul furtunii incapabilă de vreo mișcare.

— Să sperăm că am făcut ceea ce trebuie, spuse Noriat.

Aratt oftă. Doamna Albă stătea în fața lui. Îi zâmbea. El îi zâmbi. Se simțea liber. Liber să zboare. Liber să părăsească trupul acela. Liber!

— Aratt? Aratt?

Bătrânul își privi fratele în ochi. Îi zâmbi și își dădu sufletul în brațele lui.

Noriat suspină în taină. Îi închise ochii și-i puse o monedă în palmă.

— Șarama fie cu tine.

În timp ce Aratt și-a dat sufletul alte trei lucruri se întâmplară concomitent.

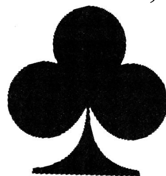
Hollw o ajunse din urmă pe Sirona chiar când aceasta era atacată de oamenii lupi. Hioram muri înjunghiat de spadele a trei sperieni. Și, Niara, simți durerea Sironei pentru prima oară de când se ascunsese în Tărâmul Zânelor.

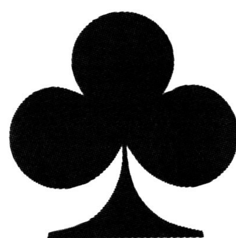
Toate aceste lucruri aveau să schimbe soarta unui suflet.

— Din nou destinul e incert, murmură Furlamir.

— Cartea Morților nu minte, concluzionă Alnwë.

PARTEA III
LUPTA DECISIVĂ

ÎMPINȘI DE DESTIN

Cuvântul e incapabil să se rostească de unul singur, sau de a se aşterne pe pagină de unul singur. Bineînțeles, asta ar spune o minte necunoscătoare, sau cineva ce nu s-ar gândi atât de departe. În Tărâmul Zânelor era normal ca vorbele să iasă singure printre buze și literele să se îmbulzească singure pe o bucată de hârtie. Pentru asta nu era nevoie de absolut nimic; nici un efort intelectual sau o concentrare prea mare, nici vreo vrajă specială. Lucrurile astea se întâmplau de la sine. E greu să minți în Tărâmul Zânelor pentru că e greu să gândești ceva fără a scoate pe gură, involuntar.

La fel de greu e să și trăiești printre toate acele ființe de o frumusețe inexplicabilă și mai ales de o vanitate ieșită din comun. O singură rasă se afla prin munții Alforr și nu participa la această expunere a frumuseții, la această paradă fără cusur. Aceștia erau elfii. Elfi din toate tărâmurile se adunaseră în adâncul munților a căror vegetație era mai înaltă și mai bogată decât a oricărei păduri văzute vreodată. Mulți juraseră că pomii vorbeau, și mai mult, mulți îi văzuseră mișcându-se armonios o dată cu căderea întunericului. Oamenii rosteau tot timpul vorbele acestea, pentru că ei le credeau cu adevărat.

Doar suveranele știau că elfii fac ca toate astea să fie posibile. Îi speriau pe vizitatori. Fugiseră de mult prea mult timp din calea celorlalte ființe și nu doreau sub nici o formă să fie deranjați. Dar, de la un timp, lucrurile se schimbaseră. Lumina dispăruse iar ei erau tot mai îngrijorați. Nu mai ieșiseră demult din fundul munților, dar acum pericolul de-a fi zăriți nu mai exista. Noaptea înghițise totul în jur, lăsând doar felinarele să facă trecerea dintre cele două lumi.

— Să se fi pierdut totul? întrebă un elf bătrân ce se ținea într-un toiag din fag magic.

— Nu știu, Bunu'. Unele lucruri nu ne sunt date să le cunoaștem. Cărțile Destinului sunt lucruri tăinuite. Doar ele pot ști dacă s-a pierdut totul ori ba.

— Copilă, crezi că e bine să intervenim în mersul lucrurilor?

Copila, cu ochii ei de culoarea jadului și cu părul de culoarea soarelui la răsărit, rămase gânditoare. Privi cum întunericul înghite lumina felinarelor, rând pe rând. Până când bezna puse cu totul stăpânire pe tărâmul ce li se întindea la picioare.

Copila scrută întunericul în căutarea Bunului.

— Poate că trebuie să intervenim. Odinioară, datorită nouă, lumea și-a urmat cursul firesc. Poate că și acum… va fi la fel.

— Să mergem, Noriell. Să mergem.

Sirona îi simți mâinile reci și privirea pierdută. Își amintea vag ultimele minute din viața ei. Văzuse chipurile terifiante ale oamenilor lupi, le auzise mârâiturile amenințătoare, le văzuse ochii roșii ca sângele. Uitase cu desăvârșire de spadă. Nici măcar instinctul nu o îndemnă să o tragă din teacă. Nici măcar teama nu o îndemnă să fugă. Privi spre Agape, care, în ciuda tuturor obiecțiilor de dinainte, acum aștepta tăcută să se producă ceva, orice.

Se simțise la fel de calmă ca iapa. Nu vroia să opună rezistență. Încercă s-o găsească undeva pe Doamna Albă, poate în amintire, sau chiar în fața ei. Dar nu îi zări chipul veșnic calm și cald. Nu zări decât semiîntunericul ce se învârtea într-o mantie de ceață, ascunzând marele munte al Nimicului. Lupul mârâi, partea umană se mișcă, dar ea, ea mai avea de contemplat. Aproape că nici nu tresări atunci când creatura sări în fața ei, amenințând-o cu răgete înfiorătoare. Privi. Atât putea să facă. Să privească cum moartea o învăluie într-o lumină caldă și o duce departe. Cel puțin așa spera.

Un alt om-lup sări lângă Agape. Iapa necheză. Dar nu un nechezat înspăimânt, ci unul plin de resemnări. Sirona auzi vântul șuierându-i în urechi iar urletul creaturilor părea purtat departe, părea că se lovește de Nimic și cade într-o groapă fără de sfârșit.

Mușcătura fu violentă. Sirona țipă iar țipătul se auzi până în Turn. Apoi căzu cu capul între copitele iepei ce o privea aproape uman.

Abia când cea de-a doua creatură sări s-o muște se auzi țipătul unui războinic. Văzu animalul sărind prin aer,

apoi o spadă îi curmă viața. Cel ce o mușcase dispăru în ceață.

Cu greu reuși să vadă chipul pe care îl îndrăgea. Cu greu reuși să-l recunoască. Și abia atunci se agăță de o ultimă speranță. Agape necheză. Hollw o ridică în brațe. Semiîntunericul se pierdu în bezna gândurilor ei și ele zburară departe; merseră direct la Niara.

Când își reveni simți durerea ce îi furnica mâna. Era bandajată și lângă ea se afla o carafă cu apă proaspătă. O dădu peste cap fără să se întrebe dacă i se cuvine sau nu. Semiîntunericul era acolo, ca o pâclă deasă în așteptare. Hollw își făcu apariția de după Agape.

— Calul e bine, spuse el. Tu?

Încă îi vâjâia capul, iar amintirile ieșeau una câte una din colțul acela ascuns. Lăsă o lacrimă să-i curgă, dar și-o ascunse repede. Încă nu era pregătită să-și arate partea slabă, partea ce făcea din ea un om.

— Sunt bine. Cât e de grav?

Bărbatul o privi insistent:

— Ești sigură?

— Da.

— Mușcătura oamenilor-lupi e periculoasă. Va trebui să te duc la un vraci.

Râse în sine ei. De parcă toate astea mai aveau vreo importanță.

— Nu e timp de pierdut, spuse ea pe un ton rece. Nu mai e timp pentru nimic.

Hollw nu răspunse. Rămase trist. Știa. Acum știa că ea aflase iar durerea devenea de două ori mai apăsătoare. O strânse în brațe. Păru că universul se contempla cu unirea lor iar cerul începu să plângă. Sirona se îndepărtă.

— Să mergem. Vremea se înrăutățește.

Bărbatul o privi cu și mai multă tristețe. Ea nu avea curajul să meargă lângă el. Simțea că-l pierde, și totuși în suflet mai exista o speranță. Îi zâmbi, așa cum îi zâmbești unui copil, apoi îi făcu semn să o urmeze. El nu mai avu curaj să-i vorbească. O urmă. Fără nici o vorbă sau un suspin.

Urmele sperienilor erau tot mai vizibile. Sirona simțea că este aproape. Aproape de destinul ce îi fusese șoptit de cele trei ursitoare. Privi spre Hollw, iar el îi

zâmbi. Un zâmbet trist și șters, dar plin de patimă și dragoste.

— Și-acum? întrebă el. Știi care ne este destinul. Ne-apropiem de viața sau de moartea ce ne-a fost predestinată.

— Luptăm, concluzionă Sirona. Doar dacă luptăm putem câștiga. Hollw, orice s-ar întâmpla… vreau să știi, să știi…

— Știu, o liniști el. Mai avem mult de mers. Muntele Nimicului e abrupt și greu de străbătut. Ne va fi foarte greu să-l ajungem pe Sior și să-l învingem pe Sorian.

Ea îl luă de mână. I se păru așa de rece, iar degetele îi tremurau. Privi din nou urmele lăsate de sperieni în pământul moale.

— Nu sunt departe. Cred că au întâmpinat ceva dificultăți.

— De ce spui asta?

— Pentru că urmele lui Sior s-au șters. Ceea ce mă face să cred că a trecut pe-aici acu' mai bine de cinci zile. Pe când ei nu au decât o zi înaintea noastră.

Hollw zâmbi. El nu văzuse decât cerul cu norii lui moi ca niște perne. Vântul îi șoptise ceea ce vedea în drumul său, soarele îi zâmbise, stelele îi spuseseră povești de nedescris. Dar niciodată nu învățase să cunoască tainele pământului. Era ca și „căzut" din cer, pentru el pământul rămânând o enigmă.

— E minunat că poți citi pământul, îi mărturisi el.

Sirona se mulțumi să-i zâmbească.

Hollw privi spre ceața ce înconjura marele munte format din Nimic. Nu pusese niciodată piciorul pe el și nici nu îl văzuse prea de-aproape. Doar creasta ce rupea norii i se arătase în câteva seri mai senine pentru acel tărâm. Piatra ce forma muntele nu arăta ca toate celelalte. Era un calcar negru și tocit de picioare ce nu ajunseseră acolo niciodată. Era bizar și înspăimântător în același timp. Dar pentru un suflet ca Fawrr, toate astea erau doar o parte din magia obișnuinței. Abia acum, când se gândea, își dădea seama că îl luau fiorii doar gândindu-se că va lupta cu uriașul munte cu propriile forțe.

Dar în toate astea exista și o plăcere ascunsă. Plăcerea de-a-și putea folosi mâinile și picioarele așa cum nu făcuse de foarte mult timp. Zâmbi în fața unei asemenea perspective. Dar zâmbetul păli când își aminti că doar el poate salva Destinul și tot el va fi cel ce va

reveni la vechea viață. O atinse ușor pe Sirona, asemenea unui suflu al vântului.

Ploaia cădea grăbită cu stropi mari și grei, aproape biciuitori. Ei continuau să meargă. Sirona spera să vadă siluetele mari ale sperienilor și să le ia urma. Dar ceața începu să se lase. Prin locurile acestea vremea nu era niciodată aceeași. Se schimba, poate, de la oră la oră, iar asta îngreuna pașii oricui. Agape necheză furioasă. Ploaia îi îngreuna și ei mersul iar frigul începu să-și facă loc printre oasele calului. Sirona însă nu simțea. Nu simțea decât furia combinată cu o iubire inexplicabilă și totuși temătoare. Privea din când în când spre Hollw, de teamă să nu-l piardă. Avea impresia că, din clipă în clipă, cântecul păsări se va ridica prin ceață, spărgând norii grei și depărtându-se de pământ până în clipa în care va rămâne doar o sclipire în întuneric.

Pașii grumilor lăsaseră urme tot mai adânci. Sirona bănuia că nu sunt mai departe de câteva ore. Probabil că Sior ajunsese cel puțin la poalele munților, dar ea nu mai putea zări în depărtare, pe de-o parte din pricina picăturilor ce formau o perdea de apă, pe de-altă parte din pricina ceții ce se lăsa ca o cortină în fața spectatorilor.

— Nu sunt departe, spuse într-un târziu. Trebuie să fim pregătiți pentru ce e mai rău.

— Sirona…

— Da?

— Am impresia, că undeva, departe poate, apar noi zori.

Fata îl privi cu suspiciune.

— Ce vrei să spui?

În ochii lui Hollw se zări o sclipire aparte.

— Sirona, undeva apar raze de soare. Simt. Simt lumina.

— Nu avem timp acum.

— Da, dar…

Îi puse mâna pe chip și îl mângâie cu gingășie.

— Dacă este așa, vom afla. Dar acum trebuie să-l ajung pe Sior.

El îi săruta mâna.

— Ai dreptate. Dar simt bucuria.

Pașii li se afundau în pământul ud. Cărarea spre munte se transformă într-o mocirlă murdară. Sirona observă că urmele încep să fie acoperite de nămol.

— Trebuie să ne grăbim, îl zori pe Hollw și trase de căpăstrul calului. Dacă îi pierdem… uh, să-i urmărim.

Hollw nu se opuse și nici Agape. Cu toții pășeau prin mocirlă, mai motivați ca oricând.

Sior se lăsă sub mantia de ceață.

— Nu mai rezist.

Tio îl urmă.

— Nici eu. Oasele mele au îndurat prea multe.

— Oare unde o fi Sirona? se întrebă băiatul. Sper că e în urma noastră.

— Acum nu ea mă îngrijorează. Ceea ce mă scoate din sărite e Har-dûr, iar a dispărut.

— O să se întoarcă, spuse Photine. Poate că a avut treabă.

— Ce treabă ar putea să aibă prin locurile astea? se interesă Tio.

Fata ridică din umeri. Sior sări în picioare și încercă să deducă ceea ce era în spatele „cortinei".

— Crezi că e foarte înalt?

— Ce îți pasă? îl bruscă bătrânul. Noi nu trebuie să ajungem decât până la turn. Sper că nu vrei… e o prostie, nu?

Tinerii ridicară din sprâncene.

— Ar fi bine să facem o pauză, concluzionă Photine. Simt că o să mi se desprindă picioarele dacă nu ne oprim.

Fu rândul lui Tio să o privească sceptic.

— Tinerii. Pe vremea mea urcam doi munți și nu ne mai plângeam. În ziua de azi vă mișcați cu mai multă greutate și vă plângeți din orice.

— Da, cred ca e greu de suportat, îl apostrofa Photine. Sau e de vină tinerețea pierdută?

— Fetițo…, dar se opri când auzi zgomotul ca un urlet prelung ce sparse ploaia în stropi mici și o împrăștie undeva în depărtare. Ce-a fost asta?

Tinerii se priveau îngroziți. Sior luă o hotărâre.

— Să mergem. Nu putem rămâne aici.

— Pe toți zeii născuți pe pământul ăsta, blestemă Tio. Unde o fi spiritul ăla?

— Lasă-l acum, Tio. Să ne grăbim.

Tio încercă să își dea seama ce se află în urma lor. Simțea cum ochi străini le urmăresc fiecare mișcare, dar

nu spuse nimic. Îl urmă pe Sior dând la o parte ceața precum ai rupe o pânză de păianjen pentru a-ți face loc.

Poalele muntelui se iviră întunecate. Susurul unui râu se auzi, dar nici urmă de el. Piatra părea a fi făcută dintr-un material moale și în același timp țepos. Sior avu impresia că, de va călca cu talpa goală, va simți dureri cumplite. Dar în același timp simțea că piatra s-ar dezumfla sub povara picioarelor lui. Bineînțeles că nimic din toate astea nu se întâmplă, în schimb ploaia o făcuse alunecoasă. Din pricina aceasta le era foarte greu să calce.

Undeva mai la sud văzură o cărare bătută de ploi și vânt. Era netedă, dar destul de alunecoasă din pricina mâlului ce se formase. Au decis că drumul acela ar fi cel mai bun, părea să ducă drept în inima turnului. O lumină scăpără de la cel mai înalt turn și o umbră apăru la fereastră, după care dispăru fără ca măcar să se miște.

— Umbra din Turn, țipă Tio pentru a acoperi vântul ce se puse pe urlat. Așteaptă cartea.

Sior aprobă din cap. Îi era destul de greu să înainteze. Drumul era îngust, poate prea îngust și pentru o singură persoană. Erau nevoiți să înainteze lipiți de piatra rece. Photine privi o clipă în spate. În acea secundă i se păru că vede chipul unui sperian, dar alungă imaginea din minte gândindu-se că un asemenea uriaș nu ar fi avut cum să urmeze cărarea decât dacă ar fi făcut tot pietrișul să se rostogolească sub propria-i greutate. Îl prinse pe Sior de mână și se rugă la toți zeii despre care auzise vorbindu-se.

Photine nu crescuse crezând într-un zeu anume. De fapt, Sorian era un ateu convins. Tot timpul îi spusese că zeii, dacă existau, i-au adus numai neajunsuri. Din pricina asta considera că, indiferent dacă existau ori ba, nu erau demni de dragostea lui. Mamele sale de împrumut îi mai vorbiseră despre zei, ce-i drept, mai mult pe ascuns și punând-o să jure că nu va repeta povestea în fața tatălui. Ea nici nu avusese de gând, dar zeii o impresionaseră într-o oarecare măsură chiar dacă nu apelase prea mult la ei. De fapt, în vremurile alea mulți uitaseră poveștile și își duceau existența conduși de Șarama, cu toate că erau creaturi ce nu credeau nici în ea. Era normal să nu crezi în existența unui lucru ce nu l-ai văzut cu ochii tăi, dar era drastic când lucrul sau zeul, își făceau cunoscută existența. Așa cum se întâmplase și cu Șarama.

Normal că, după ce văzuse cartea și mai ales ceea ce se întâmplă atunci când cine nu trebuie pune mâna pe ea,

începuse să creadă și în existența celor ce le dăduseră viață și-i plămădiseră din propriul gând. Acum îi era ușor să se roage la toți acei zei menționați în scurta ei copilărie. Dar cel mai adesea îl auzise pomenit pe Pioris, cel ce a creat tot ceea ce se află pe pământ și nu numai. Vechea generație de vraci (muriseră când ea era copil) povestea despre cum s-au creat stelele și cum Pioris le-a dat drumul pe cer pentru a veghea noaptea creaturilor pământene. Mulți își preparau ierburile în numele stelelor, sau cel puțin le dedicau câte un cântecel pe care-l fredonau din zorii dimineții până când somnul punea stăpânire pe gândirea lor. Photine nu crezuse niciodată că stelele sunt ființe ce veghează pământul, cel puțin, nu, până în acel moment. Acum, pentru ea, lucrurile erau destul de clare. Vracii nu fuseseră nebuni. Dacă stelele ar fi fost simple particule în univers, probabil că nu ar fi fost afectate de beznă. Dar, normal, o ființă vie era destul de speriată.

Îl strânse și mai tare pe Sior de mână, până când simți că oasele îi trosnesc. Băiatul nu făcu nici un gest pentru a-și retrage degetele din strânsoare. De fapt nici nu simțea cu adevărat. Vântul bătea cu atâta putere încât i-ar fi putut arunca pe toți. Îi era destul de greu să înfrunte natura, nu mai simțea și durerile provocate de Photine.

Continuară să meargă pe cărare până când o poieniță le ieși în cale. Era un fel de loc între două stâncii care nu ducea niciunde, ci se învârtea într-un cerc înconjurat de pietre ce se ridicau asemenea unor gheare sau colți.

Se opriră pentru o clipă încercând să își dea seama pe unde trebuie să meargă. De acolo drumul ducea în două direcții și ambele erau periculoase: sus sau jos. Pentru a ajunge la turn era nevoie să escaladeze pietrele. Sior oftă.

— Nu are rost să mergeți mai departe. De aici, oricum, depinde doar de mine.

— Nu poți merge singur, se înfioră Tio.

Photine tremura din toate încheieturile, nu putu să opună rezistență acestui gând. Adevărul este că nici nu era prea dornică să meargă mai departe.

Sior continuă:

— Găsiți-vă adăpost până când… vor apărea zorii.

— Doar nu vorbești serios, se mânie și mai tare Tio.

Un zgomot înfiorător îi fură gândurile. O piatră porni la vale lovindu-se de fiecare calcar în parte, cu un

sunet asurzitor. Până să își dea seama ce se întâmplă, o întreagă armată de sperieni conduși de Sorian îi ajunseră din urmă.

Tio privi speriat pe Sior.

— Bine. Pleacă de-aici. Am să le țin eu piept.

— Nu putem… încercă Photine, dar își dădu seama că ar fi în zadar.

— Deci? întrebă Tio.

Sior privi spre Photine, ea păru să-i dea aprobarea dintr-o simplă privire.

— Atunci… încercă Sior…

— Pleacă copile, îl îndemnă Tio. Pleacă.

Sior o cuprinse în brațe pe Photine și o sărută. Apoi îi oferi o îmbrățișare și lui Tio și dispăru în spatele stâncilor reci.

Photine își trase spada. Știa că nu va putea amâna momentul la nesfârșit. Trebuia să-i țină piept. Acum ori niciodată.

Sperienii apărură în fața lor. Aproape că se puteau confunda cu munții, înconjurați în mantiile acelea gri spre negru ce le acopereau întreg trupul. Doar capetele mari și chele îi făceau să se distingă printre stânci. Sorian apăru și el purtat de una dintre bestii. Zâmbi. Atât putu să facă. Să zâmbească sec spre fiica sa. Sperianul îl lăsă jos, dar Photine nu îl mai zări căci fură înconjurați.

Tio îi explică ceva repede la ureche. Photine păru să înțeleagă, făcu un pas în spate și strânse spada pe lângă trup. Pentru o clipă păru că nu va face nici o mișcare, și apoi… poc, hâc, hac… și fata făcu două salturi iar sperianul din dreapta ei căzu lat. Lupta începu. Sperienii se treziră din amorțeală și săriră asupra celor doi. Tio era pregătit, pară lovitura spadei ca în tinerețe. Nu putu să nu se felicite în gând pentru această reușită. Poate că doar de două sau trei ori mai făcuse o astfel de manevră complicată. Privi cu coada ochiului spre Photine. Nu o văzuse până acum în acțiune, dar nu putu să nu remarce că se descurca destul de bine. E drept, nu la fel de bine precum Sirona, dar era important că trăise alături de bestiile alea și le știa punctele slabe. O văzu lovindu-i mai întâi în stomac, iar când aceștia se îndoiau le înfigea fierul în semnul de pe frunte. Tio adoptă imediat metoda și i se păru chiar eficientă. Dacă ar fi cunoscut-o mai demult… cine știe, poate că până acum ar fi avut câteva

sute de sperieni de trecut în amintirile sale, la cei doborâți de bătrâna sa spadă.

Photine se simți înconjurată. Sperienii începură să urle parcă în aceeași notă cu vântul. Fata se strecură printre ei și se urcă pe o stâncă. Prinse un pietroi în mână și încercă să nimerească semnul unuia dintre atacatori. Dar asta nu făcu decât să-l enerveze și mai tare. Se repezi spre ea cu o asemenea viteză, că, Photine simți cum i se taie răsuflarea. Abia în cel din urmă moment îi spintecă stomacul. Sperianul căzu în genunchi la picioarele ei. Photine scoase un țipăt, mai degrabă de eliberare decât de spaimă, și îi trase un șut drept în frunte. Sperianul urlă la rândul său și căzu pe spate, mort.

Tio încerca să le facă față ultimilor doi. Aceștia păreau mai puternici și cu mai multă minte decât ceilalți. Se fereau cu mare băgare de seamă din calea spadei bătrânului, simțind parcă tactica acestuia. Tio se lăsă pe vine și încercă să-i lovească la picioare. Acest moment îi fu aproape fatal. Lama spadei răsună și îi tremură în mână părând că vrea să scape de sub povara degetelor. Tio se simți dezechilibrat. Apoi simți tăișul lamei penetrându-i umărul. Urlă. Urlă cât îl ținu gura iar vântul începu să urle și mai tare, vrând, parcă, să-i acopere glasul îngrozit. Photine reuși să-l doboare pe unul dintre ei. Celălalt o luă la fugă.

Tio zăcea într-o baltă de sânge. Avea ochii ațintiți spre cer. Strigătul de disperare se opri. O privi în ochi.

— Pleacă. Pleacă.

— Nici nu mă gândesc, se răsti fata rupându-și o bucată din propria-i haină și legându-i umărul strâns. Nu ai să mori din atâta lucru. E doar o zgârietură.

Tio râse.

— O zgârietură… și scuipă sânge printre dinții cariați. Pleacă de-aici. Vor veni și alții. Pleacă.

Pași grei se auzeau pe cărare.

— Pe toți zeii, cum or reuși?

Tio ridică din umeri. Ochii i se umeziră.

— Pleacă. Nu ai nicio șansă.

Fata nu se lăsă înduplecată. Îl ridică în picioare și îl sprijini de ea.

— Vei merge unde merg și eu, se încăpățână. Vei muri când îți voi da eu voie.

— Aș dori să mă lași, mărturisi Tio cu jumătate de glas. Durerea era… insuportabilă, dar continuă să meargă

mai mult din inerție.

Sirona și Hollw ajunseră aproape de poalele muntelui. Fata aruncă o privire fugară și zări câțiva sperieni ascunși în zonele cele mai întunecate. Hollw îi zări și el, dar rămase calm ca și când s-ar fi putut ridica oricând în aer, ignorându-i.

Sirona îi dădu drumul iepei.

— Te-aș lua cu mine, dar nu mi se pare un loc potrivit pentru un cal. O sărută în frunte și îi mângâie coama. O să te descurci de-aici înainte, ești un cal bun.

— Eu nu înțeleg de ce nu ai făcut-o mai devreme.

Fata ridică din umeri fără să dea nici o explicație.

Un sperian făcu un pas spre ei, dar cu siguranță că nu îi văzuse, între ei era o perdea de ceață ce își întindea formele apoase în toate direcțiile. Cei doi pășiră cu atenție. Sirona nu ar fi vrut să lupte cu ei. Era obosită, ar fi preferat mai degrabă să-i păcălească. Dar teoria s-a dus repede în momentul în care Hollw a călcat pe o cracă veștedă ce a umplut întreg aerul cu sunetul rupturii. Sperienii au mărit pe dată ochii căutând în ceață.

Tinerii și-au scos spadele și s-au pus spate în spate. Bestiile se apropiau prin beznă.

— Cred că ar fi fost mai sănătos să fugim, remarcă Hollw când zări numărul impresionant de sperieni.

— Eu îi țin ocupați, tu fugi.

— Doar nu vorbești serios.

— Sigur că vorbesc serios. Doar tu poți salva soarele, eu… las-o moartă, fugi și gata, te prind din urmă.

— Doar nu crezi că vei reuși de una singură.

— Pui pariu, rânji fata?

Sări în fața sperienilor, scoțând un sunet aproape animalic. Bestiile se opriră, surprinse, pentru o clipă sau două, apoi tăbărâră asupra fetei. Se făcu o învălmășeală demnă de toată mila. Sperienii erau unii peste alții încercând disperați să dea de fată. Prea târziu. Ea era lângă Hollw pe cărare și privea uimită.

— Jur că-i credeam mai deștepți.

Tânărul se scărpină în creștetul capului:

— Și eu, admise.

Constatară repede că drumul era destul de alunecos, iar piatra foarte bizară. Sirona urmă atent pașii ce se

afundaseră în pământ.

— Cred că au fost în jur de zece sperieni. Observ și pași umani, dar aceștia au trecut pe-aici cu două zile în urmă. Dar… cred… bizar.

— Ce?

Fata se aplecă asupra unei urme, sau a mai multor urme, privi cu atenție cum se afunda pământul.

— Totuși, se pare că și sperienii au trecut tot cam pe-atunci. Cum or fi reușit? Erau cu cinci zile în urmă?

— Eu zic să ne grăbim.

— Sigur, dar cărarea asta poate dura câteva zile, noi nu vom… Cum au reușit creaturile alea mari să își facă loc pe-aici?

Hollw ridică din umeri.

— Chiar vrei să știi asta sau mergem mai departe?

— Bine, bine, doar că sunt în dificultate.

Tânărul zâmbi. Îi apreciase încă din prima clipă determinarea și încăpățânarea. Mereu voia să înțeleagă, să meargă înainte, să dea tot ce e mai bun din ea. Îi admira curajul de-a iubi și-a urî fără să aibă resentimente. Sau poate că avea, dar nu așa cum le are un om simplu care își duce viața de azi pe mâine. Ea trăia într-o altă lume. Destinul îi permisese să fie doar o fătucă săracă sau o prințesă, așa cum ar fi meritat. Soarta ei fusese departe de casă și familie. Undeva, între o lume și alta a sufletului ei. Oarecum, ei se asemănau. Se zbăteau între două bătăi ale inimii, încercând să înțeleagă și să suporte ceea ce le rezervă destinul. Nu era ușor, iar el știa mai bine ca oricine. Încerca să pară veselă, dar în ochi i se citea tristețea. Îl respingea știind că-l va pierde și în același timp îl accepta sperând că lucrurile se vor schimba.

Îi prinse mâna într-a sa. Simți cum se cutremură sub presiunea degetelor ei. Dar… poate că… Lăsă gândul acesta să zboare când zări o poieniță înconjurată de stânci.

— Să ne odihnim puțin, propuse.

Fata se ridică greoi pe piatra cu forme bizare și se propti în pământ.

— De aici? se întrebă mai mult pe sine privind spre turnul ce se ridica tot mai sus.

— De aici, presupun că va trebui să facem tot posibilul.

Sirona simți cum vântul li se împotrivește, de parcă strigătul lui ar fi fost unul de ajutor. Hollw o trase lângă

el.

— Bree. Ea face toate astea.

— Bree?! se minună Sirona.

Tânărul dădu din cap aprobator.

— Am plecat împreună de la cascadă. Spunea că vrea să ne ajute. Ea știe să controleze destul de bine natura.

— Hmm. Nu mi se pare că ajută.

— Da, dar ce nu ne ajută pe noi nu îi ajută nici pe dușmanii noștri.

— Poate, dar nu mă ajută nici pe mine.

Hollw renunță în a se mai contrazice cu ea. O trase mai lângă el. Mâinile îi tremurau, era convins că și glasul. Încercă să nu lase emoțiile să-l stăpânească, dar nu le putea controla.

— Sirona… știi… ăăă…

Ea îi atinse buzele cu degetul.

— Nu are rost să ne facem promisiuni pe care nu știm dacă le vom putea respecta. Chiar nu are.

Fata zări o pată de sânge, de fapt era o băltoacă în toată regula. Gândul o purtă, fără niciun raționament, spre Aratt. Când se gândea la el inima ei se scălda într-un sânge rece fără niciun fel de noimă. Își aminti de ziua în care îi vorbise prin oglindă. Oare de ce nu o fi lăsat amintirea să iasă la iveală până acum? Abia acum își dădea seama… A… avea să moară. Așa îi spusese, iar Noriat… da, el era acolo. Deci era adevărat. Atunci… privi înspăimântată spre Hollw. Încercă să ascundă sentimentul, amintirea, durerea.

— E sânge, spuse mecanic. E sângele cuiva.

Hollw se apropie. Examină cu atenție substanța ce se închegase din pricina vântului. Îi simți mirosul. Era obișnuit cu mirosul sângelui uman.

— Da, așa este. Oare ce s-a întâmplat aici?

— Nu e evident?

— Hmm, nu prea.

— Presupun că nu e sângele spiritului ăla.

— De ce presupui asta?

Sirona îl privi năucită.

— Poate pentru că nu are un trup ce poate fi străpuns de-o spadă.

— Cine spune una ca asta?

— Hei, știu și eu că doar mantia le dă formă trupească.

— Și mantia aia pe ce crezi că se mulează?
— Bine, atunci e posibil să fie sângele lui?
— Nu, admise Hollw.
— Ah… da, mă așteptam. Crezi că e al lui…?
— Nu, spuse ferm convins. E sânge bătrân.
— Tio.
Hollw privi împrejurimile. Le-ar fi fost greu să găsească un adăpost printre stânci și pietre, nu se zărea niciunde vreo grotă sau ceva asemănător. Cel mai probabil că îl luaseră cu ei în speranța că în cele din urmă vor găsi un loc de odihnă.
— A pierdut mult sânge, admise tânărul. Sper că e bine.
— Pentru Șarama, Tio e bătrân. Cât crezi că ar fi rezistat cu o asemenea rană?
— Poate că nu e una periculoasă.
Sirona ridică din sprâncene.
— Să mergem.
Tânărul privi spre înălțimi. Pietre. Pietre ce se ridicau și se uneau, formând stânci ascuțite și forme sumbre pe care nici nu vru să le dezvolte cu puterea imaginației.
Sirona părea hotărâtă și atunci când ea era hotărâtă el nu avea nici cea mai mică șansă să dea înapoi. Privi cum fata se agață de prima piatră ieșită în cale și urcă.
— Eu nu am mai făcut asta, spuse Hollw speriat.
— Crezi că eu am o meserie din urcatul munților?
— Nu, adevărul este că nu credeam asta.
— Secretul este să nu privești în jos.
— Crezi că înălțimea este problema mea?
Sirona își aminti, cu un fior rece, că Hollw era Fawrr. Tristețea o năpădi.
— Nu, nu cred asta. Hai vino. Te voi ajuta.
Hollw o prinse de mână iar cu cealaltă încercă să prindă piatra ascuțită ce părea să-l privească cu reproș.

Munții Alforr se ridicau printre nori ca o săgeată gata să spulbere inima cerului. Nici o pată de culoare nu se arăta dincolo de norii înnegriți. Ploaia cădea necontenit, dar de data asta părea a fi o ploaie calmă, ca acelea ce se instalează confortabil, pe o durată nedeterminată.

Noriell scrută întunericul. Părul ei se învolburase în brațele vântului. Dar nu părea deranjată nici de frig și nici de întuneric. Ținea în mână un toiag iar pe după gât avea prins arcul din lemn de abanos. Tolba cu săgeți atârna pe spate. Ea o pipăi ducându-și o mână la spate. Aproape că se simțea rău, simțind-o acolo, într-un fel și-ar fi dorit să dispară. De când o primise numai necazuri se învârtiseră în jurul ei. Poate că era doar o superstiție. Bătrânii din neamul ei fuseseră întotdeauna superstițioși. Își amintea cum, chiar, Bunul îi spuse când era copilă și afară ploua cu găleata, să întoarcă ceaunul invers pentru ca ploaia să nu aducă ghinion.

Probabil că așa făcuse. Nu își mai amintea. Cu toate că părea tânără, viața ei fusese cu mult mai lungă decât a unui om. Elfii trăiau mult, mai ales cei din neamul Herilor. Uneori trăiau și patru sute de ani. Ea avea doar șaizeci, dar se simțea ca la optsprezece, ba chiar așa și arăta. Trăise mult, văzuse și auzise o sumedenie. Se tot gândea cum ar fi să trăiești patru sute de ani. Oare câte avea să vadă în tot acest timp?

Luminile se aprinseră în văi. Tărâmul Zânelor începea să prindă viață. O dimineață conturată de făclii. Suspină. Își dorise tot timpul să plece din munții ăștia în căutarea aventurii, dar nu se așteptase la o asemenea plecare. Acum, la drept vorbind, își dorea mai mult să stea acasă. Ea nu luptase cu grumii și sperienii, iar de gloobuși nici nu putea fi vorba. Da, auzise de aceste creaturi, dar de când se născuse nu mersese mai departe de poalele munților, și atunci cu mare fereală. Cunoștea fiecare piatră, fiecare copac, fiecare picătură căzută din buzele râurilor, frunză sau fir de iarbă. Aici fusese dintotdeauna casa ei, chiar dacă cei bătrâni povesteau despre era pe care o petrecuseră lângă celelalte rase.

Vremurile bunilor apuseseră iar ei, cei tineri, fuseseră crescuți departe de ochii tuturor. Și acum, acum era momentul să își arate măiestria în luptă.

Noriell zâmbi. Cum aveau să facă asta când singura ființă pe care o consideraseră dușman de temut fusese doar un porc mistreț. Cum aveau să doboare, așa într-o doară, sute de grumi și sperieni? Îi era teamă când privea spre viitorul întunecat ce i se așternea la picioare, dar asta era vrerea bunilor, iar ea nu avea nici un cuvânt de spus.

Poate că, de ar fi avut mai mult curaj, le-ar fi spus că nu sunt pregătiți. Ei nu înfruntaseră, cu adevărat,

niciodată vreun pericol. Cum aveau să o facă tocmai acum? Dar Bunul îi spusese că a trage cu arcul pentru un elf este același lucru cu a semăna câmpul pentru un țăran. Se nășteau cu darul ăsta în sânge și nimeni nu ar sta în fața săgeților elfești, ce spulberă vântul în patru și norii în picături de ploaie.

Părul îi era ud. Oricât ar fi încercat vântul să îl învolbureze, nu mai reușea. Se lipise cu încăpățânare de cap și de haine lăsându-se pe spate, îngreunat de povara ploii. Noriell își dădu o șuviță din ochi.

— Bunule, am crezut că nu mai vii.

Bunul pășea ca o felină, dar pe Noriell nu o surprinsese niciodată. Blestemă în sinea lui nereușita și se apropie de ea.

— Ne cheamă pământul, șopti el ca o alinare. Ne cheamă. Era și timpul. Vlasios are nevoie de noi.

Noriell oftă. Ar fi vrut ca zeii să nu îi fi vorbit niciodată Bunului ei.

— Și?… Când plecăm?

Bunul privi spre spectacolul de lumini ce se dădea în văi.

— Chiar acum.

— Îmi e foame, mă dor picioarele, mâinile, capul… începu a se plânge Sirona în timp ce urca hotărâtă spre turn. Sper… că… Sior… a… ajuns, gâfâi ea din toate puterile.

— Te rog, dacă începi să te plângi eu o să mor.

Sirona simți cum broboanele reci de transpirație îi alunecă pe piele. Una din ele se opri exact acolo unde avea inelul și colierul. Dintr-o dată își dădu seama că Sior era lipsit de apărare fără inelul ăla. Oare? Nimeni nu spusese vreodată că ar fi vreun obiect magic, poate doar Gorka făcuse cumva referire la asta. Dar nu. Trebuia să creadă că Sior poate și singur, fără ajutorul magiei, fără ajutorul ei.

— Încă puțin…

Fata duse o mână spre următoarea piatră.

— …și vom ajunge…

Își șterse pleoapele de ploaie.

— …dacă ploaia asta nenorocită ne va da pace.

— Te rog, încercă Hollw privind în jos, era o treabă ca pasăre, dar dacă pic acum…

— Sper să ajung la următoare piatră, spuse Sirona fără să-i pese de ce spunea el. Doar o întindere…

— …mă fac pulbere, concluzionă tânărul.

— …și gata. Gata, și prinse piatra.

Mâna îi sângera din abundență. Piatra fusese neiertătoare. Fiecare colț tăios îi intrase în palmă, în degete, în piele. Dar ea nu simțise durerea. De fiecare dată se gândea la cât de confuză și complicată fusese scurta sa existență, mai precis anul acela. Aproape că era furioasă pe tot universul. O ura pe Niara, pe Noriat, pe Aratt, pe Sior și de ce nu, se ura chiar și pe sine. Și cu toate astea nu îl ura pe Hollw sau pe Alfsigr, cu toate că pe ea ar fi trebuit s-o urască cel mai mult. Dar nu. Față de bătrâna vrăjitoare nu simțea decât o compasiune păstrată bine în adâncul sufletului.

Oftă. Încă o piatră. Și încă una, iar Hollw începea să se vaite tot mai mult de înălțimile ce i le ofereau acele culmi întunecate. Simți că își va pierde echilibrul. Mâinile ei erau, deja, un râu de sânge, dar și picioarele începeau s-o lase. Ploaia cădea în continuare, mocnită. Cât ar fi vrut să scape o dată de urcușul ăsta, nu mai trăise niciodată așa ceva, era un calvar.

Văzu în continuarea următoarei pietre un copac. Singurul pe care îl zărise de când pusese piciorul în Nimic. Bizar. Abia acum își dădea seama că Nimicul ăsta are totuși ceva în el, piatră… piatră, și un copac. Se prinse de tulpina groasă ce ieșea pe marginea stâncii, arătându-și brațele mari. Fu mult mai ușor să escaladeze trunchiul decât piatra. La capătul acestui urcuș văzu o cărare.

— Vești bune, urlă spre Hollw. De aici vom merge… vom merge.

Îi păru că-l aude răsuflând ușurat. Zâmbi.

Se așezară pe poteca îngustă. Sirona se simțea de parcă urca de-o săptămână. Hainele îi erau pline de noroi, fața îi era plină de noroi, iar mâinile îi sângerau. Nici Hollw nu arăta mai bine. Era murdar din cap până-n picioare iar palmele lui nu arătau cu nimic mai bine decât ale ei.

Râseră zgomotos când simțiră din nou pământ sub picioare. Vântul bătu aprig iar ploaia păru să se oprească.

Turnul era tot mai aproape. Pe cărare distingeau destul de bine urmele de pași și sânge.

— Tio a venit până aici?!

Hollw mirosi lichidul ce aproape că se ducea în pământ.

— Da, categoric el este.

Fata zâmbi.

— Bătrânul ăsta are atâta energie. Și n-ai zice, dacă l-ai cunoaște.

Hollw o prinse în brațe.

— Sirona… ne apropiem. Fiecare de destinul lui.

Fata plecă privirea.

— Poate că e ultima noastră îmbrățișare. Ultima clipă de iubire.

Sirona lăsă ca lacrimile să se confunde cu ploaia ce-i șiroia pe obraji.

— Poate că nu vom reuși. Dar vreau să-ți spun că noi… noi… vom fi mereu împreună. Indiferent dacă în viață sau în moarte.

Sirona se prinse de gâtul lui și plânse ca un copil. Oare ce șanse aveau când toți vorbeau despre tragedia lor? Niciuna, iar ea era perfect conștientă de asta. Simți cum inima i se fărâmă în mii de cioburi. Cioburi atât de mici ca praful ce-i înțepa fiecare organ în parte, făcându-l să se atrofieze de durere și spaimă. Încercă să se liniștească. Dar nu putea. Știa că îl iubește mai mult decât se iubea pe sine, și mai știa că trebuie să renunțe la el, indiferent dacă asta îi place ori ba.

Se prinse de el ca de o speranță. Speranță ce muri pe dată ce-i zări privirea plină de tristețe.

— Dacă așa va fi să fie, rosti printre suspine, ce pot să mai fac eu?

Hollw o strânse cu tărie la piept.

— Șarama va decide. Acolo stau scrise destinele noastre și tot acolo va fi scris dacă ne e dat să ne trăim viața unul lângă celălalt sau nu.

Sirona simți cum picioarele i se înmoaie. Capul i se învârtea în toate direcțiile. Auzea glasuri. Glasuri din copilăria ei. Niara, Troten, Tio o strigau de undeva din depărtare. Aproape că zări stâncile Tiarului ridicându-se amenințătoare peste lume. Porțile ca de smoală se închideau și deschideau, sub privirea-i înspăimântată.

Râse. Râse mult în sine ei, iar râsul acela aproape că îi astupa urechile. Râse. Râse de sine și de ceea ce se

petrecea în jur. Râdea de propria-i incapabilitate de-aşi reveni, de propria-i durere, de suferința ce clocotea în ea. Toate astea le aruncă departe și râse. Râse. Până când simți mâna moale a lui Hollw deschizându-i pleoapele și mângâindu-i fața.

— Rezistă, Sirona. Rezistă.

Rezista. Rezista. Nici nu era nevoie să-i spună el. Ar fi rezistat oricum. Deschise ochii. Semiîntunericul îi zâmbea chior. Zâmbi și ea. Privi spre drumul șerpuitor ce ducea drept în inima turnului. Acolo. Acolo avea să fie destinul ei, al lor. Îl strânse pe Hollw de mână vrând să-i simtă pentru ultima oară căldura trupului, a sufletului. Îi mai privi o dată privirea aceea, dulce-amăruie, fericită și tristă. Îi sărută pleoapele și fu întâmpinată la fel. Se strânseră în brațe și rămaseră în dulcea agonie a iubirii până când reușiră să își desprindă sufletele unul de celălalt.

— Nu putem să rămânem, spuse pe-o voce joasă Hollw.

Sirona se ridică depărtându-se de el. Nu voia să-l privească în ochi până la capăt, nu putea. Își trase pelerina peste urechi și porni înainte. Hollw lăsă o lacrimă să-i alunece pe chip.

— Ce vezi? întrebă Alfsigr din colțul cel mai întunecat al încăperii.

Era aici… dar cine mai știa? Pierduse noțiunea timpului. Întunericul acela rece ce îl oferea Varr'hasalul nu era tocmai ceea ce își dorise. Se poticnise într-un colț al camerei și îi păru că nu mai mișcase de ani de zile. În schimb, privea cu interes globul regelui ce scotea tot felul de culori, se învârtea și se răsucea dând impresia de sferă de lumini. Furlamir ridica din când în când din sprâncene și ofta. Dar ca acum nu mai oftase niciodată.

Regele își luă ochii de la glob și se întoarse tăcut spre jilț. Privi spre Doamna Albă, ce aștepta să-apară musafirii apoi își îndreptă privirea spre Alfsigr.

— Văd Moartea. O văd cum dă ocol pământului, înfruptându-se din fiecare clipă nefericită. Văd Durerea, ce-o întâmpină peste tot. Mai văd Speranța ce-ncearcă să-și facă loc.

Alfsigr suspină și gândul îi fu purtat către gemeni.

— Ei… ce fac?

Alnwë o privi printre lacrimi, albe ca de gheață.

— Ei își urmează soarta.

Un pocnet scurt, asemenea unui fier căzut, umplu încăperea. Lumina albă, apoi roșiatică și silueta învăluită în mantia neagră își făcu apariția: Umbra din Turn. Rămase acolo, la fel ca și ultima oară, de parcă timpul avea nevoie să-l desprindă din brațele sale și să-l redea vieții. Un sunet înfundat, de data aceasta, și o lumină străvezie descoperi silueta elpidiusului. Regele îi salută din cap apoi își reluă gândurile, ostentativ.

Așteptarea fu lungă, dar Honoratus apăru și el înconjurat de-o mantie gri, ce-i definea silueta.

Regele nu făcu nici o mișcare, de parcă ar fi așteptat ca din clipă în clipă Fawrr să apară. Aruncă o privire în globul ce devenise alb ca gheața și oftă.

— Prieteni dragi. E ultima noastră întâlnire, așa cum bine am spus la început. Ce-o fi să fie se va împlini, ce nu… Șarama să ne aibă în pază. Sunt furios. Da, furios. Niciunul dintre voi, greșesc poate că e unul, nu a încercat să îi ajute. Iar cel mai furios sunt pe Honoratus, ce și-a întâmpinat nepoata ca pe un dușman. Arkudios au greșit. Multe, multe, și aș putea să enumăr greșelile voastre până când clipa se va scurge, dar n-am s-o fac. E timpul să te-ndrepți bătrâne. Să îți ridici privirea spre popor și să nu le mai amăgești viața cu… știi tu bine cu ce. Ar fi timpul să îți ajuți neamul și ar fi timpul să îi ajuți pe cei ce încă mai cred în voi.

Honoratus vru să vorbească, dar regele îi făcu semn că n-ar fi înțelept. Se îndreptă spre Umbra din Turn.

— Blestemul tău e cel mai mare. Păcatul tău e cel mai dur. Ai suferit atâta timp, uitând de unde vii și ce anume te-a dus acolo. Globul meu spune că asta se va sfârși în curând, iar tu îți vei găsi înlocuitorul și te vei odihni, așa cum meriți. I-ai fost loial și ai știut s-o aperi, nu-i vina ta și nici a altcuiva pentru ceea ce s-a întâmplat. Lucrurile sunt schimbătoare chiar și pentru marele Destin. Până la urmă toate au formă și culoare, important e să le privim atent.

Privi spre tavanul ce se ridica aproape până-n nori în jocul șters al focului.

— Zeii și-au întors privirea către noi, vorbi pentru sine. Vine și timpul meu să plec, toate se duc la un moment dat, bune sau rele.

Privi spre glob. Stătea cuminte ca o jucărie fără viață, cu greu își desprinse privirea de pe sticlă și i-o întoarse lui Har-dûr.

— Tu, tu ai fost cel mai curajos dintre cei pe care i-am ales să ducă această povară. Le-ai dăruit o parte din tine. Le-ai dăruit jumătate din tot ceea ce aveai și ai s-o faci până la capăt. Zeii îți vor fi recunoscători. Ți-ai învins neamul și credința pentru a fi alături de unul din ei. Acum, în curând, și drumul tău va ajunge la sfârșit.

Făcu o pauză scrutând întunericul, apoi reluă.

— Alfsigr și Alnwë nu au nevoie de vorbele mele. Ele au știut mereu să-și urmeze inima, iar în clipa în care vă voi părăsi, ele vor ști încotro să se-ndrepte. Ehe… drumul nostru, al tuturor, a fost împresurat de bune și rele. De-acum noi nu mai suntem proprii noștri stăpâni, suntem doar umbre ce croiesc universul. Umbre ce așteaptă în spatele cortinei un verdict, bun sau rău. Indiferent care va fi acela viața ne-am trăit-o, așa cum am putut. Acum nu știu ce aș putea să vă mai spun. Își plecă ochii. Globul făcu o lumină galbenă, pală, apoi reveni la vechea formă de jucărie fără viață. Furlamir lăsă o lacrimă să i se oprească în barbă:

— Lucrurile vor renaște sau vor muri, dar cea din urmă speranță ce zace în sufletul meu nu mă lasă să cred într-o veșnicie întunecată. Suntem purtați de Destin pe căi necunoscute, dar noi le acceptăm. Pentru că asta ne este menirea. Zei sau muritori, depindem de ceea ce este scris. Pentru că noi, noi… suntem doar observatorii din umbră.

— Nu e drept, țipă Alfsigr. Ar trebui să fim acolo, să-i ajutăm.

— Ce e drept pe lume? Ești vrăjitoare de când te știi și singura „vrajă” ce ai rostit-o drept te-a purtat departe de lumea ta. A fost drept? Ce ai fi putut tu să faci pentru ați convinge suratele că vorbele îți sunt reale? Nimic. Viața nu e dreaptă. De aceea există Moarte. Lumea se împarte în drept și nedrept. Ce e nedrept se află în viață asta, iar ce e drept se află în cealaltă. Lucrul acesta îl știe și un nou născut.

Liniște.

Liniștea se estompă în aerul rece.

Liniștea se ridică până în măduva oaselor.

Liniștea pătrunse, singură și stingheră, în fiecare colț al încăperii.

Doar vântul o mai împrăștia din când în când cu glasul său tremurător ce purta notele în sus, în jos, ca o arie îndepărtată și aproape, imediat, uitată.

Furlamir aprinse toate torțele ce stăteau agățate de perete ca niște osândiți la moarte. Jocul flăcărilor lumină fiecare chip în parte. Noaptea era veșnică, dar focul, focul era soluția, și Honoratus a înțeles.

— Doar pasărea de foc, șopti mai mult pentru sine. Un Pheonix. Un Pheonix.

Furlamir surâse.

— Așa cum pentru arkudios este important testul focului, pentru Șarama este importantă atingerea lui. Ai rezolvat misterul de unul singur. Da, Fawrr va deveni un Pheonix.

— Și astfel va muri și va învia, adăugă Doamna Albă parcă izbită de această idee. Moartea lui înseamnă și viață și tot așa. Focul este cel ce purifică sufletele, tot focul purifică și calea Destinului.

Regele dădu mulțumit din cap.

— Toate misterele vieții sunt strâns legate de focul purificator. Doar el cunoaște tot ceea ce se întâmplă, e mai presus decât Destinul și decât Zeii. Focul ne conduce în această luptă.

— Atunci… sări ca și ars Har-dûr, ar mai exista o șansă pentru Fawrr.

— Sigur, interveni repede Furlamir, doar că nu tu trebuie să i-o dezvălui, atunci această șansă s-ar risipi. Sior trebuie să înțeleagă.

— Dar cum? se mânie spiritul nopții. Sior nu are nici cel mai mic indiciu.

— Va trebui să înțeleagă. Lui îi e scris să cunoască cele mai tainice secrete. Tu, eu, ei, nu putem interveni, așa cum bine știi.

Har-dûr ridică din umeri, dacă ar fi avut ochi cu siguranță că i s-ar fi citit tristețea. Umbra din Turn suspină.

— Dacă aș putea să le spun tot ceea ce știu, tună umbra, am termina mult mai repede.

Furlamir zâmbi.

— Dacă lucrurile ar fi așa de simple…

Luminile s-au stins. Între ei totul se sfârșise. Fusese ultima întâlnire.

Un vânt rebel intră prin ferestre, măturând, parcă, întreg ținutul.

Liniștea se lăsă apăsătoare, purtată de vânt și de beznă în fiecare inimă.

Alfsigr tresări. Mâna rece ce-o atinse păru să-i intre până în suflet.

— Alnwë, îndrăzni?!

— Da, se auzi vocea șoptită a Morții. Da, sunt eu. Doar eu.

Vântul se înteți. Abia acum înțelese Alfsigr că nu mai exista nimic în jurul lor. Și cine știe unde se aflau? Dar ghețarul ce se ridică în beznă sclipind tainic, aproape că o lămuri.

— Am murit?

Râsul firav al Morții alungă vântul și frigul.

— Nu, doar că până când totul se va sfârși vei dormi în patul meu.

Vrăjitoarea căscă. Adormi într-o secundă și visă cum soarele se înalță într-un răsărit ca rana unui tărâm cuprins de flăcări.

Noriell păși pentru prima oară pe pământul zânelor. Teamă? Poate, dar mai degrabă era emoția ce i-o aducea noutatea. Parcă simțea cum soarele răsare pe pielea ei fără să fie împiedicat de brațele protectoare ale copacilor. Păși temătoare. Îi părea minunat. Făcliile se vedeau până departe în zare iar asta îi acapară cu totul privirea.

Armata din spatele ei se opri mecanic, păreau să privească cu toții în același punct. Undeva unde zeii le surâdeau. Erau fericiți. Bunul îi puse mâna pe umăr și spuse:

— Ne salutăm acum, după atâția ai, îi șopti el arătându-i cerul întunecat. Da, ne salută. Da, ne zâmbesc printre norii negri. Acum să mergem copilă, nu avem timp de pierdut.

Noriell se întoarse spre oșteni și le făcu semn s-o urmeze. Făcliile lor luminau, aproape, întreg ținutul. Ținutele lor, demne. Elfii erau înalți, ca niște brazi. Priveau înainte, fără de teamă. Uniformele albe și aurii le veneau ca turnate, de parcă ar fi fost născuți în ele, iar arcurile le purtau originile dincolo de beznă și de ochii flămânzi ai creaturilor ce le ieșeau în cale. Noriell îi conducea demnă. Chipul ei era demn de al unei regine, iar pasul îi era hotărât ca al unui conducător. Nimic nu se

citea în privirea ei, poate doar mândria de-a porni la luptă. Căci, elfii, erau mândri atunci când porneau la război. Erau mândri de rasa lor și mândri de atitudinea și aptitudinea lor.

Era și normal să fie așa. Fuseseră întotdeauna drepți cu oricine le călcase tărâmul ascuns. Căci, fuseseră zeci, poate chiar sute ce nimeriseră în munții lor. Munții ai căror pomi vorbeau și ale căror umbre te urmăreau pas cu pas.

Istoria le fusese tristă. Dar asta va fi scris în altă parte și-o altă poveste se va naște. Dar acum, acum știau că orice chip ar avea și orice nume, nu mai pot sta deoparte. Pământul ăsta era și-al lor și erau la fel de datori ca oricine să apere ceea ce le-au dat zeii spre grijă.

E drept, Noriell fusese sceptică și rezervată în ceea ce le privea pe celelalte creaturi ce împărțeau pământul alături de elfi. Dar, în final, a înțeles că și ei au datoria de-ași da viața pentru darul ce îl făcuse Pioris, sau, mai degrabă Unia. Căci ea le dăduse viață.

Noriell știa bine că nu există dreptate nici printre zei, uneori credea că neamul lor este mai presus decât cei ce îi crease. Dar Bunul îi spuse întotdeauna că e nedrept să gândești astfel, pentru că zeii sunt mai presus de orice iar ea nu putea să le pună la îndoială cuvântul.

O stea, sau o lumină electrizantă, se ridica spre cer. Fata privi spectacolul uimită. Cerul explodă într-o culoare albicioasă ce pentru câteva clipe lumină întreg pământul ca o explozie, apoi fu absorbită de beznă, așa cum se-ntâmpla cu tot în ultimul timp.

Bunul zâmbi.

— Vlasios s-a întors acasă.

Ea aprobă din cap și porni mai departe printre creaturile ce-i priveau cu uimire, dar și cu teamă.

Grumi și gloobuși, parcă purtați de vânt, se învălmășeau în Õriat. Troten era rănit, dar nu simțea durerea. Continua să dea în stânga și-n dreapta fără să mai țină cont de nimeni și nimic. De când Hioram își dăduse ultima suflare durerea îl cuprinsese cu totul.

Îi zărise privirea. Plină de bunătate și fără niciun regret. Tot ceea ce-i ceruse înainte de-a închide ochii fusese: „Să-i spui Sironei că am făcut tot ce-am putut”.

Cuvintele lui îl marcaseră până în adâncul sufletului. Atunci a înțeles pentru prima oară că el nu dăduse tot ceea ce putea. Făcuse prea puțin pentru ca gemenii să fie mândri. Erau regii lui, stăpânii lui, iar el nu putuse să facă mai mult.

Știa că se acuză în zadar. Așa îi fusese scris, dar Hioram, în ciuda înfățișării sale, știuse să-și respecte prietenii și să-i ajute atunci când i s-a cerut.

Noriat se întorsese și el. Dar nu mai avea puterea de-a ține spada în mână. Orett își dăduse sufletul cu doar câteva ore în urmă, preferând să-și curme viața atunci când un grum căzuse peste el. Piticul știuse că nu va face decât să prelungească agonia. Ambele picioare i se fracturaseră sub bestie, nu avusese de ales.

Grumii erau tot mai mulți, iar ei tot mai puțini. Lovea fără întrerupere dar nu putea să nu se gândească la o moarte demnă. Până la urmă, Orett avusese tăria de caracter, așa vedea el situația. Își curmase singur zilele decât să fie ucis cu brutalitate. Dar el, el nu avea încă putere să urmeze exemplul piticului. Nu putea decât să meargă mai departe și să spere că va muri în luptă, ca un erou.

Noriat își făcu loc printre combatanți călare pe un cal alb. Spada sa secera în stânga și-n dreapta. Troten reuși să-și ia o clipă de răgaz și să se adăpostească în spatele porților. Își schimbă bandajul de la mână, ajutându-se cu cealaltă. Era bătrân. Bătrân și obosit și cu toate astea de o lună întreagă făcea față cu stoicism. Poate că era vremea să se mândrească cu sine. Luă o gură de apă din butelcuța ce-o purta lângă teacă și se avântă la loc, în luptă. Îi era greu să lupte cu o singură mână întreagă, mai ales că el se ajuta de ambele. Dar reușea să doboare grum după grum.

Gloobușii spuneau descântece ce se ridicau în aer în formă de prafuri colorate. Driadele încercau din răsputeri să-i nimerească, iar vrăjitoarele încercau să arunce blestemele spre cei ce le rosteau.

Lupta din Õriat se dădea pe două fronturi. Unul magic, altul zdruncinător. În momente ca astea, atât Troten cât și Noriat și-ar fi dorit să știe ceva vorbe magice.

Alți grumi apăreau la orizont însoțiți de făclii mari. Noriat oftă. Nu aveau să mai reziste mult, dar atât cât mai aveau de trăit, aveau să înfrunte fiecare bestie în parte.

Un nor de praf înconjurat de o lumină nepământeană cuprinse întreg câmpul de luptă. Lumina dispăru încet, aproape insesizabil. Cu toții priveau spre ceea ce se întâmpla. Nici măcar grumii nu mai îndrăzniră să ridice arma. Un sunet războinic se auzi de peste tot. Bătrânul, fu primul ce apăru în lumina făcliilor, apoi zeci de femei înarmate cu spade, arcuri sau vrăji își făcură apariția.

Troten zâmbi:

— Arkudios, spuse pentru sine și se lăsă lângă poartă purtat de-o oboseală neomenească.

— Privește, se emoționă Photine văzând o rază de lumină străbătând norii. Dar aceasta dispăru la fel de repede precum apăruse. Ca un foc ascuns în inima întunericului ce nu se hotăra să izbucnească.

Sior reuși să vadă o mică parte din acea licărire dar nu stătu să se gândească prea mult. Îl căra pe Tio de ceva timp și simțea că avea să-l piardă în curând. Încă se mai apostrofa în sinea sa pentru că îi lăsase acolo, pe mâinile sperienilor. Cu siguranță că Sirona va fi supărată pe el. Dar ceea ce îl nelămurea și îl enerva, era faptul că nu îl întâlnise pe Sorian. Ar fi trebuit să fie la o aruncătură de băț în spatele sau fața lor. Nici măcar atunci când îi așteptase pe bătrân și pe Photine nu îl zări trecând pe lângă el. Poate că el găsise calea spre Nimic. Căci, așa cum îi spusese Har-dûr, degeaba urcai, inima trebuia să găsească drumul. Iar asta îl enerva la culme. Dacă Sorian găsise drumul înaintea lui… asta îi oferea un avantaj, cu siguranță. Avea ocazia să se familiarizeze cu locul în care se va da lupta.

Alteori era furios pe T și Liort. Oare de ce îl părăsise atunci când avea mai mare nevoie de ei? Era furios chiar și pe Har-dûr, care plecase fără nici o explicație.

Un zgomot ca de piatră căzută se auzi în urma lor. Sior îl lăsă pe Tio pe un petec de iarbă să se odihnească, și privi în urmă. Silueta întunecată a spiritului se arătă acoperită de pelerina neagră.

— Era și cazul, se îmbufnă tânărul. Dacă ai ști…

— Știu, spuse rece spiritul. De-aici mergem doar noi. Ei rămân pe loc.

— Nu-l pot lăsa…

— …Și crezi că dacă-l cari după tine îi va fi mai bine?

— …aici, își termină fraza.

Photine îl privi zăpăcită.

— Poate că are dreptate…, dar o nouă licărire prin semiîntuneric îi curmă șirul gândurilor. Apoi două stele ca de foc își făcură apariția pentru o clipă.

Sior avu bizara impresie că cele două stele vor să-i spună ceva. Privi cerul în căutarea unui alt indiciu, dar acesta nu părea să-i mai răspundă. Se întoarse spre spirit.

— Cum găsim drumul?

— Fiecare îl găsește în felul său.

Era a doua oară când își lua la revedere de la Photine, doar că de data asta simți acut cum stomacul i se dă peste cap și cum trupul îi tremură din toate încheieturile. Ea îi sări în brațe.

— Jură-mi că te întorci.

Sior simți răsuflarea rece a vântului șoptindu-i vorbe de dragoste la ureche.

— Îți jur. Am să-mă întorc.

— O să am grijă de el, dădu ea glas îndoielilor lui.

Sior clătină din cap, apoi privi spre Har-dûr ce părea să privească în altă parte.

— Să mergem.

Tio făcu un efort supraomenesc să-i vorbească.

— Focul… focul, repetă.

Sior îl privi înlăcrimat.

Sior plecă mai departe pe cărarea șerpuitoare.

Noriell scrută bezna. Văzu zeci de făclii amenințătoare dincolo de porțile Õriatului.

— Să ne grăbim, comandă ea pe o voce plină de speranță.

Armata grăbi pasul, dar Bunul se ținea destul de greu în urma lor. Nu se lăsă, își urma nepoata oriunde era nevoie.

Pașii și cântecul elfilor dădu întunericului o altă semnificație. Aerul părea să fie mai ușor de respirat. Vântul părea să-și plece privirea și să se retragă din calea lor, ploaia abia dacă mai lăsa câte o picătură rătăcită să cadă.

Noriell zări cum umbra se mișcă în fața lor. Nu scoase nici un cuvânt, dar cu o viteză uimitoare întinse o săgeată și îi dădu drumul să alunece în împărăția beznei. Țipătul sparse întunericul în mii de cioburi ce apoi se compuseră la loc cu o viteză uimitoare. Noriell privi mândră. Alergă spre cel căzut și pentru prima oară zări un sperian în carne și oase.

— Crezi că e un atacator al Õriatului?

Bunul își scărpină barba.

— Păcat de ei. Erau așa niște creaturi înțelepte.

Armata urmă drumul focului. Ajunși la porțile Õriatului descoperiră adevărul crud al războiului. Niciunul nu văzuse cu adevărat ceea ce putea produce lupta, dar acum înțelegeau de ce bătrânii le spuseseră că era cel mai urât lucru din lume. Noriell concluzionă repede că era și cel mai dureros. Atâtea trupuri moarte i se întindeau la picioare, că aproape îi veni să verse.

Dar uimirea regelui o făcu să uite de toate astea.

— Elfi?!

Bunul ieși în față.

— Noriat, nu-i așa?

Regele aprobă din priviri.

— Bine, repede să facem un plan.

Noriat era încă confuz. Tot timpul crezuse că elfii dispăruseră de pe fața pământului. Acum îi vedea așa cum își vedea spada și nu îi venea să creadă. Nu știa ce să spună, nu putea decât să-i urmeze și – pentru prima oară în viața lui – să le mulțumească zeilor pentru ajutorul trimis.

Bunul schimbă câteva vorbe cu Honoratus apoi îi spuse ceva nepoatei sale. Driadele se îmbulziră în jurul lor și le ascultară sfatul.

Troten se trezi dintr-un somn adânc și simți că leșină din nou când zări chipuri elfești. Nu îi văzuse decât în cărți, dar semănau izbitor cu figurile din fața lui. Se ridică greoi. Privirea îi era împăienjenită și un rău își făcuse cuib în stomacul său. Simți o mână blândă cum îi atinge umărul. Noriat îl privea cu blândețe.

— Odihnește-te bătrânul meu prieten. Au venit întăriri.

— E bizar. Cum se întâmplă lucruri bune după ce s-au întâmplat atâtea rele? Am pierdut atâția oameni… atâtea suflete s-au dus într-un război ce nici măcar nu le

aparține. Știi… nici măcar nouă nu ne aparține. Este doar ambiția prostească a unui nebun.

— Nu așa se nasc toate războaiele, prietene?

— Nu știu, întotdeauna am crezut că și această luptă pentru stăpânire are un sens. Abia acum, la bătrânețe, înțeleg că noi, toate ființele laolaltă, avem ciudatul impuls de-a ne autodistruge. De ce? De ce nu poate lumea să fie simplă?

— Nimic nu-i simplu. Nici chiar Moartea.

Elfii aprinseră atâtea focuri câte putură. Acum, întreaga zonă, părea a fi luminată de-un soare puternic. Troten zâmbi. Își dorea să mai trăiască măcar pentru a-l mai zări o dată. Un răsărit însângerat și dureros, dar, totuși, un răsărit.

Bree privi semnele ce se arătau în semiîntunericul de la poalele munților.

— Catastrofă, catastrofă, speranță, rosti în timp ce trase din lulea lăsând apoi fumul gros să iasă în zeci de cerculețe. Dacă arată de două ori catastrofă și abia pe urmă speranță… ce să însemne?

Femeia se așeză cu greutate pe o piatră, lăsă luleaua și cotrobăi prin geanta de mână.

— Aha… aici erai, spuse triumfătoare atunci când găsi cartea mică, cu coperți șterse. Să vedem… își plimbă degetele pe literele ușor ieșite în afară. Se opri de câteva ori asupra unui cuvânt apoi dădu foaia mai departe și căută cu și mai mare atenție.

O pală de vânt trecu prinde degetele bătrânei dându-i, parcă, un ușor indiciu. Femeia rămase cu ochii țintă asupra unei pagini îngălbenite.

— Hmm… aaa… hmm, „Spintecătorul”… hmm?!

Citi repede cele câteva fraze alambicate și zâmbi atotștiutoare.

— Așa ceva nu se poate, spunea cu un zâmbet larg. Doar povești de adormit… pruncii.

Continuă să citească, deloc grăbită doar ușor stresată din pricina vântului ce îi tot șoptea la ureche. Dădu foaia. O coală roșie-sângerie, destul de aspră.

— Asta, asta… să vedem… hmm…?! speranță, catastrofă, catastrofă. Zice că… așa… nu, nu-i bine. Degetul îi alunecă stângaci în josul paginii: Dacă aș fi

avut globul… hmm, nu, nu. Trebuie să urc, uff, și vântul ăsta. Cum mai era? A, da. Învăluie și dezvăluie, leagă-ți limba și suflu…, cred că mă lasă memoria.

Mai încercă încă o dată și de data aceasta descântecul îi ieși. Vântul se potoli iar semiîntunericul părea să se ducă și mai mult spre lumină.

— Ce bizară e lumea. Aici unde tot timpul era beznă începe să apară lumina, când întreaga lume se scufundă în întuneric.

Privi spre muntele ce se ridica tot mai sus și mai sus. Ridică luleaua și-o duse la gură.

— Eu am vrut-o. Mișcă, babo, acum e timpul să te faci și tu utilă.

— Ai văzut, întrebă Sirona?

Hollw cercetă cerul cu atenție. Aceeași idee, ca și a lui Bree, i se strecură prin minte. Ce ciudată e lumea. Acolo unde se ridica Nimicul începea să apară lumina. Era bizar că, chiar și o lumină rece, apare așa din senin. Până la urmă el nu făcuse nimic. Se întrebă care să fie secretul, dar nu reuși să își dea răspunsul. Un nor golaș și fără pic de viață trecu nestingherit pe deasupra lor.

— Ceea ce se întâmplă aici e cel puțin bizar, recunoscu Hollw. Să mergem, pierdem timpul.

O nouă cărare șerpuitoare întrerupse stâncile reci și greu de străbătut. Sirona se simțea lihnită. Nici nu mai știa de cât timp mergea. Trecuseră zile, săptămâni sau doar câteva ore interminabile?

Se lăsară pe pământ, mulțumind zeilor pentru cele câteva minute de liniște.

Un zgomot scurt.

Un geamăt.

O plantă foșni.

Ceva îi privea.

Sirona își trase spada fără nici un avertisment și sări în spatele tufișului, nu prea mare.

Un țipăt.

Două.

Hollw sări și el în apărarea Sironei.

— Tio… domnișoară…

— Tio, țipă Sirona. Ești bine?

Îi aruncă o privire ucigătoare Photinei apoi privi cu milă și înțelegere spre bătrânul însoțitor.

— Ești bine?

Tio tuși câteva picături de sânge lăsând să i se vadă rana adâncă de la umăr. Ochii îi erau acoperiți de lacrimi.

— Sunt… bătrân. Trupul meu… – tuși zgomotos –, nu mai rezistă.

— O să te faci bine. E doar o rană la umăr. Nimeni nu moare din asta.

Bătrânul zâmbi.

— Sigur, în condițiile în care spada nu a fost otrăvită. O trase atât de aproape de el cu mâna întreagă încât Sirona avu impresia că vrea s-o înghită.

— Nu mai am mult. Sttt. Nu spune nimic. Știu că așa e. Spune-i lui Sior să fie… – tuși – să se… focul. În foc există speranța. Spune-i.

Sirona lăsă lacrimile să-i curgă șiroaie. Bătrânul tuși violent. Îi simți toată viața scurgându-i-se prin mâini. Aproape că îi veni să-i dea drumul. Simțea acea durere. Îl zgudui puternic.

— Tio, rezistă. Tio!

— Niciodată… nu ai avut încredere în mine. Mereu… m-ai crezut… un trădător, spuse într-un cuvânt. Ascultă. Într-un fel ai avut dreptate… am căutat… tusea îl răpuse cu totul. Tuși. Tuși și tuși până când un pumn de sânge îi sări pe gură stropind-o pe Sirona din cap până-n picioare. Îi adresă o ultimă privire: umilă, dureroasă. Și își găsi sfârșitul în brațele ei.

Fata nu spuse nici un cuvânt. Își șterse lacrimile și se ridică. Pe chipul ei nu se citea nimic. O privi pe Photine, dar părea că vede prin ea. Hollw dori s-o îmbrățișeze, dar ea îl respinse cu hotărâre.

— Să mergem. Trebuie să ajungem înainte de-a i se întâmpla ceva lui Sior.

— Vin cu voi, șopti mai mult Photine.

— Cum dorești, răspunse Sirona. Cum dorești.

Continuară să meargă pe cărarea șerpuitoare fără să se oprească. Sirona era furioasă. Pe ea, pe cei din jur, pe lume în general. Gândul îi fu furat de chipul Niarei. Oare ce făcea ea? Oare era mai fericită decât se simțea ea în acest moment? Ei îi ajunseseră la urechi vești despre cei ce îi crescuse cu hotărâre și devotament? Lăsă o lacrimă să se scurgă pe obraz. Dacă avea să scape… și-atunci chipul lui Aratt îi reveni în minte. Oare murise?

Îi prevestise moartea. Dar îl iertase, pentru că i-o ceruse.

Era confuză.

Gândurile i se învălmășeau făcându-se un amalgam de dorințe și trăiri. Se lăsă pe vine. Simți cum durerea o năpădește din cap până-n picioare.

Hollw îi sări în ajutor.

— Ești bine?

— *R*-ul a murit iar *A*-ul a și început să se șteargă.

Photine veni și ea, ajutând-o să se ridice.

— Haide, trebuie să reușești mai e doar puțin.

Sirona nu îi răspunse. Privirea ei i se adresă lui Hollw, iar el citi toată durerea și iubirea ei într-o singură uitătură. De parcă toată fericirea i se vedea în ochi, iar fericirea ei era el, Sir Hollw. O îmbrățișă cu putere lăsând pentru prima oară lacrimile să-i inunde chipul.

— Photine… voi merge înainte, spuse el. Ai grijă de ea.

Fata aprobă din priviri.

Sirona nu încercă să-l oprească. Îl conduse doar cu privirea până când dispăru într-un nor de praf alb-argintiu.

Semiîntunericul se ridica rece și umed. Plumbul greu al muntelui părea să se lase tot mai mult ca o armură de zale printre care se mai zărea câte-un petic de lumină.

Aerul era greoi și umed. Acea umezeală care te udă până la piele chiar dacă nu se observă nici un strop de ploaie. Câteva plante și copaci se ridicau pe stânca ce părea să se plece spre abisul Nimicului. În jos nu se vedea nimic, de parcă drumul ar fi fost șters în urma lor. Forme întunecate ale unor tufe de ienupăr, ce semănau cu niște călugări acoperiți de mantii gri, le ieșiră în cale.

Un pisc întunecat, cu o căciulă de nori pe creștet, se arătă prin beznă ca un sfetnic tăcut al Nimicirii. Aerul se lăsă greoi, acoperind sufletul de-o umezeală rece și neplăcută. Vântul vuia ușor, ca o șoaptă îndepărtată al cărui sens nu putea fi prins. Un cărăbuș se piti grăbit printre puținele fire de iarbă ce acopereau un bolovan ușor palid.

Părea că o noapte bolnavă și tristă are să se abată asupra Nimicului. Ca o pătură grea ce aduce moartea.

O stea ca de foc trecu fugar pe cer, apoi dispăru în spatele cortinei, ca un actor ce intrase prea repede pe scenă. Sirona simți: doar *Ș*-ul mai rămăsese. Timpul părea să zboare de-acum iar ea era prea departe, sau prea aproape, de ceva ce nu înțelegea.

— O rază?! se minună Sior. Zici că ai văzut o rază?

Simți răceala din ochii lui Har-dûr pogorându-se asupra lui.

— Da, o rază. Am văzut-o sau nu crezi că sunt în stare?

— De ce nu aș crede?

Spiritul se opri. Lui Sior îi venea greu să creadă că obosise, chiar dacă cărarea părea să nu-i ducă niciunde, iar de jur împrejur „creșteau" pietre bizare; îi era greu să conceapă că un spirit ar obosi. Cel mai probabil îl dezaproba, sau se dezaprobau unu pe celălalt.

— Bine, cedă Sior. Probabil că undeva în capul tău ai văzut o rază.

— Eu nu am cap, băiete.

— Atunci nu ai nici ochi, iar în cazul ăsta ți-ar fi cam greu să vezi o rază.

— De ce oamenii cred întotdeauna ceea ce vor? vorbi Har-dûr mai mult pentru sine. De ce au bizara impresie că dacă nu ai un trup nu poți înțelege ce se întâmplă în jurul tău? Mai bine ai continua să mergi băiete, îmi e teamă că Sorian a ajuns deja.

— L-am fi văzut. Nu crezi?

Spiritul oftă. Se săturase să-i explice că accesul spre Turn se află în sufletul său. Știa ce anume îl împiedică pe tânăr să găsească calea: Sirona. Trăgea nădejde că ea se află undeva în urmă (ceea ce nu era greșit) și că în scurt timp vor fi din nou împreună.

Un vânticel se pogorî asupra lor, mai mult șoptit decât nervos. Sior se așeză în mijlocul cărării.

— Așteptăm.

— Ce?

Băiatul îi făcu semn în jos spre cărare. Profilul unui bărbat se contura în semiîntuneric. Dacă ar fi avut ochi spiritul l-ar fi privit suspicios. De obicei el simțea ceea ce se află în jur, dar pe cel ce se profila în lumina plumburie

nu îl simțise. Bărbatul se apropia. Nu părea a fi o amenințare.

Sior se ridică iar zâmbetul i se lărgi anormal de mult.

— Hollw. Mă bucur să te văd.

— Grăbește-te Sior. Timpul nu mai e de partea noastră. A mai rămas doar o literă, chiar și aceea abia de se mai vede.

Sior scoase cartea de la piept.

— Cum ai știut?

— Sora ta…

— E aici?

— Pe-aproape. Hai. Vino cu mine. Ah… am un mesaj de la Tio. Focul.

Sior își aminti când îl văzuse ultima oară. Oare nu tot asta strigase în urma lui? Ce or însemna toate astea? Ce vroia să îi spună?

Pentru Sior era mult mai greu să înțeleagă pentru că el nu știa ceea ce cunoștea Sirona, iar Sirona nu avea să înțeleagă ceea ce va ști Sior. Își eliberă pentru un timp mintea de alte gânduri și încercă să vizualizeze focul.

La început o flacără plăpândă, albăstruie, se contură în fața ochilor. Începu a crește din ce în ce mai mult asemenea unui foc de tabără, până când își răspândi fiecare flacără în mintea tânărului. Un cerc galben-roșiatic se ridică mai sus și mai sus, iar din el, arzând și sclipind într-o lumină inumană, se zăriră literele: ȘARAMA.

Sior fu zguduit puternic iar focul fugi din fața ochilor îndepărtându-se. Își frecă ochii. Pentru câteva clipe nu zări decât un apus incandescent ce se revărsa pe crestele muntelui ca o explozie de culori, apoi privirea îi reveni la normal. Semiîntunericul era tot acolo, pândindu-i.

— Ești bine, se interesă spiritul?

Hollw îl privea înțelegător de parcă mintea lor ar fi fost conectată la același flacără. Sior se mișcă mecanic.

— Să mergem.

— Eu mă duc înainte, spuse Hollw.

Nimeni nu încercă să-l oprească sau să-i adreseze vreo vorbă.

Sior era preocupat de ceea ce se ridica în fața privii. O poartă mare scoasă din iad. Cu turnuri și pereți groși, o poartă asemănătoare unui castel. În jurul ei se zăreau făclii. De fapt era doar foc, foc ce nu ieșea de niciunde, ci

era acolo pur și simplu. Scânteia bizar în semiîntuneric, aruncând umbre groase și de nepătruns pe ziduri. Mișcări grațioase, forme ce mintea umană refuza să le dea viață.

Trase aer în piept și îi aruncă o privire lui Har-dûr. Într-un fel sau altul elpidiusul era singura lui realitate, chiar dacă nu era tocmai una palpabilă. Dar se agăța de el ca de un ultim fir al pânzei de păianjen ce se rotea deasupra capului de leu din turnul porții.

Două stele, scăpărară ca două flăcări. Sior înțelegea. Începea să simtă puterea și secretul ce se ridicau dincolo de orice și-ar fi putut închipui până atunci. Imagini se încăpățânau să îi treacă prin fața ochilor. Sirona moartă.

Fawrr mort.

Sorian mort.

Și dincolo de toate astea zâmbetul ca de gheață al Doamnei Albe îl întâmpina într-o atingere rece ce aproape că-l ardea.

Focul.

Focul.

Focul cel pur.

Focul ce purifică.

Acolo era răspunsul, iar focul se afla în mâinile Sironei și doar el înțelegea, într-o oarecare măsură, acest gând.

Aratt.

Aratt se prăbuși în mintea lui și își dădu duhul. Tio, Hioram, Orett, căzură unul după altul lăsând în urmă priviri gigantice și golite de orice răsuflare…

Atingerea fierului îl făcu să vadă înainte.

Poarta se deschise cu o simplă atingere.

Mai era mult până la Turn sau, cel puțin, așa vedea el. O curte mare lăsată în paragina negurii. O fântână ce nu mai avea apă de ani buni, poate chiar secole, statuete ce priveau triste spre cel mai înalt turn. Schelete lăsate să își ducă somnul nemuririi. Un cimitir al amintirilor, asta văzu Sior. Un întreg ținut al durerii și al delăsări.

Castelul se profilă în lumina slabă și rece, precum un rege singur. Părea bătrân, acoperit de-o mantie gri mâncată de vreme, cu o barbă formată din ferestre ce coborau sub o streașină ce nu își avea rostul. Brațele slabe, formate din două corpuri alăturate, nepopulate poate de când Nimicul își făcuse casă aici. Și-un cântec fioros cântat de mâinile nevăzute ale vântului. Degetele i se unduiau pe harpa invizibilă, ducând sunetul până sus și

coborându-l la loc pe pământ, într-o undă duioasă și tristă.

Nici nu și-a dat seama când a pășit pe treptele golașe al căror sunet era gol și pustiit. Focul se instalase pe pereții rotitori fără să se observe vreo torță care să le susțină.

Har-dûr pășea încet în spatele tânărului, de fapt, plutea.

Scara rotitoare părea să nu se mai termine. Pereții reci transpiraseră, mucegaiul se instalase în fiecare colțișor iar aerul acela umed îți intra până în suflet și nu mai scăpai de el.

Sior făcea efort după efort pentru a rămâne treaz în fața unei astfel de situații. Picioarele i se înmuiaseră iar ochii abia dacă mai răspundeau comenzilor primite. Se așeză, cu un efort aproape imposibil, pe o treaptă. O fereastră decupată în piatră îi arătă orizontul de plumb ce se revărsa peste întreg ținutul. O mantie a morții ce își înfigea degetele osoase în orice picătură de viață. O pată albă străbătu cerul despicându-l parcă în două. Privirea îi fu furată de imaginea rece și pâlpâitoare ce părea să te atingă.

Har-dûr îl ridică violent. Nu ar fi crezut niciodată că un elpidius poate avea atâta putere. Simți cum degetele lui subțiri îi intră până în măduva oaselor, lăsându-și amprentele.

Imaginea se schimba pe măsură ce urca treptele șerpuitoare. Lumina era tot mai slabă iar flăcările se stingeau ca la comanda nevăzută a cuiva. Aerul deveni tot mai greu, se lăsa precum o plasă pe nările trecătorilor, umplându-le plămânii până la saturație.

Sior tuși. Simți cum aerul acela nefiresc îi umple tot trupul. Încă o treaptă și încă una, de parcă nu doreau să se mai termine. Turnul părea mai înalt decât era în realitate. Treptele parcă apăreau de fiecare dată când el făcea câte un pas, nici la cel mai jos turn nu reușise să ajungă. Se lăsă pe trepte dezolat. Nu mai avea puterea să facă nici un singur pas.

Sorian se scotoci prin buzunarele juponului până dădu de ceasul vechi ce-i indica poziția inamicului.

— Ahh… sunt aproape iar eu nu sunt pregătit.

Doamna misterioasă își lăsă gluga să-i cadă pe spate, descoperind pletele roșcate. Bărbatul o privi cu surprindere.

— Parcă erai blondă.

Ea ridică din umeri mecanic și fără să-i adreseze vreo privire cercetă cerul.

— Pasărea aia nenorocită nu-i aici. Crezi că va îndrăzni să-și facă apariția?

— Dacă vine moare, dacă nu, cartea nu va fi dezlegată. E problema ei dacă apare sau nu, eu am altele pe cap. Mai bine ajută-mă.

Femeia îl privi urâcios. Nici prin cap nu îi trecea să îl ajute să-și pregătească terenul. Până la urmă ei îi dăduse o sarcină. Fără să se miște din fața ferestrei își dădu jos arcul de pe umăr și își fixă săgeata. Tot ceea ce avea de făcut de-acum era să-aștepte.

Vântul îi suflă puternic peste chip, ca și cum ar fi dezaprobat-o. Femeia nu se clinti din poziția ei nici măcar atunci când Sorian blestemă pe toți zeii.

— Încă puțin. Încă puțin și vor ajunge. Ar trebui să dispari.

— Dispari tu dacă vrei, eu am o misiune de îndeplinit.

Sorian ridică din sprâncene.

— Și eu ce crezi că fac aici?

— Mai nimic din câte îmi dau eu seama. Mai nimic.

— Uite care-i treaba…

— Stt, văd o siluetă.

Biale Renett Ellia Ennia, privi spre umbra ce se cocoțase la cea din urmă fereastră.

— Mirabilis, șopti ca pentru sine. Pun eu mâna pe tine.

Trase cu putere din lulea apoi lăsă vântul să poarte fumul către chipul ce-o spiona din depărtare.

Privi în jur.

Fără doar și poate curtea interioară era mai bizară decât orice alt loc pe care îl întâlnise în lunga sa viață. Privi printre statui cum vântul își face loc aducând o boare apăsătoare. Câțiva copaci, scheletici, fără urmă de fruct, își înclinară crăcile într-un salut stângaci, lăsând umbre adânci pe chipurile de piatră.

Ochii aceia reci, fără de viață, păreau s-o urmărească. De parcă fiecare mișcare îi era trecută într-un registrul al oamenilor din piatră. Cotrobăi prin traista de mână ce-o căra după ea până dădu de-un băț bizar plin de noade.

— Lasă că v-arăt eu vouă.

Lustrui cu o cârpă veche bățul și îl privi cu o oarecare reținere.

— Oare mai ții minte cum se face?

Bățul tremură ușor în palma ei. Bătrâna zâmbi.

— Sigur că știi.

Umbre dese și grele se lăsaseră pe aleea rece și prăfuită. Bree surâse cu tristețe apoi își îndreptă „bagheta” spre o statuetă în mărime naturală a unui rege.

— Sepliamus, rosti repede și tare.

Din vârful bățului țâșni o luminiță albăstruie abia perceptibilă, dincolo de piatră se auzi un țipăt înfundat venit parcă din fundul mării.

— Ți-am spus eu că te rezolv. Acum e rândul tău Mirabilis, și zâmbi cu subînțeles, privind spre cel din urmă turn.

— Rezistă Sirona. Rezistă, se milogea Photine.

Mintea Sironei se cufundase într-o beznă cețoasă și lăptoasă. Era un întuneric imaterial, nici negru, nici gri și nicio altă culoare ce ar fi putut s-o recunoască. Un haos ce se plimba prin fața ochilor ei redându-i, parcă din milă, câteodată, ceva din vechea luciditate. Îl vedea cu ochii minții pe Sior, ce înainta treaptă după treaptă, îl zărea pe Aratt privind-o prin oglindă, îl vedea pe Fawrr înălțându-se spre cer în triluri reci și sumbre; apoi se zărea pe sine, departe, într-o lume goală ce nu îi stârnea altceva decât râsul isteric, inuman.

Ba chiar se zări plutind spre stele și devenind una de-a lor. Un cerc de foc, imaterial, o cuprinse în brațe fierbinți și reci totodată. Dal'rot se mișcă în teacă. Era pentru prima dată când o simțea ca pe-o ființă și nicidecum ca pe o bucată de fier. Își duse mâna automat la teacă și trase de mânerul spadei. O lumină verzuie îi deschise ochii. Văzu mai departe de mintea ei, în turnul cel mai înalt al Nimicului. Doamna misterioasă aștepta ca Fawrr să își facă apariția.

Râse. Râse. Râse.

Tusea o potoli, pentru o clipă zări curtea imensă ce se holba la ea, cu tot cu copaci golași, fântână și statuete. Apoi zări doar treptele ce urcau în spirală; simți aerul umed, rece, încărcat, ce-i intra în plămâni asemenea unui sentiment nedorit. Tuși din nou. Photine o susținu.

— Încă puțin, încă puțin, auzea de undeva departe. Un sunet ascuns în mintea ei ce prindea glas.

Era anormal ceea ce se întâmpla. Photine ar fi trebuit să adoarmă de îndată ce a pus piciorul pe acest tărâm. Și tocmai ea părea mai puternică și mai plină de viață.

Urcă o treaptă și încă una, auzind cum pașii i se-ngroapă în piatra nefirească. Sunetul era slab, înfundat și totuși, de-o acuratețe demonică. Părea că pe măsură ce urca, sufletul ei rămâne la cel din urmă pas.

Fiorul rece îi cutreieră pieptul, ca o lance aruncată cu mare precizie.

Se prăbuși.

Peste privirea ei se așternu o noapte calmă, leneșă.

Noriell privi înspăimântată spre ceva anume. Lupta se întețise. Parcă toate armatele iadului se adunaseră în Õriat. O săgeată îi țâșni pe lângă ureche ca o bătaie din degete.

Noriat se avântase în focul luptei călare pe calul său alb ca spuma laptelui. Torțe mii și mii se zăreau în depărtare ca o avalanșă de lumini ce aveau să se coboare asupra Imperiului.

Bunul privi sfâșiat. Avea să moară în această luptă ce nici măcar nu îi aparținea.

Driadele se strânseseră pe turlele palatului, încercând pe cât posibil să-și doboare inamicul. Piticii și celelalte făpturi inventau tot felul de capcane. Honoratus și arkudele făceau tot ceea ce le stătea în putere.

Regele privi în jur. Nimic nu mai avea să fie vreodată la fel.

Furtuna se porni și ea, asemenea unei fantasme furioase ce își strângea în brațele nevăzute victimele disperării. Stropi mari și reci loveau pământul într-o biciuire inumană. Vântul urla a durere și îndurare, frunzele palide ale copacilor se-amestecară într-un zbor rapid, năvalnic.

Noriell anunță atacul.

Elfii renunțară la arcuri și-și traseră spadele de la brâu. Zeci de armuri străluciră în lumina palidă a focului ce cuprindea întreg ținutul ca o rană în univers.

O nouă luptă începea, și avea să fie cea din urmă.

Creaturi ale Õsseatului, pitici, oameni, elfi, arkudios, driade, cu toții se mobilizară conduși de un singur scop: înfrângerea inamicului.

Noriat își conduse calul spre noul val de inamici cu spada trasă. Honoratus dădu Strigătul de atac, Noriell le făcu semn elfilor să înainteze. În scurt timp grumii și sperienii aveau să fie nimiciți.

Bree urca cu greutate. Treptele acelea erau mult prea multe pentru bătrânețile ei. Și când stătea să se gândească că urcase atâta amar de vreme muntele ce ducea la palatul lui Honoratus. Viața ei fusese tot un urcuș și-un coborâș, de data asta avea să moară în vârf.

Pași mărunți și repezi se auziră în urma ei. Trase bățul din geantă și-l țintui asemenea unei spade. Chipul palid ce-i apăru în față o făcu să tresară.

— Cine ești tu?

— Cine ești tu? întrebă tânăra pe un ton deranjat.

— Biale Renett Ellia Ennia sau Bree.

— Bree, trebuie să fii o arkudios, nu-i așa?

Bătrâna lăsă garda jos și-o privi îngrijorată.

— De unde știi?

— Vino, vino repede să mă ajuți. Cred că am pierdut-o pe Sirona.

Bree se îngălbeni dintr-o dată, picioarele îi porniră automat în jos spre scări. Nu fu nevoie să coboare mult pentru a vedea chipul alb al Sironei. Trupul îi zăcea întins pe scări, într-o formă bizară.

Bătrâna îi ridică capul în palme. Îi simțea pulsul în degete iar miile de gânduri ale fetei îi străfulgerară întreg trupul. Bățul se mișcă în același timp cu Dal'rot. O licărire apăru în buzunarul Sironei. Bree verifică locul. Medalionul reginei părea să o strige. Îl luă și cu multă grijă îl agăță de gâtul fetei.

Sirona zărea umbre ce aleargă în privirea ei încleștându-se și descleștându-se asemenea unor mâini ce se împreunează și apoi se despart. Încet-încet, umbrele

lăsară loc unui chip îmbătrânit și plin de riduri. Se ridică greoi sprijinindu-se de marginile reci ale balustradei. Părea să recunoască ceva din acel loc, dar nu își dădea seama ce. Poate aerul umed sau imaginea plumburie. Privi pe una din ferestrele decupate în piatră. O dâră albă și rece de lumină se strecura pe cer ca o cometă. Un *Ş* ca de foc îi apăru în minte, chipul lui Aratt văzut prin prisma oglinzii și mai apoi… Sior. Trase spada de la brâu, trecu pe lângă cele două și urcă înverșunată. Acum era clipa răzbunării. Alergă nebunește fără să simtă oboseala. Din când în când ochii i se împăienjeneau, dar mintea îi rămânea lucidă. Știa încotro se-ndreaptă și ce are de făcut.

Hollw rămase locului. Privi din turn cum semiîntunericul se-ntinde ca o mătase vaporoasă. Străluciri, mii și mii, asemenea celor ce se ridicau în noapte în Tărâmul Zânelor. Străluciri. Se ridicau pe cer ca într-o horă. Un dans al începutului sau al sfârșitului.

Dâra de lumină se făcu tot mai mare și mai rece. Părea ca de gheață, gheață ce avea să cadă asupra pământului fără vreun zgomot. Doar ca un fulg, un fulg înghețat ce-avea să-mbrace pământul întru durerea sa.

Două stele se iviră pentru o clipă, luminară asemenea flăcării, doar că era o flacără rece fără suflet, fără contur; apoi dispărură în spatele zecilor se sclipiri ce inundaseră bolta în dansul lor regesc.

Hollw simți acele zile în care privea totul de sus. Atunci când vedea totul în zeci de culori, în zeci de nuanțe. Când zburda liber printre nori, mângâiat de razele soarelui ce îi dădeau strălucirea și măreția. Și, poate că, până la urmă, aceasta era adevărata lui menire; să zburde printre nori, să cânte o dată cu vântul, să se lase îmbrățișat de ploi. Să simtă libertatea cerului. Nu crezuse niciodată că lucrurile astea îi vor lipsi cu adevărat. Ce e o pasăre fără aripile ei? Ce e un om ale cărui aripi nu cresc niciodată? O dâră roșie i se alătură celei albe, ca și cum cerul se pregătea de cea din urmă explozie. Un apus târziu, un apus definitiv. Asta vedea Hollw în mesajul cerului.

Citea printre rânduri, printre nori și bătăile vântului. Flacăra din făclie se undui nervoasă, creând zeci de

umbre pe pereții reci și goi. Niciodată Turnul acela nu avusese personalitate, și chiar de ar fi avut, tot rece și trist ar fi rămas, asemenea lui.

Privi în urmă. Cu mult în urmă atunci când o zări ca Sir Hollw pe Sirona, atunci când îi vorbise. Și câte emoții îi trecuseră prin trup străbătând sufletul și umplându-l de bucurie pentru prima oară. Dar și bucuria libertății era neasemuită. Privea cerul cu jind, tindea după vechea boltă cu soarele ei cald și stelele îmbietoare; cu vântul său lin și cântecul cald ce îi șuiera pe la urechi, ce-i șoptea fiecare secret al fiecărui suflet muritor. Iar de partea cealaltă ar fi vrut s-o aibă pe Sirona lângă el, să o strângă în brațe.

Fawrr răsărea și apunea între două bătăi ale inimii, asemenea păsării ce fusese altădată.

Pașii scurți și grăbiți iau distras atenția. A stins făclia și s-a ascuns în spatele umbrelor.

Pâș-pâș.

Pâș-pâș.

Pâș-pâș.

Silueta subțire se strecură în încăpere. Pereții păreau mult mai apropiați pe întuneric, abia dacă o pală de lumină făcea distincția dintre cei patru pereți. Hollw se simți dintr-o dată strangulat, de parcă tot aerul se strânsese în jurul său și apoi dispăruse în spatele pietrelor ce se înălțau în umbre întunecate.

Silueta făcu un alt pas, apropiindu-se periculos de mult. Hollw simți un fior rece, ca al morții trecând pe lângă el și luându-i tot elanul. Deslușí silueta feminină și și-o aminti dintr-o dată, de parcă totul s-ar fi petrecut ieri. Femeia ce furase cartea, ucigașul de umbre.

Rămase neclintit. Știa că îl așteaptă pe Fawrr, știa că o săgeată elfească îi este destinată. Dar, înainte de asta, avea o misiune de îndeplinit și nu avea de gând să îi dea satisfacție până când Destinul nu avea să fie descătușat.

Doar că… și ideea i se întipări în minte ca o reușită evidentă. Era o țintă ușoară. Femeia misterioasă era o țintă ușoară. Își trase spada ușor, pentru ca fierul să nu scâncească în teacă. Trase aer în piept și urlă cât putu, făcând-o pe femeie să scape arcul și săgeata.

— Pregătește-te să mori.

Făclia se aprinse cu o simplă bătaie din palme. Gluga ce-i acoperea chipul căzu pe spate descoperind tenul alb și părul roșu ca focul.

— Tu cine ești?

— Eu sunt cine sunt, dar tu ești ucigașul umbrei. E timpul răzbunării.

Femeia trase cu rapiditate spada. Un zâmbet acru i se întipări pe chip.

— Am avut doar un martor, nu se poate să fii tu acela.

Hollw nu-i răspunse. Mișcă spada dintr-o mână în alta și se lăsă într-o ușoară fandare, atacând adversarul. Femeia scoase un țipăt slab. Fierul îi atinse umărul lăsând o rană mică să se întrevadă prin materialul negru. Câteva picături căzură rebele. Femeia surâse apatic. Învârti spada deasupra capului și-o pogorî asupra lui Hollw. Bărbatul pară lovitura, dar păru ca o simplă întâmplare, ceea ce îi dădu doamnei încredere. Făcu o fandare și îl lovi în picior. Hollw urlă. Femeia își plecă fruntea în semn de batjocură.

Bărbatul sări în picioare și aproape că azvârli în ea cu spada. Femeia pară fără prea mare dificultate.

O umbră mică și grasă se ivi în dreptul ușii. Cei doi nu își dezlipiră privirile unul de pe celălalt, dar glasul bătrânei îi făcu să se cutremure.

— Mirabilis. E timpul să încheiem socotelile.

Femeia privi pierdută. Părea mult mai speriată de o bătrână ce ținea în mână un băț noduros decât de cel ce-o amenința cu spada.

Hollw privi spre bătrână.

— Bree…

— Pleacă de-aici, asta este lupta mea.

— Ești…

— Pleacă am spus.

Bărbatul avea o oarecare îndoială, dar se supuse voinței bătrânei.

— Așadar, șopti Bree, iată-ne față în față. În sfârșit. Și îi surâse cu subînțeles.

Mirabilis îngălbeni, roși și se albăstri în același timp. Inima i se strânsese într-un ghem mic-mic și bătea să-i spargă pieptul. Picioarele îi tremurau iar părul își tot schimba culoarea, iar ea nu mai avea puterea de-al controla.

— Bree… de ce?

Femeia o țintui cu privirea. Rece, rece precum gheața cea mai dură. De ce? Aceeași întrebare ar fi putut să i-o adreseze și ea: „De ce ți-ai ucis tatăl, de ce nu l-ai lăsat alături de mine, de ce ți-ai bătut joc de tot ceea ce

înseamnă viață?” Dar întrebările astea, știa ea prea bine, ar fi rămas fără răspuns chiar dacă le-ar fi data glas. Mirabilis fusese cel mai mare coșmar ce se pogorâse asupra sa. Cea ce îi ucisese fiica, cea ce îl sacrificase pe bărbatul ce-l iubea, cea ce și-a dorit acea putere fără seamăn, asemenea lui Sorian.

Cu mulți ani în urmă, atunci când se îndrăgostise de tatăl ei, îi văzuse sclipirea malefică în ochi. Și-atunci când a crescut i-a furat totul, totul, chiar și ultima fărâmă de decență ce-i mai rămăsese. Dar nu, nu era vorba de răzbunare. Durerea aceea trecuse cu mult timp în urmă. Acum era vorba doar de Șarama, cel puțin așa dorea să creadă. Trecuse moartea fiicei sale, trecuse moartea bărbatului pe care l-a iubit, dar nu, nu avea să treacă și durerea Șaramei; durerea gemenilor, a lui Fawrr, a lumii.

Bree o privi în ochi. Nu mai avea aceeași privire glacială. De parcă totul se dusese, de parcă se trezise la viață dintr-un vis. Acum, părea speriată, poate chiar spășită.

— Toți murim o dată și-o dată, rosti bătrâna mai mult pentru sine. Tu trebuie să mori pentru suferința ce ai produs-o, trebuie să suferi.

Mirabilis lăsă spada să-i cadă din mână. O lacrimă se pierdu pe chipul ei.

Îngenunche.

Își împreună mâinile.

Își revizui viața.

Păcătoasa de viață ce nu îi dăduse dreptul la iubire. Păcătoasa de viață ce nu ținuse cu ea. Blestematul de Destin. Și într-un târziu înțelese că nu Șarama era vinovată, că nu lumea era vinovată, ci doar ea. Vrăjitoarea de la miezul nopții, vrăjitoarea ce-și pierduse harul și a vrut să se răzbune pe orice înseamnă viață.

Privi spre cer. Alb și roșu, asemenea unei răni ce nu mai putea fi vindecată. O rană veșnic vie, ce-avea să se deschidă ori de câte ori își va aminti.

Privi spre Bree. Bătrâna nu mima nicio expresie, nu făcea niciun gest. În sinea ei își ceru iertare. Pipăi podeaua de piatră și găsi săgeata elfească.

Zâmbi.

Zâmbi asemenea unui om ce se recunoaște învins chiar înainte de-a începe să lupte. Într-o zvâcnire aproape instantanee, fără să dea posibilitatea ochiului să vadă,

aruncă săgeata pe fereastra deschisă și râse din toți plămânii.

— Urmărește-l până la moarte, îi strigă ea.

Lama rece îi străpunse trupul. Nu, nu avea de gând să țipe. Muri cu zâmbetul pe buze. Un zâmbet sfidător. Avea să sfideze până și moartea.

Săgeata sfârâi străpungând norii, pata albă și pe cea roșie de lumină, apoi se întoarse victorioasă intrând, mișelește, pe una din ferestrele mici ale turnului.

Bree lăsă spada plină de sânge să-i cadă din mână. Privi umbrele ce se conturau pe pereți, ca niște sfetnici înțelegători și tăcuți. Nu avea timp de remușcări. Își culese luleaua de pe jos și trase cu putere, apoi o aruncă la loc, de parcă și-ar fi luat rămas bun de la acel obicei. Culese bățul noduros și porni pe trepte, în jos, acolo unde bănuia că s-ar fi dus săgeata.

Săgeata trecu prin umbre și zvâcni pe lângă ziduri, temătoare. Părea că ascultă fiecare pas, fiecare mișcare. Știa exact pe cine urmărea, și părea să știe și că este urmărită. Pașii bătrânei o făcură să se facă una cu umbrele întunecate ce se scurgeau pe pereții ca o ceață neagră.

Femeia se opri. Părea să o simtă. Bățul din mâna ei tremură indicând o anumită direcție.

Săgeata îi zvâcni pe lângă ureche asemenea unui suflu al vântului. Bree rămase nemișcată, cu răsuflarea întretăiată, dar totul dură o secundă sau două. Apoi o luă la goană, în sus, pe scări, fără să își simtă oasele bătrâne cum trosnesc sub propria greutate, fără să bage de seamă că inima i-o lua la trap și asuda asemenea unui măgar încărcat până la refuz.

Se opri. Știa că și săgeata s-a oprit. Încerca să scape de ea, dar nu îi va fi așa ușor. Părea că are viață proprie. Știa că e vrăjită. Doar că vraja nu putea fi îndepărtată decât de-aproape. Era necesar s-o prindă, să fie cât mai aproape de ea.

Zvârrrrr.

Zvârrrrr.

Se auzi în sus pe trepte. Bătrâna alergă, alergă, uitând de orice durere ar fi avut până atunci. Broboane reci i se prelinseră pe chip. Aerul părea să îi intre în

plămâni până la refuz. Tuși. Săgeata se opri. Se ascunse în alte umbre. Apoi zvâcni asemenea unei căprioare ce străbate codrul. Zvâcni. Trecu prin flăcările ce împânzeau pereții și stinse fiecare torță.

Bree le aprinse la loc în urma ei.

Săgeata urca.

Urca.

Urca atât de repede că nici o gazelă nu ar fi putut s-o urmărească.

Vântul îi șopti lui Bree, îi șopti iar ea rămase locului pentru o clipă simțind cum își recapătă suflul.

Ușa, ușa apăru în perete.

Era acolo, o auzea, o simțea. Putea să îi audă glasul ascuțit și puternic, glasul ce își striga victima. „Vânătorul" se simți vânat.

Bree dădu la o parte ușa cu o izbitură. Săgeata zvâcni în beznă.

Bree surâse.

Bree aținti bățul spre întuneric.

Săgeata simți amenințarea și zvâcni asemenea unui vânt puternic. Trecu atât de furtunos pe lângă Bree că aceasta își pierdu pentru o clipă echilibrul. Se sprijini de perete și blestemă printre buze. Își șterse sudoarea de pe frunte și o luă din nou la goană. O goană nebună ce părea să nu aibă sfârșit, dar Bree încă nu se considera învinsă.

Sări pe câte două trepte o dată. Mersul în spirală era amețitor și greu. Săgeata zvâcnea undeva mai sus.

Bătrâna se opri când în cale îi apăru Sirona.

— Ce se întâmplă?

Bree se sprijini de perete gâfâind zgomotos.

— Repe… repede. Găsește-l pe Sior… găsește-l pe Fawrr… eliberați cartea. Repe… repede.

Bătrâna o luă iar la fugă sub privirea seacă a Sironei. Fata stătu o clipă pe gânduri apoi o luă la fugă după Bree.

Bătrâna dispăru parcă înghițită de ziduri. Sirona se opri. Doar pentru o clipă, nu mai mult. Apoi alergă în continuare ținând rondul amețitor. Simți pulsul cum îi zvâcnește, Șarama era pe moarte. Alergă disperată. Îi auzi glasul lui Sior, apoi pe cel al lui Fawrr și pe cel al lui Hardûr. Alergă spre Sior cu inima spărgându-i pieptul. Se scotoci prin buzunare și scoase inelul.

— Ține, cred că o să te apere. Cel puțin sper.

Sior o privi încremenit dar ea se întoarse către Hollw.

— Repede, ia-l pe Sior și faceți ce trebuie făcut.

— Ce se întâmplă? îndrăzni el să întrebe.

Un corn de luptă se auzi din depărtare. În același timp Sorian le sări în cale cu spada trasă. Bărbatul întinse lama spre Hollw, dar Sirona îl împinse la timp primind o zgârietură superficială.

— Plecați, mă ocup eu de el.

Sior și Hollw își făcură loc pe lângă Sorian și o porniră spre turn. Har-dûr rămase rece și nemișcat. Se auzi un scrâșnet ca un râs bolnav. Sirona râse și ea fără să știe de ce anume, părea că spiritul îi dă putere prin nebunia lui. De parcă cele două trupuri deveneau unul singur. Har-dûr azvârli pelerina ce-i contura trupul și se făcu tot una cu pereții, râsul său ca un scrâșnit din dinți, se auzi în continuare, părea să înconjoare întreg turnul cu zgomotul acela sadic, rece.

Sior își reveni în simțuri, dar zâmbi când privi figura stupefiată a lui Sorian.

— Hai, hai să văd de ce ești în stare.

Sorian zâmbi la rândul său.

— Îți dai seama că orice ai face nu o să ieși în viață de aici. Armatele mele sunt aproape.

— Dacă mor cu tine de gât, crede-mă, nu mai contează nimic altceva.

Privirea din ochii fetei îl sperie. Era atât, atât, atât de inumană. Părea că în ea s-a adunat tot întunericul, toată nemernicia. Pe chipul acela blajin se citeau toate lucrurile demonice și de negrăit.

Sorian se înfioră. Pentru o clipă vru să facă cale întoarsă. Era pentru prima oară când își dădea seama că soarta îi era potrivnică. Totul îi fusese potrivnic. Nebunia lui, lupta pentru putere… până și Photine se întorsese împotriva lui. Își căută forța în interiorul minții. Încercă să ignore răceala ce o emana elpidiusul, încercă să ignore râsul acela ce îi suna ca un clopot apocaliptic și se zbătea de fiecare perete al capului.

Strânse spada în mână și o mai privi o dată pe Sirona. De data asta părea tristă, vulnerabilă. Ridică spada și se repezi asupra ei. Fata făcu un pas în spate iar peretele în spirală pară lovitura în locul ei.

Râsul se opri. Un tunet sparse liniștea și risipi cerul în mii de cioburi. Un fulger alb ca moartea risipi pentru o clipă tot întunericul. Cornul de luptă sună în depărtare.

Noriell sună din corn. Toți elfii se puseră ca un zid în fața atacatorilor. Chipurile lor angelice opriră pentru o clipă valul de grumi și sperieni. Apoi farmecul dispăru. Noriat dădu semnalul din mână. Driadele se puseră una lângă alta și trăgeau fără să le mai pese în cine.

O ploaie de săgeți se pogorî asupra inamicilor. Sunetul spadelor umplu cerul de durere. Metalul suna ca cel din urmă clopot. Fulgerul lăsă lumina să cadă în valuri translucide, dar nimeni nu o observă. Săgeți, spade și lănci umpleau locul de zgomote dure și totodată triste.

Săgeata zvâcni și se opri în trupul elfiței. Ridică spada și își răpuse inamicul apoi căzu încolăcindu-se. Zgomotele se auzeau de prea de departe, de fapt nici nu mai contau. Simți în palme pământul rece, umed. Își înfipse mâna în țărână mulțumind zeilor pentru ceva anume. O ultimă imagine îi apăru în minte. Focul. Apoi muri cu ochii ațintiți spre cer.

Bree continua să alerge. Era aproape, atât de aproape, doar că de fiecare dată când era gata să spună descântecul, săgeata sărea, zvâcnea, șuiera, de parcă ar fi avut minte proprie. Jocul continua, cel puțin părea că uitase de ținta sa și acum se lupta pentru viață.

Photine apăru pe după zidul rotunjit chiar în fața săgeții ce încercă să treacă pe lângă ea ca o nălucă. Fata se întinse, mai degrabă se ridică de la pământ, și-o prinse prăbușindu-se pe scări. Simți fiecare treaptă cum îi zdrelește trupul, dar nici în ruptul capului nu dădu drumul săgeții. Bățul acela părea să aibă atâta putere căci se zvârcolea în palma ei de parcă ar fi încercat să scape din foc.

Fata o puse cu vârful în jos și încercă s-o înfigă în piatră, dar ea nu, nu se lăsa așa cu una cu două. Bătrâna se repezi să spună descântecul și chiar atunci săgeata zvâcni atât de tare încât palmele fetei începură să sângereze abundent. Bree nu băgă de seamă și o luă iar în sus pe scări. Săgeata schimbă direcția trecând pe lângă Photine și ducându-se în jos. Bătrâna trecu pe lângă ea cu mâna ținându-se de inimă. Fata o luă după ea.

Sior știa, acum știa. Secretul fusese în el încă de la naștere. Focul. Focul cel purificator putea fi salvarea cărții, a lui Hollw și a Sironei. Alergau pe trepte fără să simtă oboseala. Pe măsură ce urcau, aerul se lăsa tot mai rece și mai apăsător. Ploaia cădea asemenea unui cișmele, fără să obosească, parcă fericită că se revarsă în picături mari și zgomotoase.

Un alt tunet făcu cerul bucăți-bucățele, fu imediat urmat de-un fulger alb ca de gheață.

Doamna Albă privea din capul scărilor.

Sior se opri.

Fawrr se opri.

Zeița de gheață zâmbi și dispăru asemenea unei unde albicioase ce se scurge pe pereți și pe trepte. Cei doi se fixară cu privirea dar nu își adresară nici un cuvânt.

Ușa.

Ușa neagră, neagră ca cea din urmă beznă, le apăru în cale. Cu litere mari ca de foc stătea scris: ȘARAMA. Literele acelea păreau să fie veșnice și nemuritoare asemenea focului din pământuri, ce nu avea să se stingă niciodată.

Sior verifică cartea. Era încă acolo, la pieptul lui. Acum o simțea și el, părea bolnavă, tristă, fără viață. Hollw împinse ușa. O flacără gălbuie îi întâmpină. Masa cărții părea să o aștepte de-o veșnicie:

— Repede, se auzi glasul stins al lui Hollw.

Pe chipul lui se conturară zeci de lacrimi ce sclipeau asemenea picăturilor scăldate în soare.

Sior scoase cartea de la piept și-o puse pe vechiul ei „altar”.

Umbre sclipitoare cuprinseră cerul. Lumini albe, pâlpâitoare, se întrezăreau printre stropii grei. Ploaia cădea pe piatră, biciuind fiecare fir de nisip și prelingându-se mai apoi pe streșini nevăzute.

Linia albă, rece, pluti pe cer asemenea unei eșarfe de mătase, înconjurând norii și îmbrățișându-i, sărutându-i, rece și veșnic. Cerul se sparse.

Tunetul muri sub propriul glas apoi renăscu asemenea unui Pheonix și bubui pământul. Bum. Bum. Un fulger trecu fugar prin fața armatei, dezvăluind teama de pe chipurile tuturor. Un alt tunet și un nou fulger, apoi vântul prinse a vui asemenea unui glas ce nu avea să se sfârșească.

Ploaia se-nteți. Picături repezi și mari loveau tot ceea ce le stătea în cale. Uneori se opinteau pe piatră și-acolo își găseau sfârșitul, dar nu înainte de-a da naștere altora și altora.

Aerul deveni greu, apăsător, încărcat. Zeci de nuanțe de alb invadară văzduhul în cel din urmă fulger.

Un copac bătrân, din grădina interioară, îi ținu piept. Fulgerul se scurse în el și muri, însă copacul se aprinse și ridică flăcări galbene, roșiatice și albăstrui spre cer, făcându-l să pară un demon abia trezit din somnul veșnic. Norii sau strâns asemenea unei fortărețe, iar flăcările le luminau calea spre cine știe unde. Un nou tunet zgudui turnul și armata ce se postase în fața lui; apoi muri o dată cu picăturile mari ce se transformară în mici precipitații.

În locul ploii de mai devreme se instală una copleșitoare, mocnită ca acelea ce pot dura zile întregi fără să se sfârșească, fără să dea semne de oboseală.

Picături reci ca gheața cea veșnică se lăsau molatece pe pământ în cântul lor calm și totuși asurzitor. O pată sfârtecă cerul în zeci de nuanțe gri, apoi totul redeveni la normal, doar ploaia continua să cadă neplictisită.

Zvâr.

Zvâr, făcea săgeata pe lângă urechile bătrânei. Umbrele se îmbulzeau în colțuri ferite privirilor iar săgeata le urma tăcută. Bree o simțea așa cum își simțea inima tresărindu-i sau broboanele de transpirație ce i se prelingeau pe chip ca o ploaie tăcută.

Se rezemă de perete, doar pentru o clipă, trăgându-și răsuflarea. Era bătrână, lucrurile astea nu o mai prindeau ca înainte. Și blestemata de Mirabilis, până la urmă tot o păcălise într-un fel. Blestemată ea și tot neamul ăla al ei de vrăjitoare. Blestemată clipa în care ezitase și până la urmă, întreaga ei viață fusese blestemată și condusă de altceva, doar de ea nu. Iar acum nu putea decât să-l blesteme pe cel ce a vrăjit săgeata, cel ce i-a dat minte și

inimă unei bucăți de lemn ce purta în capăt un fier vechi de secole.

Zvâcni iar, ca o adiere, ca un sunet înghițit de ape și de întuneric. Ca o coardă ce își pierde sunetul între degetele menestrelului.

Bree o luă din loc. Cobora. Cobora și iar cobora până când își schimbă direcția brusc, cu vioiciune în susul treptelor urmând fiecare zid curbat cu o precizie demonică.

Bree trase aer în piept și-o luă la goană. Undeva deasupra se auzea glasul fierului încrucișat în luptă, glasul disperării, glasul morții. Femeia nu îl băgă în seamă, continuă să alerge.

Photine o urma, dar nu era la fel de iute ca și bătrâna. Îi părea imposibil să se țină după ea. Apoi, ca mai odinioară, săgeata i se poticni în față. Fata cântări situația. Adevărul era că simțea teamă în a o atinge din nou. Încă simțea usturimea din palme, încă simțea cum sângele se prelingea în mâinile ei fără viață. Pentru o clipă avu bizara impresie că săgeata o fulgeră cu privirea. O cercetă îndelung. Nici una nu făcu nici un gest, apoi săgeata încetă să zvâcnească. Photine se aruncă spre ea. O prinse între degete, apoi puse cealaltă mână pe capătul ascuțit strângând-o cu toată forța sa. Piciorul îi alunecă pe treapta din spate. Scoase un icnet înfundat ce fu imediat acoperit de pașii bătrânei.

Bree o sprijini cu propriul corp. Îi smulse săgeata din mână și-o înfășură în șorțul plin de praf.

— Lucruri blestemate, sporovăi bătrâna.

Photine se lăsă să alunece pe perete. Inima îi bătea nebunește, mâinile îi sângerau iar ochii nu mai doreau să stea deschiși. Se lăsă cuprinsă de-un val rece și umed. Ploaia pătrunse pe fereastra decupată în perete și o stropi pe chip.

Fata își reveni și fără vreun motiv anume o luă la fugă, în sus, pe trepte.

Cartea tremură neputincioasă. Coperțile făcură un ultim efort întru eliberare, apoi părură că oftează îngreunate și cad în somn.

Sior vedea acum prin ea. Vedea prin coperțile acelea groase, prin cea din urmă literă ce pâlpâia asemenea unui

foc gata să se stingă. Citea. Citea filă cu filă fiecare viață ce se născuse, trăise și apusese. Citea fiecare secret ce se născuse în lume și fusese uitat sau exploatat. Vedea. Vedea suferința lui Fawrr, vedea lacrimile Sironei, vedea moartea îmbrățișată în pagini negre, cuprinsă de frenezie și neputință. Vedea. Vedea cerul ce odată își deschisese porțile în fața soarelui, a stelelor. Își vedea propria viață, ba chiar vedea și schimbarea din destinul Sironei. Alunga moartea, alunga teama.

Vedea cum Imperiu după Imperiu căzuse în propria ruină și se născuse asemenea Pheonixului. Mai puternic și mai puternic. Simțea cum gândurile oamenilor se-amestecă într-un ultim efort de-a supraviețui. Și-atunci, atunci o văzu albă, înspumată, căzând peste munți în rochia-i de stropi atârnată de brațele invizibile. Îi văzu ochii conturați din două stele ce ardeau. Văzu cum moare în vaduri adânci. Cascada Lacrimă. Cascada Înlăcrimată. Cădea de pe stâncile ei reci ținând în falduri aurii, cartea. Ținând-o și purtând-o departe.

Se repezi spre foc înainte ca Hollw să-o atingă, înainte ca Hollw să își alunge visul de-a trăi asemenea unui om; așa cum fusese născut. Făclia pâlpâi amețitor. Făclia amenință să se stingă. Și-atunci, Sior o aruncă pe carte fără să țină seamă de nimeni și nimic.

Hollw vru s-o salveze, dar focul îi acaparase deja coperțile jerpelite, fără de viață. Ultima literă lumină puternic apoi se stinse, căzu, muri.

Sirona simți durerea străbătându-i pieptul. În ochi îi apăru un Pheonix ce se înălța întru nemurire, întru veșnicie. El avea să se ridice mereu, mereu și mereu. Avea să se nască ori de câte ori avea să moară.

— Ce înseamnă fericirea? se auzi un glas suav.

Sirona constată că era într-o cameră goală înconjurată de ferestre. Cerul semăna cu marea liniștită, înghițită de noapte.

— Ce înseamnă tristețea? întrebă la rândul ei Sirona.

Nimeni nu era în încăpere, doar o șoaptă fără formă.

— Bătăi ale inimi, sentimente ce zburdă în jurul nostru, lacrimi, zvâcniri ale sufletului… și vocea se stinse, parcă purtată de-o pală de vânt departe-departe.

Sirona ridică spada la timp pentru a para lovitura trimisă de Sorian. Un țipăt lăuntric i se întipări în minte. Era Șarama.

Cartea dansă în flăcări ca o balerină. Coperțile începeau să simtă libertatea, chiar și o rază de soare se arătă roșie și fugară. Focul o mistuia și o renăștea în același timp. Zeci de destine se pierdeau și se rescriau într-o nouă carte, într-o nouă soartă.

Hollw privea pierdut. El îi simțea chinul, durerea. Era mai mare decât putea suporta. Era mai mare decât și-ar fi putut închipui. Și-atunci a înțeles; el îi aparținea ei așa cum ea îi aparținea lui. Și doar el putea s-o salveze cu adevărat, și doar el putea s-o păzească cu adevărat.

Durerea lui și-a ei se amestecară asemenea unui gând plutitor, asemenea unei vieți ce trece și se-ntoarce. Privi la zilele din urmă. Privi spre Sirona, spre mare, spre cer.

Oftă.

Oftă și lăsă o lacrimă să-i ardă obrazul.

Sirona fu ultimul său gând. O iubea, da, o iubea. Fără să privească spre Sior, fără să privească spre cer, fără să își lase sentimentele să-i scape, întinse mâna; întinse mâna și simți durerea, durerea, focul păru să-l cuprindă cu totul și într-o clipă totul se sfârși. Rămase doar cenușă.

Sior nu apucă să facă nici un gest, nimic. Rămase înmărmurit în timp ce umbre obscure se strecurau pe lângă el ca un vis plutitor. Nicio lumină, nicio flacără nu mai rămăsese în jur, ci doar moartea.

Doamna Albă îi zâmbi dintr-un colț întunecat. Își ridică mâinile ca purtată de-un vals și dansă pe-o muzică neauzită. Mâinile i se mișcau, i se roteau, i se învârteau.

Sior privea, parcă de departe, din altă lume, din altă viață. Vedea prin ziduri, vedea prin ea.

Cenușa s-a ridicat, s-a ridicat în valuri, în vârtejuri dansând în jurul zeiței albe ca o fremătare. Dansul era frenetic, amețitor. Se ridica și cobora în valuri asemenea unduirilor ce dansează sub razele soarelui, asemenea gândului ce zboară și se întoarce.

Cenușa se opri în aer apoi curse, ușor-ușor, pe masă. Se strânse acolo, toată, ca un morman de negură uitată de departe.

Un alt lucru se întâmplă și câteva flăcări răsăriră din neant. Focul țâșni tot mai mult, acoperind cenușa în întregime. Doamna Albă zâmbi din nou, rece dar gingaș. Își duse palmele peste foc și acesta se stinse fără nici o licărire. Zeița se aplecă peste cenușă și suflă.

O licărire, două, trei, zeci se înălțară spre tavan apoi se despărțiră într-o explozie de culori și se născu Pheonixul. O nouă licărire se văzu pe masă. Una întunecată, plină de tristețe. Șarama se năștea din nou.

Sior simți cum lacrimile i se scurg pe obraz. Se lăsă ca un fulg ce se scurge în aer, tot mai jos și mai jos. Doamna Albă se apropie. Îi atinse lacrima și o transformă într-o picătură de gheață, apoi într-o nestemată lucitoare. Zeița i-o puse în palmă și îi strânse degetele în jurul ei.

— Cine știe, poate că într-o zi îți va lua tristețea.

Femeia îi atinse chipul și dispăru. Pheonixul se ridică în primele sale bătăi de aripi. Soarele răsări undeva deasupra lui ca o mingie de foc. Fawrr dispăru în îmbrățișarea cerului.

Sirona simți o nouă putere în trupul său. De parcă ar fi renăscut. Îl privi pe bărbatul din fața sa cu dispreț și milă. Spadele se încrucișară încă o dată într-un vârtej de sunete metalice. Și încă o dată, într-o strigare.

Sorian urcă două trepte și învârti spada deasupra capului.

Soarele răsări revărsându-și razele fierbinți, de prea mult timp captive, asupra lor. Bărbatul își întoarse chipul spre licărirea orbitoare roșie ca focul revărsat în mare.

Photine își trase spada și i-o înfipse în inimă.

Muri cu soarele pe chip jucându-i în culori scânteietoare în ochii mari și negri. Simți atingerea, caldă și fină. Apoi o zări pe ea, zeița albă ce-l chema spre o nouă viață. Spre o nouă veșnicie.

Sirona aruncă spada într-un exces de furie. Privi mai întâi spre explozia solară ce cuprindea un ținut mort de veacuri. Grădina interioară arăta și mai rău sub privirea lui luminoasă. Apoi privi spre Photine cu un fel de teamă. Își trase suflu și porni pe scări în sus sperând, dorindu-și… nu putea ca el să fi redevenit ce-a fost.

Alerga treaptă după treaptă, fără să-i pese, fără să se uite înapoi, fără să privească soarele ce se revărsa precum

o binecuvântare.

Ușa mare, neagră, apăru în capătul scărilor ca un sfetnic tăcut. O împinse, dar nu își dorea cu adevărat să vadă. Auzi suspine, suspine ce se pierdeau în pereții de piatră.

Intră cu teamă. Îl zări pe Sior proptit de perete. Șarama era la locul ei la fel de vie și te frumoasă ca la început. Umbra din Turn stătea într-un colț, și-atât. El nu era, nu era niciunde. Apoi, cântecul Pheonixului se ridică prin razele soarelui și coborî spre ea: gingaș, tandru, plin de iubire. Și pasărea își lăsă aripile purtate de vânt și înconjurate de nori. Coborî în rotunduri amețitoare și se lăsă ușor, ca o pană, pe pervazul ferestrei.

Sirona se apropie cu teamă, dar și cu durere. Privi în ochii lui. Ea, ea și marea se revărsau deopotrivă. Și-atunci a înțeles…

Săgeata se zvârcoli în șorțul bătrânei. Se zbătu cu atâta viață că în cele din urmă reuși. Rupse materialul și o porni în sus pe scări într-o viteză uimitoare. Jocul luase sfârșit și Bree știa asta. Se lăsă pe trepte și își lăsă capul în palme. Inima îi bătu cu putere, era prea târziu.

Săgeata cutreieră scările, zbura asemenea unei rachete, nevăzută și nesimțită. Trecu pe lângă Photine ce își plângea tatăl, trecu pe lângă Doamna Albă ce aștepta întristată și merse mai departe până la cel din urmă turn.

Se opri, parcă cercetând încăperea. Pheonixul, Sirona și Sior o priviră de parcă îi cunoșteau intenția. Săgeata zvâcni, zvâcni asemenea unei fantasme ce nu dorea să își facă cunoscută prezența. Drumul păru lung, lung și totuși atât de scurt. Săgeata se opri. Sirona oftă. Sângele i se strecură printre palme, palmele cu care încercase să se ferească. Săgeata murise, iar Sirona o trase ușor din umărul ei. Nu o mai zări decât pe Doamna Albă înainte să leșine. Doar ea o urmă în acel somn.

— Am murit? își auzi propriul glas, dar de undeva de departe de parcă ar fi fost acoperit de ape.

Zeița îi zâmbi.

— Nu, nu încă. Șarama ți-a schimbat destinul.

— Dar el…

— E prea târziu acum. Fawrr va trăi veșnic în noul său trup. Va muri și se va naște ori de câte ori va fi

nevoie.

— Atunci, ce rost mai am eu?

— Toți avem un rost. Îl vei găsi și tu pe-al tău.

— Și dacă nu mi-l doresc?

Zeița se apropie de ea. Îi mângâie chipul cu mâinile sale reci ca de gheață. Doar zâmbetul îi rămase cald pe buze.

— Acuma ești regină. Rostul tău e propriul popor, și așa trecut prin multe.

Soarele se revărsă peste lacul mic. Pescarii priviră minunea. Cel bătrân zâmbi. Atât mai dorise să simtă: mirosul apei și să vadă soarele. Apoi își dădu suflul.

Noriat călca printre trupurile căzute. Troten făcu câțiva pași alături de el.

— Și-acum, întrebă bătrânul?

Regele privi spre cer. Zâmbi.

— Acum ai să te-ntorci acasă. Mai ai doi regi de mulțumit.

Bătrânul zâmbi. Soarele îi mângâie chipul palid și plin de povara anilor.

— Am să mă duc s-o caut. Nu mă pot întoarce acasă fără Niara.

Regele arkud li se alătură. Părea mai bătrân ca niciodată și mai trist decât înainte.

— Am greșit față de ei, spuse cu un glas spășit. Am greșit și abia acum îmi văd nepăsarea.

— Ce ai să faci? se interesă Troten.

— Am să o chem acasă, acolo unde îi e locul.

Atunci când Sirona își reveni, soarele era deja fierbinte. Se afla într-o cameră destul de primitivă, mică și tristă. Auzi cornul de luptă și se repezi spre fereastră. Regele Jahmm era acolo cu întreaga sa armată de grumi. Fawrr i se opri pe braț fără a scoate vreun sunet.

Sirona era mulțumită într-un fel. Fusese la înălțime, învinsese destinul și până la urmă se învinsese chiar și pe

ea.

Bree se furișă ușor în spatele ei.

— Honoratus te-așteaptă acasă. Doar pe tine te mai are.

Fata se întoarse pe vârfuri.

— Și Sior?

— Am vaga impresie că el va fi cât se poate de bine. Dar tu, tu vei putea îndura suferința?

Fata privi spre Pheonix.

— El va rămâne aici pentru totdeauna, iar într-o zi eu îi voi lua locul Umbrei din Turn…

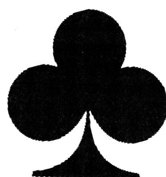
— Te va iubi mereu, să știi.

— Știu, dar într-o zi vom fi din nou împreună.

Bree nu îi răspunse. Se mulțumi să privească spre nicăieri pierdută în propriile gânduri.

Niara se trezi zdruncinată. Îmbătrânise. Îmbătrânise atât de mult încât anii păreau că trecuseră pe lângă ea asemenea clipelor. Zâmbi când văzu soarele răsărind. Zâmbi când se gândi la micii ei prinți, la rege, la regină. Aceea fusese viața ei, viața din care fusese smulsă fără milă. Acum era prea departe pentru a tânji să-i mai vadă vreodată. Era prea departe, prea departe și pentru a privi în urmă.

SFÂRȘITUL

Orice poveste are un sfârșit. Nu întotdeauna este cel pe care îl așteptăm căci poveștile sunt triste sau vesele. Unele se sfârșesc în lacrimi de tristețe iar altele în lacrimi de fericire.

Povestea noastră se termină cu o nuntă ca în basme.

Înainte de nuntă Sirona s-a întors la neamul mamei sale. Atâta timp cât ea a domnit peste arkuzi, Fawrr s-a oprit la fiecare apus la fereastra ei și i-a cântat așa cum doar el știa. Într-un fel Sirona, sau mai bine spus, Regina arkudă, și-a găsit liniștea până în clipa când și-a dat suflul și i-a luat locul Umbrei din Turn. Atunci iubirea lor a fost împlinită. Asemenea iubirii dintre soare și lună. Gemenii nu s-au mai văzut decât o dată, atunci când anii și-au pus amprenta asupra lor și un nou război bătea la porțile Șiarului.

T și Liort, au continuat să lucească acolo, sus, pe cer pentru ei și doar pentru ei. Știau că într-o zi aveau să se întoarcă pentru urmașii lui Sior.

Troten a găsit-o pe Niara, la timp pentru a participa la marele eveniment.

Sior se simțea emoționat. Zeci de servitori se perindau pe lângă el îmbrăcându-l, bărbierindu-l, spălându-l, ba chiar cântându-i. Sigur durerea ultimilor zile nu trecuse întru totul, dar încerca să se bucure de ziua nunții.

Cu greu își luă gândul de la Sirona și la cât de crudă fusese atunci când hotărâse să sfideze profeția. Și totuși, îi înțelegea neliniștea și suferința, și poate, ea era fericită în felul ei. Uneori, în miez de noapte, îi simțea suferința, dar alte ori o simțea liniștită și resemnată. Povestea Pheonixului ce i se așeza pe pervaz ajunsese până în Șiar, așa cum o bârfă perindă dintr-un Imperiu în altul. Sigur, nimeni nu se așteptase la o asemenea decizie din partea ei. Noriat sperase că se va întoarce în Õriat, așa cum îi promisese. Niara sperase că o va revedea regină înainte să

își dea suflul, chiar și Troten nutrise o asemenea speranță. Doar Alfsigr părea să fi înțeles decizia în totalitate.

Înainte de nuntă și de-a fi încoronat rege, Sior îl mai văzuse doar o dată pe Har-dûr.

— Toți trăim cu un scop, îi spusese el. Și toți murim pentru că avem impresia că acela este scopul nostru. Acum e rândul meu să mă retrag în umbra poporului ce mi-a dat viață. Dar, nu uita, atunci când vei simți nevoia să îmi vorbești, doar strigă-mă în lăsarea nopții.

Sior se gândise mult la această discuție. Se mai gândise și la T și Liort, căci el nu știa cu adevărat ce s-a întâmplat cu ei și încotro i-a purtat soarta. Uneori i se părea că îi vede strecurându-se printre umbrele castelului. Le simțea lipsa. Le simțea lipsa tuturor, dar timpurile se schimbaseră și acum un nou rege avea să ia puterea în propriile mâini.

Pajul, îmbrăcat în satin verde, intră.

— Domnia Voastră, e timpul.

Sior se privi în oglindă. Oglinda ce îi amintea de Sirona, de magia ei, de cum trecuse prin una, și cum totul, un timp, se învârtise în jurul acestor obiecte. Oare Sirona avea să mai folosească magia? Cu siguranță, doar era o arkudă.

Haina albă cu fir de aur îi venea ca turnată. Acesta era cadoul piticilor cu ocazia nunții lui. Se mai privi o dată, o fixă pe Xar'rot în noua ei teacă și păși cu privirea trufașă și capul sus.

Mulțimea se adunase în fața palatului. Preoții și învățații așteptau să binecuvânteze perechea regală, Noriat aștepta cu nerăbdare să-l proclame rege în fața tuturor.

Un murmur de uimire se auzi de pretutindeni atunci când Photine păși în rochia ei albă, lungă ce-i dezgolea umerii. Arăta ca o rază de soare în apus. Radia de frumusețe și fericire asemenea unei ape ce curge fericită pentru tot restul vieții, asemenea unei căprioare ce zburdă liberă prin păduri necutreierate.

Tinerii își uniră mâinile întru veșnicie. Niara se lăsă pe umărul lui Troten și plânse de fericire. Noriat zâmbi, iar Alfsigr se îndepărtă fericită că a văzut-o și pe-asta.

Doamna Albă privea din depărtare. Cu un semn discret le dădu binecuvântarea ei, apoi se retrase în palatul de gheață.

Două stele luminară în plină zi, iar ploaia începu să plângă liniștită peste trupurile celor doi miri.

Un cântec suav se înălță deasupra lor, la început sună trist, dar pe urmă melodia deveni veselă în ciuda versurilor.

Ce lină-i durerea
Și-amară ca moartea

Ce lin îmi e gândul
Și negru ca zarea

Și Turnul se-nalță
Tot în durere

Și oameni se duc
În lumi mult mai grele

Căci inima-mi bate
Aici și acolo

Sunt Gardianul
Durerilor tale

Căci viața m-aruncă
În moarte și jale

Și gândul nu-mi-e,
Nu-mi-e alinare
Durere eu strâng
În suflet și gând

Durerea e cruntă
Și simt cum mă duc

Sunt mort pentru mine
Și mort pentru ei

Doar umbrele nopții
Îmi sunt sfetnici grei

Și tu, dulce Umbră
Din Turn de Amar

Și tu, viață scumpă
Ce nu o să am
Eu plâng zi și noapte
Durerea ce-o porți

Iar sufletu-mi bate
În nopți reci și porți

Dar lumea se schimbă
În raze de soare

Iar viața ne-încântă
În dulce visare

Și azi vă urez o cale mai bună
Să fiți înțelepți cu inimă bună.

Apoi se stinse lăsând pe cer o pată colorată. Sior își plecă privirea în semn de respect. Ceremonia se va desfășura cu fast și tot așa avea să se și termine.

Sior își puse inelul regal pe deget și le făcu semn preoților să înceapă.

Mâna nevăzută desfăcu cartea, își pregăti penița și scrise alte cuvinte în soarta tânărului rege. Apoi foile se răsfoiră până ajunseră în dreptul reginei arkude. O pată de cerneală căzu peste cel din urmă cuvânt și îl șterse cu totul. Soarta putea fi schimbată, dar sufletul nu.

Pentru prima oară, de secole întregi, soarele apuse peste turnul cuprins de Nimic. Acum Nimicul nu mai era iar în jurul turnului creșteau flori și copaci. O rază rămase captivă pentru mai mult timp în turnul cel înalt. Umbra o urmări cu privirea până când noaptea și-a intrat în drepturi. Lumina s-a aprins, iar cartea a tremurat mulțumită.

– Sfârșit –

Oana Mujea
Şarama vol. 2

„Sirona înțelese, dar nu spuse nimic. Nu avea ce să spună. Nu putea să-l ajute. Și nici nu își dorea prea tare. În ultimele ore mintea ei se întunecase și mai mult. Pesemne că o nouă literă dispăruse de pe Marea Carte. Furia, Furia abia și-o putea controla. Trebuia să rămână calmă și calculată.”

Oana Mujea vol. 2

Șarama

„Sirona înțelese, dar nu spuse nimic. Nu avea ce să spună. Nu putea să-l ajute. Şi nici nu îşi dorea prea tare. În ultimele ore mintea ei se întunecase şi mai mult. Pesemne că o nouă literă dispăruse de pe Marea Carte. Furia. Furia abia şi-o putea controla. Trebuia să rămână calmă şi calculată."

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

Recomandare:

TRITONIC FANTASY

Foto coperta 1 © Bblood | Dreamstime.com

Table of Contents

Table of Contents